

ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, ЈУЛ 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII, БРОЈ 1699

ТРАЖИ СЕ



**НАГРАДА:
СЛОБОДНА
ЦРНА ГОРА**

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU



**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и пошлење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке. Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ



**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**



**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун,
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Синиша Аксентијевић

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Рагуш

Помоћници главног

и одговорног уредника

Елена Божић Талијан, Огњен

Михајловић и Вук Фатић

Издање припремили

Александар Вучић, Душко Секулић

и Жељко Грујић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Жељко Грујић

Лектор

Весна Арсић

Секретар редакције

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета

Проф. др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Проф. др Бранко Најдовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,

Томислав Николић,

проф. др Никола Поплашен,

Маја Гојковић, мр Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазич,

др Бранислав Блажић

Штампа

"Етикета", 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

За штампарију

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу

"Велика Србија", Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Борба је тек почела!

Идући у сусрет све извјеснијим ванредним парламентарним, као и редовним предсједничким изборима у Црној Гори, српски радикали прије свега поручују свим Црногорцима од српске части и осјећаја да је сазријело вријеме да се суштински мијења власт у нашој републици!

Све је мање сумњи међу учесницима и проматрачима црногорске свакодневице да су Дон Милу Монтенегрину одбројани дани, сати и минуте слободног шетања Црном Гором, а све извјеснији и ближи тренуци затворских шетњи у Спужу или каквом талијанском прежуну (затвору). Понајприје зато што се још једном потврдило упозорење које су српски радикали изрицали сваком у свим српским земљама ко би се до власти и моћи уздигао на страни, прије свега америчкој потпори: домаћи издајници су за стране налогодавце потрошно средство, по принципу – употрејеби и баци! Мило Ђукановић је, попут теледиригованог пројектила, вођен вјештом руком планера ЦИА, а када је дефинитивно детонирао, нанијевши српској државној заједници и јединству српском највећу могућу штету, постао је – непотребан. Но, да би се зло сјеме антисрпске, расколничке политике (уз коју под руку иду мафијашења и тотална криминализација) у Црној Гори дефинитивно затрло, неопходно је на вријеме раскринкати и пред народом жигосати оне који се окупационим гувернерима Монтгомерију и Крофорду већ препоручују за Милове насљеднике.

Сљедбеници Карле дел Понте из „Коалиције за Хар“ (бивша „Коалиција за Југославију“) гаранти су заједничке српске државе колико је и њихова хашка предводница узор непристрасности и правичности! Ко је спреман изручити браћу хашким крвницима зарад биједног парчета власти које му добади ДОС, или пак због тапшања по рамену и миловања по глави руком која је слала бомбе на нашу дјецу, тај, а име му је, прије свих, Предраг Булатовић, надимак Пеђа, не може бити ништа друго до нови Мило након Мила!

Нова политичка снага, истински српске патриотске оријентације и високог гласачког потенцијала, потврђеног на недавно одржаним локалним изборима, јесте „Патриотска коалиција за Југославију“ коју творе Српска радикална странка др Војислав Шешел и Народна социјалистичка странка Црне Горе. Изванредни почетни резултати уливају сигурност и повјерење да ће борба за суштинске демократске промене у Црној Гори и истинска политика српског уједињавања бити овјенчане успјехом!

Жељко Грујић

СУСРЕТ САВЕЗНИКА

Делегација Народне социјалистичке странке Црне Горе посетила је седиште Српске радикалне странке 14. јуна 2002. године.

Др Војислав Шешел: Ево, ја вам желим добродошлицу у име руководства Српске радикалне странке, ми смо замислили да тај први део разговора буде званичан, па бисмо га у целости објавили у „Великој Србији“, у издању за Црну Гору.

Желим вам добродошлицу у седишту Српске радикалне странке, и на почетку разговора да истакнем да је наше коалиционо искуство са вашом партијом добро, позитивно, да је оправдало очекивања и да ми желимо да се та сарадња настави. Све ово што се дешава у Савезној Републици Југославији и у Србији и Црној Гори изискује наш јединствени наступ, уједињавање снага и обрачун са политичким противницима. Савезну државу нам растурају, ово што се сада пројектује није држава у правом смислу речи. Да ли ће неких промена бити у току писања Уставне повеље остаје да видимо. Али нас чекају савезни избори, непосредни избори, они ће бити непосредни, ту нема никакве сумње, чекају нас избори председнички у Црној Гори, и вероватно ванредни парламентарни. У Црној Гори Милу Ђукановићу је будућност веома лоша, он је отписан и вероватно ускоро пада, ако и на робију не заглави.

Међутим, појављује се нови играч западних сила, а то је Предраг Булатовић. Он је потпуно под њиховом контролом, у то нема сумње, у то смо се уверили у току ове године у више наврата. Поготово око рада овог анкетног одбора Савезне скупштине за истраживања чињеница и околности убиства министра одбране Павла Булатовића. Иако сам имао максималну подршку и Предрага Булатовића и њихове партије, у време подношења иницијативе да се формира Анкетни одбор, у току рада Анкетног одбора, и подношења извештаја, и честитања након објављивања резултата извештаја, у међувре-

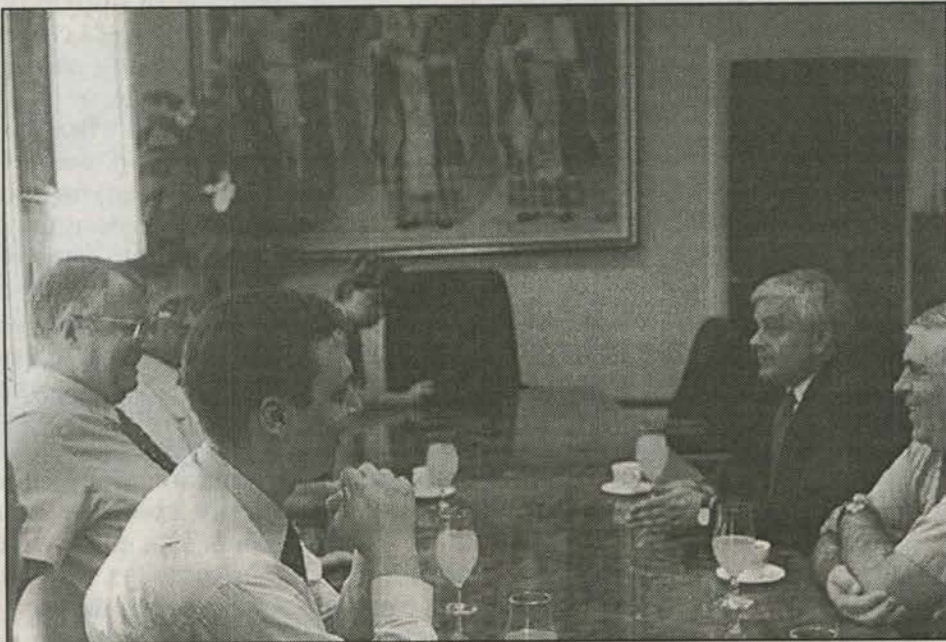
мену су се ствари преломиле и Социјалистичка народна партија се прикључила оним политичким факторима чији је циљ да се и то убиство заташка као и многа друга.

Што се тиче председничких избора,

раси. Пошто је испунио све оно што се од њега очекивало, он је некористан и одлази на отпад у свакој варијанти. Врне ће бити све веће и у парламенту и ван њега, тако да су ти избори једино решење из свега овога.

Могуће је да ћемо имати ванредне изборе на локалном нивоу у Подгорици и Херцег Новом. У Подгорици су већ сви услови сазрели, а у Херцег Новом, у колико се договоримо, није немогуће да ми коалицију са Социјалистичком народном партијом у погодном моменту раскинемо. Наши чланови у Херцег Новом једва чекају, ми их из Београда у томе кочимо.

Имали смо један инцидент са Момиром Војво-



дићем, и брзо и ефикасно смо га решили. Можда је требало раније, кад се први пут појавио проблем, али се тада он, после разговора са мном повукао и дошао на седницу да гласа за смјену Миомира Мутоше. Ту је његова лична релација са Мутошом у питању и он је вероватно из глупости, неразвишљајући, у неколико наврата овога хвалио у јавности и тиме нанео одређену штету, али мислим да је та штета санирана његовим подношењем оставке на ове две кључне функције, што подразумева, наравно, у следећем периоду и да ће бити разрешен кључних функција овде у Централној отаџбинској управи, кад се закаже седница, то није довољан разлог да је одмах заказујемо. Али, оно што је било битно, поднео је оставку на место одборника, и ту ће нови човек да дође на његово место, Душко Секулић. И поднео је оставку на чланство у Извршном одбору наше странке у Црној Гори.

Ви знате, кад нам је странка избачена из парламента ми смо се поново регистровали и тад је у назив убачено моје име, ваљда не могу више да нам отму ту странку и да се потенцира која је то права странка. Српска радикална

наша партија би подржала кандидата ваше партије као заједничког, дакле ми немамо намеру да некога из своје партије кандидујемо. Претпостављам да ћете одредити некога ко ће успети да привуче подршку одговарајућег процента присталица у Црној Гори. Можда то није кандидат са озбиљним шансама да победи, али кандидат који ће својом кандидатуром прво постићи много на остварењу личног престижа, дакле, стећи одређену популарност и ако ту буде озбиљан проценат гласова, на шта рачунамо, онда ће пресудну улогу играти у подршци неког кандидата у другом кругу, ако се наш не пробије у други круг.

Међутим, свакаква изборна изненађења су ту могућа и на њих треба рачунати. Ми очекујемо да је могуће да ванредни избори у Црној Гори буду у исто време кад и савезни, и кад буду председнички. Ђукановић сад прави маневар, покушава да привуче Социјалистичку народну партију у коалициону владу. Али, ако се то уради, доћи ће до расцепка у Демократској партији социјалиста јер су Ђукановићу дани одбројани, доћи ће до сукоба између њега и Маровића, и Запад једноставно жели да га се ота-



странка Црне Горе, то је била наша прва регистрација, она је отета. Оно што сад ради Ђинђић овде Социјалистичкој партији, то су нама урадили у Црној Гори још децембру 1995. у једнственом ДПС-у.

Што се тиче предизборне кампање, ми немамо много новца као партија, и ви сте то већ видели, две године нисмо на власти, имали смо кад смо били на власти јер смо лакше налазили спонзоре, а ове две године ми смо углавном одржавали странку од уштеђевине, и та уштеђевина је на измаку. Много новца немамо, али оно што можемо на себе да узмемо у предизборној кампањи то је да штампамо неколико специјалних издања наших новина, посвећених изборима у Црној Гори и да узмемо на себе штампање коалиционих плаката. То бисмо ми преузели, онда бисмо од тих спонзора у Црној Гори финансирали ове основне ствари, што су путни трошкови, неки технички проблеми и слично, толико можемо да поднесемо у тој предизборној кампањи. Кључни проблем, где би заједнички требало да нађемо спонзоре, је финансирање телевизијских емисија.

Раније на изборима, једна квота је била бесплатна, је ли тако? Спотова, итд., вероватно ће то опет бити. Вучић би могао да узме на себе да изради спотове, заједничке коалиционе, пошто је он прави експерт по том питању, он је радио у протеклих пет или шест година све спотове наше странке овде и они су били запажени као квалитетни.

Што се тиче предизборне кампање, њу би требало да водимо много интензивније него ову за локалне изборе, што подразумева митинге у већем броју места Црне Горе. Ја бих лично дошао на три или четири митинга: Подгорица, Никшић, Херцег Нови и Пљевља. Пошто ћемо имати изборе и овде не бих могао више времена да одвојим, до једно три-четири дана, дакле, да то урадим. Вучић би опет био задужен с наше

стране за организацију кампање у Црној Гори, с тим што ће он имати обавеза и овде у Србији, пошто ће и ти савезни избори бити истог дана. Али, један број дана ће моћи тамо да проведе, и послали бисмо још једну групу људи ових страначких структура тамо где посебно шкрипи, ми сад знамо према овим изборима где нам је странка врло слаба. Дакле, то је Будва, у Беранма ћемо морати да мењамо председника одбора пошто је непоуздан, у Колашину морамо да средимо стање, ово друго је подношљиво, мада није ни налик ономе што је у Србији или у Републици Српској. Јер то избацивање из парламента је нашу странку дотукло, јер после је ишао процес унутрашњих сукоба, које је отворио Аћим Вишњић и то је једног по једног човека који су нам били одани и верни у парламенту Црне Горе елиминисало и још се нисмо сасвим ту опоравили. Ето, то је овако у неколико речи наше виђење и сарадње и послова који нас чекају у наредна три, четири месеца.

Емилио Лабудовић: Па ево, ако дозволите, прије свега да вам се захвалим на чињеници да сте прихватили ову нашу иницијативу да се коначно сусретнемо, јер све је ипак боље кад се људи виде; што се каже „гледају очи у очи“, него посредством телефона итд., и да вам пренесем прије свега поздраве нашег почасног председника Момира Булатовића и нашег председника председништва Нова Вујошевића који вас такође, најискреније поздравља и извињава се што због болести није био у прилици да и он буде члан ове делегације; али да се још једном представимо: ја сам члан председништва наше странке, ви знате да због чињенице да се Момир Булатовић не може јавно ангажовати у политици ми смо се одлучили да не отварамо сад тај процес, унутрашње некакво „надгорњавање“ итд., него смо формирали то председништво, које формално руководи

странком, а у бити има функцију потпредседника, јер наш председник је и даље Момир Булатовић и биће докле он то жели, док је на овој линији на којој јесте. Бранко и Вујошевић су чланови Извршног одбора и Главног одбора, Верица је наш генерални секретар партије. И заиста нам је задовољство што смо данас овдје, дошли смо овако да вас прво видимо, поразговарамо и да пренесемо прво оцјене нашег главног одбора који је прошле суботе извршио анализу ових протеклих избора, и наше коалиционе сарадње.

Знате, кад неко нема ништа, шта год му се да може да му се учини значајним, великим, међутим, најозбиљнија нека политиколошка анализа указује да смо ми на овим изборима, без обзира на број освојених мандата, њихов распоред, чињеница да на неким местима немамо довољно да би се формирали посебни одборнички клубови, али озбиљна анализа указује да смо се ми дигли из мртвих, не само као странка, већ као идеја.

Др Војислав Шешељ: Психолошки баријеру сте пробали.

Емилио Лабудовић: Разбили смо заправо двије те психолошке баријере код нашег чланства, прва је била да смо ми без перспективе и да је гласање за нас и појединачно и скупно, само бацање гласова и на неки начин помоћ Милу Ђукановићу, а друга је била да ми отворено сарађујемо са Милом Ђукановићем, и да смо заправо формиран и да смо се спојили с намером да од тог српског бирачког тијела одломимо једно парче које бисмо прислонили овом сепаратистичком. То је у овим изборима јавно разобличено, и једно и друго, значи ми смо без Подгорице и Херцег Новог, где смо и ми и Српска радикална странка ваша, најјачи у цјелој Црној Гори, остварили то што се зове тај парламентарни цензус. Онда сад то опрвадање једног дјела овог југословенско-српско оријентисаног бирачког тијела, да би они радо гласали за нас, али се боје расипања гласова, то више не постоји. Демонстрирали смо и у кампањи касније, да нијесмо привезак не само Мила Ђукановића, него чак и овог назови југословенског и српског блока на који се фингира под скутом Предрага Булатовића. Ово што се десило са Момиром Војводићем је пријетило да управо набаца воду на тај ниво, међутим то је брзо санирано и ја заиста овако немам примедбе, ова заједничка конференција и саопштење јасно су показали да то није став ни једне ни друге централе...

Др Војислав Шешељ: ...јуче је била и моја изјава у „Дану“.

Емилио Лабудовић: Јесте, тим прије што се одмах у граду, знате Подгорица и Црна Гора у цјелини то је једна варош, одмах се прочуло, чак се тачно и зна шта је мотив, због чега се помиње нека операција очију коју му је обећао Мутоша, то је већ сутрадан читав град знао, тако да то нема везе са политиком, то је санирано.

Затим, желим да вам пренесем и оцјену председништва Народне социјалистичке странке и Главног одбора да је ова коалиција успјела. Не само са становишта резултата који је остварила, него је охрабрила оне најискреније патриотске снаге да ипак постоји једна колико-толико озбиљна снага која, ако не може да направи ту превагу, можда у овом моменту, може озбиљно да смета у реализовању овог наума око ове наградне државе, или рецимо тог сецесионистичког плана Мила Ђукановића да након извесног времена отијегли Црну Гору.

Тако да је то наишло на позитиван одјек, не само унутар Народне социјалистичке странке, ми имамо веома повољне реакције и од људи интелектуалаца, људи озбиљно мислећих и људи који имају неки ауторитет, а који нису наши ни ваши гласачи, али су негдје у дубини душе патриоте, па се сад држе доста резервисано. Онда, чак и од наших политичких противника ова коалиција је озбиљно схваћена, тако да неке потезе који су се вукли и који се вуку у ово вријеме, ја управо видим у том свјетлу да су они најозбиљније схватили да смо ми снага која расте, да заједно можемо доле да помрсимо многе од тих рачуна њихових и да свим силама то треба спријечити, на разне начине.

Знате, од убацивања људи које, нарочито ви одавде не можете да контролишете, чак не можемо ни ми оне са којима смо дневно по десетак сати, па су нас овај остављали, изневеравали, и тај процес који сте ви мало прије поменули, ви добро знате да смо ми прошли кроз њега. Прво смо се у СНП-у посвађали око тог стратешког некаквог циља, па су нас онда, право да вам кажем, формирањем ове странке двије кључне политичке личности наше странке, нас оставиле онда кад нам је било најтеже. Душко Јовановић и госпођа Зорица, онда кад смо игром ова два јака блока остали изван парламента они су се апсолутно пасивизирали и оставили странку. Затим, уочи самих избора направљен је исти сценарио који је направљен онда у СНП-у, појавио се Бора Чековић, чија је та назови Социјалистичка партија Југославије заправо инструмент овог војног естаблишмента и СНП-а који су на тај начин покушали да нас, не толико у неком коначном збиру, осујете.

Знате, они нису одијели неки велики број ни гласача ни чланова, то је занемарљиво и са становишта и квантитета и квалитета, али су разбили имиџ странке у моменту кад су многи бивши чланови, симпатизери и гласачи Социјалистичке народне партије незадовољни свим овим што се дешавало, ово о чему сте ви говорили, гласањима око Хашког трибунала, око Анкетног одбора, око свега тога, значи у том моменту кад су они видјели излаз у повратку изворним принципима, које су некад гајили и ДПС и СНП, а то је заправо што смо ми преузели, појавио се

тај случај и онда су људи реаговали, па кажу – ови су исти ко и они претходни, и они се нешто тамо свађају, цјепају. Кажем, више су нам нарушили имиџ странке него што су направили тај неки пуч. Али кажем, ова коалиција је прво показала да тај неки патриотски блок у Црној Гори има перспективу и да можемо да дођемо у позицију, можда већ на следећим изборима, да битније одлучујемо о изгледу оне финалне политичке сцене у Црној Гори.

Знате, она позиција коју имају, додуше незаслужено јер се никад нису измјерили на било којим изборима, рецимо СДП или либерали, знате они никад немају више од четири, пет, шест посто, али увијек су тај некакав додатни тег који терације помера на ову или на ону страну. Ја мислим да ова коалиција може да врло брзо дође у ту позицију, значи да буде тај тег, који ће да одреди каква ће да буде политичка сцена у Црној Гори, и да са тиме прво ојача и наше странке појединачно, а и да право ако већ не можемо да предуприједимо ово што се ради са овом повељом, и са овом читавом смејуријом око државе и око свега тога, можемо макар да тај процес растакања на неко вријеме зауставимо очекујући нека боља времена, другачију прерасподјелу политичких снага итд.

Оно што је посебно важно, преломљена је психолошка баријера код нашег, а осећам то и код нашег чланства доле, око могуће сарадње.

Знате она прича са наше стране – што ћемо ми са комуњарама, од нас – како ми са четницима, ја сам током ове изборне кампање, ево ја мислим да ће то Ацо да потврди, да смо ми једноставно, готово у занемарљивом проценту наилазили на ту врсту реакција.

Др Војислав Шешељ: Ми смо само у Плужинама имали проблем, је ли?

Емило Лабудовић: Говорим о тој јавној манифестацији, онде где једноставно дође члан, па каже: „Што ћемо ми са њима?“ То је толико било занемарљиво да је чак и мене изненадило. Тако да је та нека психолошка баријера, ако је постојала, једноставно разбијена, јер заиста је демонстрирано током ове кампање, да је ријеч прије свега о озбиљним људима, поштеним људима, и свим људима са којима се може сарађивати на томе што је наш заједнички циљ. Морам овде, нека ми Ацо не замјери, али ја то морам да истакнем и у своје и у име Предејдничтва и Главног одбора, да заиста похвалим начин на који се он и руководство наше странке доле понио током изборне кампање, заиста се ни у једном тренутку није осјетило да је то нека коалициона сарадња, него чак смо правили и вицове на тај рачун, дјеловали смо малтене као једна партија. Мислим да заиста и Ацо и Душко, и сви ти људи који су у свему томе учествовали су се толико људски и поштено понашали у свему томе, да се ни у оном најобичнијем дружењу то није осјетило, као некаква могућа разлика у

било ком погледу.

Александар Вучић: Такав налог је шеф дао.

Емило Лабудовић: Па добро, сад ја не знам јесте ли ви то по налогу, али знате, то се не може тако, то може човек три, четири сата, или три дана да држи, то једног дана негдје мора да избије. Тако да ја не знам је ли похвала, или за осуђивање, или сумњу, али у сваком случају у тим неким неким наступима које смо имали доле заиста је то дјеловало и конзистентно и јединствено и у решавању оних проблема који су се јављали у ходу итд.

Показало се да болујемо од исте болке, и ми и ви, а то је недостатак квалитетног кадра, нарочито изван централе. Кад дођете у општину то су општински избори, треба тамо да се представи носилац изборне листе, треба се постави листа, и то су знате неки људи који у суштини јесу часни и поштени и све то стоји, али губе корак у односу на тамо неке који су већ извикани и који су у политици годинама, а они су их нарочито поново дистрибуирали назад из централе по тим општинама, поготово по оним општинама гдје им је било стало да освоје власт као што су Беране, Бијело Поље, Никшић, итд. Урадили су исти систем, што су нам радили ранијих година, само у Беранама и у Бијелом Пољу су нам послали овог нашег бившег Дармановића и овог „рент-а-кар Србина“ Новичу Вујиновића који су формирали коалицију „За заједничку државу“. Па су и у Беранама и у Бијелом Пољу готово одијели гласова колико и ми од оног дијела полуписменог и неписменог становништва. Дође човијек па каже: „Ево ја сам гласао за вас, гласао сам за заједничку државу“, па нисмо ми баш та коалиција и тако.

У тим двијема општинама је требало да имамо по одборника и то би нам било значајно, не због самог тог одборника, не може он много да учини тамо, али због чињенице да се ми враћамо. Имате један парадокс, да сјever који је био познат као жарниште те српске идеје и идеје заједништва са Србијом, тамо те српске снаге константно губе, а ми, рецимо на југу, од свих тих општина које су на југу, у свим општинама смо заступљени и најбољи су нам резултати доле.

Овим је реализована једна давна процјена што да смо Црну Гору губили са сјевера, а да ћемо је изгледа враћати са југа. Показало се да немамо те јаке тимове, да се, рецимо, формирају три, четири тима, тако да смо објективно били принуђени да лимитирамо број јавних наступа. Да их сведемо на наступе у овим главним центрима, да нисмо могли да реализујемо оно што изгледа сад једино „дали“ у Црној Гори као метод политичког рада, а то је буквално да морате отићи од куће до куће, и сести са људима. Они иду са неким парам, брашном, шећером, није битно, али код неких људи је битно и да оде неко.

знате да му се учини та некаква почаст, да га сматрате важним за ту идеју, и за вашу странку и све то, па да би он гласао, тако да ја рачунам да је највећи број у овом дијелу који је апстинирао током ових локалних избора управо овај наш потенцијални бирачки корпус.

Ми нисмо имали довољно тих људи, то није довољно ни за једну централну трибину, а камоли да се иде од села до села, од мјесне заједнице до мјесне заједнице, до неког виђенијег домаћина. Тако да то у наредној кампањи ми морамо да поправимо.

Оно што смо такође констатовали јесте да морамо и заједнички, а и појединачно да порадимо мало на ревитализацији ове партијске инфраструктуре. То је мало израженије код вас, што је сасвим нормално. Ипак је између Никшића и Београда пет стотина километара, али бога ми, има тога и код нас. Знате, ми смо ту странку формирали на брзину, а па су се и убацили неки људи који можда и нису добронамјерни, и нама су подметали са сваке стране, из СНП-а и ДБ-а, из Војне обавештајне, онда људи који се никад у животу нису бавили оним елементарним партијским радом, који можда хоће, имају неко поштено, искрено опредељење, али мораш га сваки час учити шта треба да ради, како, где да оде и шта да каже, тако да на томе морамо заједнички да радимо.

Дијелим ваше мишљење да се доле приближава расплет, заправо та политичка криза улази у неки завршни степен, у неку комбинацију, нарочито је сигурно да ће поред тих председничких избора бити, и ви сте били мишљеници да ће бити наређено без обзира што се Мило опире, да ће бити ови непосредни савезни избори. Овај расплет у Подгорици не може да се другачије заврши него ванредним изборима, ту је прилика да ми, зато што смо ту најјачи можемо најбоље да дјелујемо, најорганизованији смо, и једни и други, значи да ту значајније поправимо наш укупан рејтинг.

Ово око Херцег Новог, ту треба бити веома пажљив, јер није спорно да ми треба да направимо отклон, у овој ситуацији сте само ви у некој коалиционој вези са СНП-ом, то није онај СНП са којима сте били коалициони партнери...

Др Војислав Шешељ: ...ја сам тај споразум са Момиром потписао, овде је то потписано.

Емило Лабудовић: Вријеме је да се направи тај отклон, али треба процијенити...

Др Војислав Шешељ: ...објавили смо тај споразум.

Емило Лабудовић: Ја се бојим да би у овом тренутку СНП изгубио Херцег Нови, тако да то треба мало да анализирамо, да видимо да ли бисмо ми тиме допринели, заправо учинили услугу Милу Ђукановићу да се поново врати у Херцег Нови и пресели свога брата Аца и да поново узме Херцег Нови као

један од истурених центара свог мафијашког дјеловања. Али чињеница да је у Подгорици то већ и без наших доприноса готово, та се ситуација тамо не може одржати никако, мора се принудна управа увести. И сад видите колико то може да траје, значи морају се расписати избори. И ја мислим да ће они то искористити да о једном трошку обаве.

Што се тиче ових парламентарних избора, има разних процена, од оних да ће Запад сачекати да они обаве све ово око усвајања ове повеље, око избора те скупштине, будуће те заједнице итд., па тек дозволити ванредне парламентарне изборе, до оних да, рећимо, Мило, кад падне као председник државе тог момента ДПС улази у кризу која се не може другачије разријешити него изборима. У сваком случају је на нама да будемо спремни, па кад буду да буду.

Оно што смо замислили да овде са вама размотримо као некакав вид политичког деловања у овом политичком



Момир Булатовић, почасни председник Народне социјалистичке странке Црне Горе

затишју, уз овај рад на реконструкцији партијске мреже, на њеном јачању, тражењу неких људи који су сад, управо зато што се отворила перспектива, за ову коалицију спремнији да се ангажују. Ми смо до сада имали људе који су нас подржавали, али су стално говорили - немојте, нека останем ја у сјенци. Бојали су се људи на послу, и у неким статусним позицијама итд. Сад је то већ мало релаксирало, људи су спремнији да се ставе у функцију тог непосредног партијског деловања. Значи, морамо да радимо, па смо мислили да видимо са вама, да искористимо ово политичко затишје и ову мртву сезону кад је поли-

тика у питању, наилази нарочито доле у Црној Гори. Ови доле на југу трче да уграбе неки динар, ови горе на сјеверу косе и сто чуда раде. Да искористимо, рећимо, некакве манифестације за један својеврстан политички маркетинг, и да покажемо да смо ми живи партијски, да радимо. Једна од идеја је била да се, рећимо, направе двије, три промоције овог вашег специјалног издања у коме је објављен извештај Анкетног одбора. Јер знате, читава прича је доле у Црној Гори максимално заташкавана и с једне и с друге стране, чак ни ДПС није искористио тај издајнички потез СНП-а што је гласао против Анкетног одбора, није га искористио у маркетиншке неке сврхе, зато што су и они умјешани. Ови нису због своје срамоте, значи и једни и други, што се најбрже могло покрили су велом заборава, и том прашином, тако да је то остало само на нивоу констатације да су они гласали против неког Анкетног одбора. Који извештај, до чега се дошло током истраживања тог случаја и како, то је остало доста незашађено, макар за ширу популацију, тако да би то можда била прилика да се кроз организацију промоције тога у срединама баш до којих је нама стало, значи Пљеваља, Бијело Поље, Беране, Колашин, Мојковац, Никшић...

Др Војислав Шешељ: ...сва општинска седишта.

Емило Лабудовић: Добро, углавном ово горе, да се одржи неколико трибина, уз долазак неког одавде, од вас, из Београда, уз промоцију, читање најинтересантнијих дијалога из тих истраживања на неки начин покаже, прво да ми ту стојимо и да постојимо, а с друге стране да се ови додатно још жигосу, максимално. Онда, ове едукације судија око ових суђења у Југославији по питању ових хашких оптужница, и на томе треба радити, да то буде паралелно, значи психолошки и организационо се припремати, јер процурела је информација која није демантована, бар не званично, да ће председнички избори бити заказани чак за 29. септембар. То је практично сутра. Ако они буду заказани, онда ће се апсолутно поклопити и са овим...

Др Војислав Шешељ: ...савезним.

Емило Лабудовић: Не вјерујем са савезним, али ће се поклопити са подгоричким локалним, или још можда у неким општинама је могуће врло лако да се понове. Јер они не могу никако да се договоре око власти, око подјела мандата, око избора председника, увијек постоји могућност да неко из Народне странке пребегне Милу, поремети ту изборну равнотежу, тако да је врло могуће да се у неким срединама, гдје је то остало на клацкалицу, дође у кризу и да се понове. Значи, на нама је да радимо.

АКО ИМАТЕ ОБРАЗА, ИЗАЂИТЕ НА ПОЛИТИЧКИ МЕГДАН

Вама, Предраже Булатовићу, пишем јер смо некада били у коалицији, неретко и пријатељски разговарали, делили основно политичко опредељење о неопходности опстанка Југославије и борили се против свих оних који су нам заједничку отаџбину рушили. Бар сам мислио да смо се обојица за то борили.

Мило Ђукановић је највеће политичко зло у Црној Гори. Њему никада не бих писао. Уосталом, са њим никада нисмо били у коалицији, са њим никада нисам ни разговарао, а камоли сарађивао. Наша програмска опредељења су толико различита да би сваки разговор био потпуно сувишан.

Вама, Предраже Булатовићу, пишем јер смо некада били у коалицији,



неретко и пријатељски разговарали, делили основно политичко опредељење о неопходности опстанка Југославије и борили се против свих оних који су нам заједничку отаџбину рушили. Бар сам мислио да смо се обојица за то борили. Данас се, Ви, Предраже Булатовићу, ну у чему не разликујете од Мила Ђукановића. Као да сте се вратили у ону исту партију у којој сте годинама заједнички деловали. Додуше, програм сте изменили обо-

јица, прво Мило, а онда и Ви. Заједнички, уз много труда и енергије, покушавате да уништите Југославију. Узгред име Југославија, име наше државности носили сте у имену коалиције на претходним парламентарним изборима и добили огромно поверење грађана Црне Горе. Данас сте и име државе и име коалиције избрисали. Тиме се, да несрећа буде већа још и хвалите. Међутим, много горе од брисања имена Југославија је Ваш предлог да наша заједничка држава нестане. Зашто обмањујете народ и говорите му како Соланин споразум обезбеђује опстанак заједничке државе? Зашто чак и Ви, који, истина, мало знате о праву и облицима државног уређења, знате да термин заједничка држава представља синоним за федералну државу,



Данас се, Ви, Предраже Булатовићу, ни у чему не разликујете од Мила Ђукановића.

а у овом Вашем и Соланином споразуму нема ни трага од федерације. Овај споразум је много лошији за српски народ и у Србији и у Црној Гори него Милова платформа из 1999. године, против које смо се обојица борили. Како је могуће, господине или друже Булатовићу, да данас хвалите нешто што је много горе и лошије од онога што сте само коју годину раније нападали из свог расположивог политичког оружја и оруђа?

Зашто сте издали Милошевића?

Додуше, требало је да будем сигуран да ћете тако поступити после издаје својих коалиционих партнера из Србије, Слободана Милошевића и Социјалистичке партије Србије, непосредно по петоктобарском пучу. Тада ми се догодила занимљива ствар која на најбољи начин одсликава природу и карактер Ваше партије и Вашег руководства. Наиме, убеђивао ме Срђа Бо-

жовић. Ваш потпредседник, како ни случајно нећете напустити коалицију са Милошевићевим леви-чарским странкама, а ја сам му честитао на чојству и политичкој принципијелности која је за поштовање. Ваш Срђа Божовић ми је, онако шеретски, још рекао, цитирам: „Ацо, не познајеш ти нас, чекај, тек ћеш видети наше чојство”. Протшла су само три дана, па сам видео слику и прилику Вашег чојства и политичке доследности. Милошевића сте издали, напустили коалицију са његовом партијом и све то правдали борбом за очување Југославије. Лагали сте, Булатовићу. И тада као и данас, уосталом, као и Ваш друг Мило Ђукановић чинили сте и чините све да Југославија нестане.

Зашто сте гласали за испоручивање Срба Хагу?

Зашто, господине или друже Булатовићу, не објасните народу разлоге усвајања противу-ставног Закона о испоручивању Срба Хашком трибуналу? Како то да ви и Бојовић, који сте говорили да никада нећете подржати закон такве садржине, будете одлучујући чинилац у доношењу тог антисрпског акта. Да Вас подсетим, због Вас, између осталог, на степеништу Савезне скупштине убио се Влајко Стојиљковић. Стидите ли се Булатовићу, стидите ли се бар мало?

Да вас подсетим на још нешто. Донедавно, сви Ваши савезни посланици пресретали су по



Лагали сте, Булатовићу. И тада као и данас, уосталом, као и Ваш друг Мило Ђукановић чинили сте и чините све да Југославија нестане.



ходницима нашег највишег законодавног тијела др Војислава Шешеља и честитали му на залагану, труду и храбрости да све испита и установи истину око трагичне погибије Павла Булатовића. Изненада, под притиском ДОС-а и ко зна још кога, гласали сте против Извештаја о раду Анкетног одбора, и тиме показали како Вас не интересује откривање убица Вашег и нашег Павла. Стидите ли се,

Булатовићу? Само зато што сте све издали, и народ и државу, па чак и све лажне принципе које сте у политици заступали.

Мило Ђукановић Вам је дао, петнаест дана пред изборе, два сата на државној телевизији. Мени је, узгред, отказао већ заказану емисију на „ИН” телевизији. Дао Вам је цјелу страну у сепаратистичким „Вијестима”. Нисте га нападали. Нападали сте Патриотску коалицију за Југославију, иако Вас нико и ништа није питао о нашој коалицији. Зашто Булатовићу? Да ли због чињенице да ми нисмо гласали за испоручивање Срба Хашком трибуналу, да ли зато што ми не дочекујемо Солану на црвеном тепиху, да ли зато што се ми и даље залажемо и боримо за оно за шта сте се и Ви доскора борили?

Немојте то више да радите, Булатовићу. Ако имате образа изађите са мном на телевизијски дуел, победите ме, реците да није истина ово што сам написао. Уосталом, ако је тачно да сте Ви велики, а ми мали, бићу Вам лак залогај. Ако то не прихватите, сматраћу да сте обична кукавица и ништа више.

Александар Вучић

ДОН МИЛО МОНТЕНЕГРО

Црна Гора осрамоћена и на планетарном плану. Мило Ђукановић на нишану италијанских правосудних органа, чека да се за њим распише потјерница и почне потјера. Вишегодишњи државни шверц дозлогрдио дојучерашњим Миловим менторима, али је покретање италијанске истраге знак да им је дозлогрдио и сам Ђукановић.

Конац дјело краси, каже стара српска пословица. Дугогодишње бављење црногорског политичког врха криминалним радњама, ових дана поприма своју завршну фазу. Политичари одрођени од сопственог народа, издајници и пактери са свима онима који су дефинисани анти-срби и антиправославци, коначно долазе на право мјесто. На листе Интерпол криминалаца за којима се већ расписује потјерница.

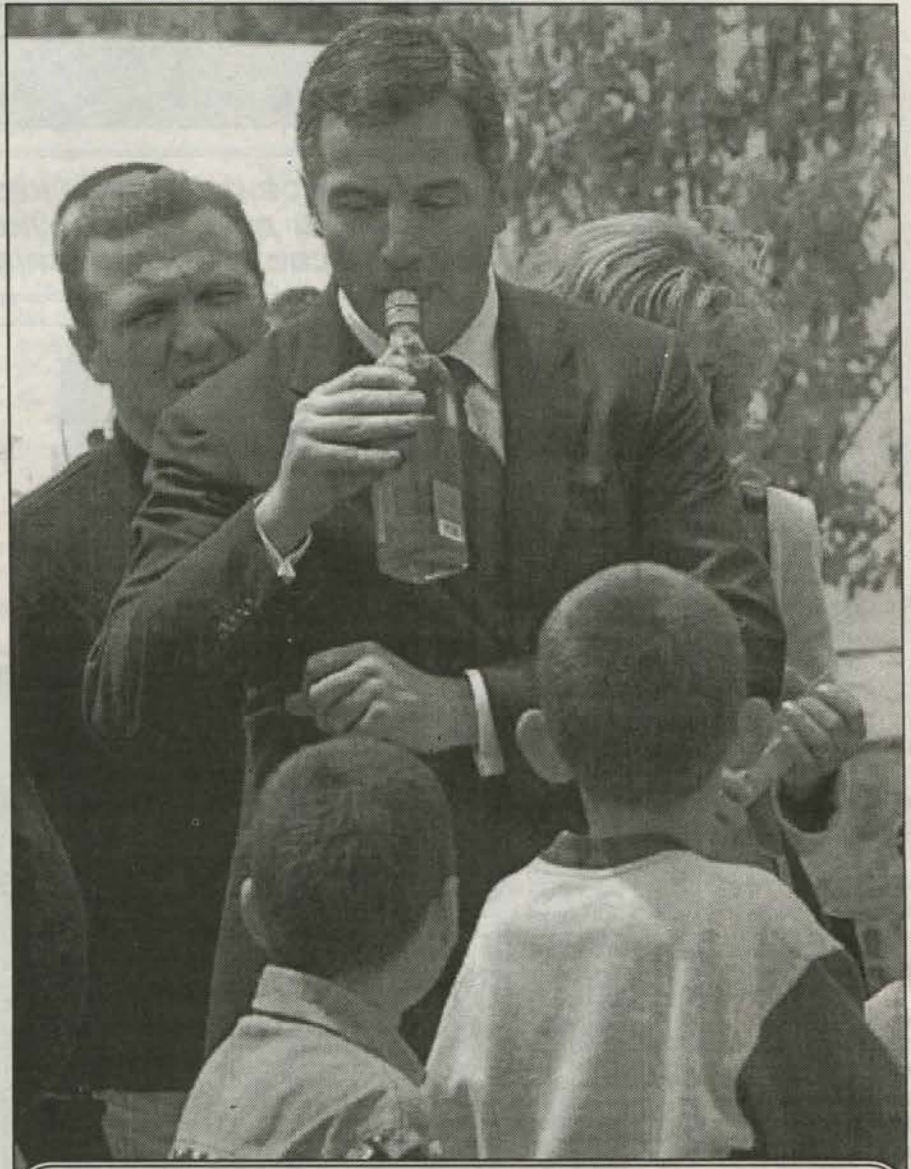
Дугогодишње бивствовање највећих европских криминалаца у Црној Гори, од Прудентинија па до Станка Суботића Цанета имало је за резултат потпуну криминализацију Црне Горе и њено потпуно морално, социјално, политичко и људско урушавање. Резултат таквог чињења је, свакако, осиромашење огромног броја грађана, док политички врх представља људе који пливају у богатству и изобиљу.

Милиони, милијарде...

Дакле, Мило Ђукановић, као врховни поглавар живота и смрти свега у Црној Гори, данас представља једног од најбогатијих људи Европе. Страни аналитичари сматрају да се његово богатство мјери стотинама милиона марака. Прецизније речено око 250 милиона. Са брзином стицања богатства и самом количином у Европи се може мјерити само Станко Суботић Цане, криминалац чије богатство мјери око милијарду марака. Политичку потпору криминалу у Црној Гори дао је нико други до председник Републике, али је, очито, и он лично имао и те како користи.

Висина његових банковних рачуна за сада остаје у сфери нагађања, али оно што може да се види то је царски сјај његовог окружења; само један његов сат на руци кошта преко 350.000 марака или, прецизније речено, 175.000 евра!

Новац који користи за реновирање стана под Горицом, љетовања, поклони и остале ствари говоре да се Ђукановић обезбиједио за генерације уна-



Новац који користи за реновирање стана под Горицом, љетовања, поклони и остале ствари говоре да се Ђукановић обезбиједио за генерације унапријед. Само не знамо шта ће бити са 90 одсто пукe сиротиње по Црној Гори.

пријед. Само не знамо шта ће бити са 90 одсто пукe сиротиње по Црној Гори која нема ама баш никакве шансе да преживи од нередовних, премалих и понижавајућих примања.

Двадесет милијарди (долара)

Могуће је да се деси нешто што би суштински оштетило Црну Гору, а то је, свакако, тражење преко међународних судских инстанци да се ретроактивно плати порез који је утајен и отишао у приватне џепове Ђукановића и камариле његових послушника. Тај износ је свакако огroman, а износи нешто преко 20 милијарди долара, што Црна Гора никада неће моћи да плати, али ће бити, свакако, у још једном

вазалском односу пуком вољом њеног председника и његових доглавника.

Мафија на власти – полиција у „опозицији“

Српска радикална странка већ читаву деценију опомиње црногорске грађане да је партија на власти оличена у лику и дјелу ДПС-а, напосто мафијашка дружина чија основна идеологија не види даље од



личног новчаника. Међутим, то и није много збуњивало бираче.

Трчали су да покупе коју мрвицу са криминалног стола, али је чињеница да многи нијесу ни то стигли.

У међувремену су, заједно са Коалицијом за Хаг прокоцкали и заједничку државу и много штошта друго.

Мило Ђукановић је прецизно одрадио све задатке које су му постављали, али сада имају нове играче у лику и дјелу Светозара Маровића или Предрага Булатовића, Драгана Шоћа или чак и Божидара Бојовића. То су нови вазали Запада и НАТО пакта. Сви се они утркују ко ће више и ко боље клекнути пред каквим секретаром стране амбасаде, па макар била и албанска, јер су данас на власти такве моралне нишгарије да је то потпуно дно људских личности.

Власт у Црној Гори, а то је показала небројено пута, није само издала националне интересе већ кренула путем тешког криминала. Данас највећи и најопаснији криминалци имају службене легитимације црногорског МУП-а. Данас поштен човек не смије јавно рећи што мисли, јер десетине неоткривених убистава, међу којима је било и оних из врха МУП-а, само добронамјерне и поштене опомиње да говорење истине значи само стављање самога себе на списак за ликвидацију.

Док републички МУП има екипе формиране да пребијају људе из праве опозиције, дотле се не покреће истрага о убиству Горана Жугића, некадашњег другог човјека ове организације, или Белог Распоповића, високог функционера црногорске Службе државне безбједности.

Што је посебно интересантно, парламентарна опозиција на све ове ствари остала је потпуно индиферентна, односно нијема. Зашто? Могуће и из разлога да је двојац Предраг Булатовић и Драган Шоћ већ дуго веома близак врху црногорског МУП-а. Списак сарадника из СНС-а је пократак, али, свакако, ексклузиван.

Мило Ђукановић је прецизно одрадио све задатке које су му постављали, али сада имају нове играче у лику и дјелу Светозара Маровића или Предрага Булатовића, Драгана Шоћа или чак и Божидара Бојовића.

СВЕ ТАЈНЕ ДУВАНСКЕ МАФИЈЕ



МОРАЛНО ПОСРНУЋЕ КОАЛИЦИЈЕ ЗА ХАГ

Као никада раније ниједна политичка групација није преварила гласаче као што је некадашња коалиција „За Југославију”, а садашња „Коалиција за Хаг”. Нити су сачували Југославију, нити образ и част. Данас је ова политичка булумента једна разваљена скаламерија без морала и принципа, без осјећаја за правду и патриотизам.

Жетак Влајка Стоиљковића којим се убио није убио само њега. Стоиљковић је хитац испалио у морал коалиције која се некада звала „Коалиција за Југославију” а данас је сви називају „Коалиција за Хаг”. Бивши министар унутрашњих послова Србије испалио је метак у сами морал, како СНП-а, тако Народне странке и, наравно, Српске народне странке. Они су пристајањем на оно против чега су се грчевито борили у прошлим предизборним кампањама отишли право на мјесто гдје стоје само моралне, политичке наказе и мизерије.

Божидар Хашки

Већ мјесец дана Божидар Бојовић из Српске народне странке просто грми из свих медија како треба што прије усвојити закон о испоручивању наших грађана Холандији или Америци, свеједно. Никада ниједан патриота ове земље неће заборавити емисију на „Монтена” телевизији када је, прије скоро мјесец дана, Бојовић ускликнуо: „Милошевић треба да остане у затвору у Хагу јер би његово пуштање на слободу значило потпуну политичку дестабилизацију”.

Тако говори човјек који је до јуче био снисходљиви послушник самог Слободана Милошевића, а чији је син иначе био, као и сада, помоћник савезног министра трговине. Данас је Бо-

жидар Бојовић аутистични послушник досовог режима у Београду, човјек који је, одрађујући прљаве послове за Предрага Булатовића, погазио традицију својих предака и порушио путеве својих потомака. Данас је Божидар Хашки само политичка карикатура која је своје име и свој морални дигнитет бацила под ноге Карли дел Понте и сваком српском крвнику и убици.

Да ли овај врли „хуманиста” има савјести и како може данас да заспи, јер његов дојучерашњи идеолог и политички идол Слободан Милошевић труне у Шевенингену, труну многи, и то најбољи Срби, потјере крећу и на Караџића, Младића и на све српске витезове који су своју част, образ и патриотизам сачували и узвисили за сва времена.

СНП-овско схватање (не)морала

СНП је постао већи ДОС и од самог ДОС-а. Прво су интимно пактирала са Коштуницом затварајући, као и њихов партнер, очи на све оно што се око њих дешавало, а дешавало се много што-шта. Гази се Устав, иако су друге оптуживали за то, понашајућу се у стилу: „Кад други могу – можемо и ми!”

Након пада режима Слободана Милошевића у Београду СНП је заједно са дотадашњим коалиционим партнерима, ЈУЛ-ом и СПС-ом, имао већину у савезном парламенту, али Булатовићу није ни на крај памети било да се држи принципа. Улетио је у загрљај Ђинђићу, Коштуници, Батићу и осталима.



Данас је Божидар Бојовић аутистични послушник досовог режима у Београду, човјек који је одрађујући прљаве послове за Предрага Булатовића, погазио традицију својих предака и порушио путеве својих потомака. Данас је Божидар Хашки само политичка карикатура која је своје име и свој морални дигнитет бацила под ноге Карли дел Понте и сваком српском крвнику и убици.

СНП је наочиглед читаве југословенске јавности зауставио процес који је био потпуно трасиран и спреман да открије све око убиства Павла Булатовића. И након очитих чињеница које је Одбор открио, посланици СНП-а, НС-а и СНС-а нијесу у савезној скупштини ријеч изговорили. Очито да је најмера СНП-а била да затре трагове убиства Павла Булатовића, што је резултат чврстог коалиционог договора са једним од највећих европских лопова Зораном Ђинђићем.

Предраг Булатовић је, иначе, и као потпредседник СНП-а неколико мјесеци раније, прије савезних избора ступио у блиске контакте са америчким дипломатима, енглеским шпијунима и њемачким агентима. Једноставно речено, био је тројански коњ у тадашњој патриотској СНП.

Након свргавања Момира Булатовића са мјеста председника СНП-а, његов рођак Предраг је кренуо у отворено улагивање западним менторима и кренуо да остварује не само своје прљаве циљеве, већ и нечасне намјере својих западних газда.

Није спорна чињеница да је Мило Ђукановић већ годинама био сарадник и вазал Запада и Америке. Данас је Предраг Булатовић највећи колаборант и издајник какав се на нашим просторима није рађао.

Уметнут да се нађе на челу странке за очување заједничке државе, урадио је све како би је у потпуности развалио и уништио. Наравно, ништа ново ако знамо да је милион пута јавно поновио да се не стиди свога ђеда зеленаша који је мрзио Србе и српство! Шта очекивати од онога који је исто што му је и ђед био или, боље речено, „ливер не пада далеко од класе“. Тако је Пеђа отишао путем свога ђеда који је робијао јер је пуцајући у ослободилачку српску војску постао и српски крвник.

Шта рећи још о лидеру СНП-а, можда најбоље неколико ријечи о његовом „поштењу“?

Наиме, за вријеме предизборне

кампање за савезне изборе 2000. године, дио новца који је био намијењен из-

СНП заташкава убиство Павла Булатовића



борима, Предраг Булатовић је преузмјерио за опремање свога стана у

НС-а и СНС-а нијесу у савезној скупштини ријеч изговорили.

За вријеме предизборне кампање за савезне изборе 2000. године, дио новца који је био намијењен изборима, Предраг Булатовић је преузмјерио за опремање свога стана у згради у Момишићима. Опремање овог стана урадила је специјализована приватна фирма „Интернационал“ са Цијевне.

згради у Момишићима. Опремање овог стана урадила је специјализована приватна фирма „Итернационал“ са Цијевне.

Рачунајући на кратко памћење и заслијепљеност својих доглавника, који га, иначе, из голог интереса подржавају, он и данас отворено лаже и унижава српско гласачко тијело у Црној Гори.

Грљење са Вилијемом Монтгомеријем постала је пракса председника СНП-а, који је са очитом понизношћу и сервилношћу, полтронисањем према америчком амбасадору, почео да личи на каквог изгубљеног и неморалног кловна.

Посебно поглавље у нечасним рабама Предрага Булатовића је заустављање рада Анкетног одбора Савезне скупштине за откривања убице Павла Булатовића. СНП је наочиглед читаве југословенске јавности зауставио процес који је био потпуно трасиран и спреман да открије све око убиства Павла Булатовића. И након очитих чињеница које је Одбор открио, посланици СНП-а,

Очито да је најмера СНП-а била да затре трагове убиства Павла Булатовића, што је резултат чврстог коалиционог договора са једним од највећих европских лопова Зораном Ђинђићем.

Састанци са Милом Ђукановићем или Филлипом Вујановићем и нису нека новина за

иоле обавијештеног грађанина. За вријеме посљедње предизборне кампање за републичке изборе, са њима се тајно састао тачно девет пута. Профил политичара какав је Предраг Булатовић и није спреман ни на што друго до сарадње са сваким српским непријатељем.

Данас је СНП група прозападних улизица, људи који су зарад сопственог интереса спремни да раде многа нечасна (не)дјела којих ће се стидјети и дихова дјеца и породице. Навикли да владају а да не раде, (а ионако ништа не вреде), руководиоци СНП-а су, очито је, осуђени на пропаст, како политичку тако и људску.

ТЕСНО МИ ГА СКРОЈИ, НАНЕ!!!

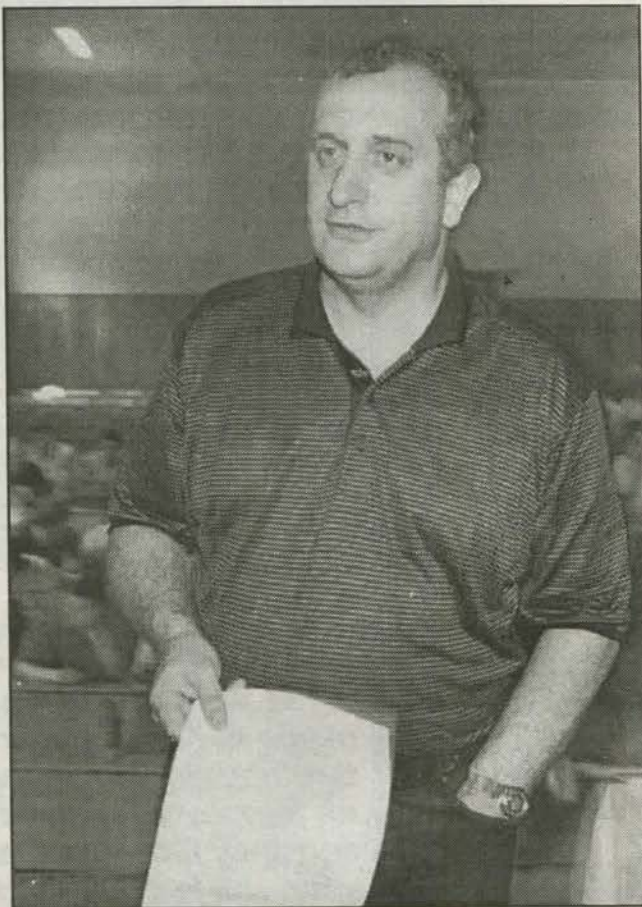
Недавно завршени локални избори у Црној Гори недвосмислено су показали да још није сазријело вријеме драстичнијих промјена на геополитичкој карти ове републике, али и да неумитно долази вријеме редефинисања политичке сцене. Иако резултати, са становишта односа снага између двије најјаче групе, не показују битније помаке, њихов коначан збир озбиљно упозорава оне који хоће и могу да виде и чују да је народу догорјело до ноката.

Углавном, разлога за претјерано славље скоро да нема нико, осим „Патриотске коалиције за Југославију“ која је, практично са ледине, уз симболична средства, тучена са свих страна и из свих оружја, успјела да се „укњижи“ у 10 општина.

Политичка сцена Црне Горе одавно је сазрела за озбиљну психоанализу, како појединачну тако и колективну, јер се оно што се у њој дешава у протеклих десетак, а нарочито у последње четири године, слободно може сврстати у домен социјалне патологије. Јер, како другачије објаснити чињеницу да ама баш ништа што значи крупнију политичку детерминанту, какво је рецимо, државно питање, не може озбиљније да промијени однос политичких снага. Ову можда прегрубу опаску потврдили су и недавно завршени локални избори који су, по снази порука, активностима учесника, улога који је био на тапету, били све друго само не локални. Наиме, и последњем лаику било је јасно да није у игри „градоначелник“ Шавника, секретар за привреду Плужина, референт за убирање локалних такси у Плаву или „допредседник“ у Беранама. На тацни је, поново, била, ни мање ни више него држава, с том разликом што се ни једни ни други нијесу могли баш најпрецизније изразити о којој и каквој је држави ријеч. Али, то изгледа, може само у Црној Гори и нигдје више. Само овдје може да се деси да Мило Ђукановић обећа свом сепаратистичком блоку „неовисну“ Црну Гору, да се Предраг Булатовић, Драган Шоћ и Божидар Бојовић заједно у Југославију, а он-

да преваре и једни и други, а народ то уопште не санкционише промјеном бирачке воље и фаворита. Наравно, ова оцјена важи једино уколико се не укалкулише значајан проценат апстинената чије би се одсуство са гласачких мјеста могло објаснити том врстом незадовољства и осјећајем изиграности, али и са тим се мора бити веома опрезан. Јер, велико је, и за сада недокучиво питање колико заиста у Црној Гори има бирача и колики је стварни проценат изласка на појединим изборима.

Свеколико „пумпање“ бирачких спискова, манипулације у виду премјештања бирача из града у град, зависно од потребе и процјене, при чему су посебно на удару били Никшић и Подгорица, довело је до тога да чак ни иницијатори ових подвала више нијесу у стању да до краја разлуче колико се још „мртвих душа“ мога по списковима, тако да је свака упоредна анализа унапријед осакатена овом чињеницом.



Заједно, па ко кога...

• Бројке су, ипак, и поред све ове непоузданости, једино релевантне и неумољиве. А оне су, са становишта изборног резултата два најјача блока, катастрофалне.

Бројке су, ипак, и поред све ове непоузданости, једино релевантне и неумољиве. А оне су, са становишта изборног резултата два најјача блока, катастрофалне. Социјалистичка народна партија, као предводник некадашње „Коалиције за Југославију“ а данас коалиције „Заједно за Хаг и ову или-ону-столицу-председника-општине“, пала је, у односу на претходне парламентарне изборе, за читавих 18 процената. Тај пад је утолико катастрофалнији уколико се има на уму чињеница да је сепаратистичка коалиција доживјела, макар привремено, фијаско.

СНП, односно њен партијски врх, показала се као најнепоузданији ослонац државном заједништву Црне Горе и Србије. Све што је ова врхушка обећала да ће урадити на очувању и јачању Југославије било је у директној супротности са конкретним потезима. Издаја Слободана Милошевића, глас за Закон о сарадњи са Хашким трибуналом, глас против налаза Анкетног одбора који је испитивао околности у којима је убијен један од највиђенијих челника управо те партије, Павле Булатовић, глас за ослобађање шиптарских терориста итд.



тастрофалне. Социјалистичка народна партија, као предводник некадашње „Коалиције за Југославију“ а данас коалиције „Заједно за Хаг и ову или ону столицу-председника-општине“, пала је, у односу на претходне парламентарне изборе, за читавих 18 процената. Тај пад је утолико катастрофалнији уколико се има на уму чињеница да је сепаратистичка коалиција доживјела, макар привремено, фијаско и што је било реално очекивати извјесно помјерање политичког клатна у правцу јачања и потпоре заједничкој држави. Нажалост, то се није десило а и није се ни могло десити јер се управо СНП, односно њен партијски врх, показала као најнепоузданији ослонац државном заједништву Црне Горе и Србије. Све што је ова врхушка обећала да ће урадити на очувању и јачању Југославије било је у директној супротности са конкретним потезима. Списак би био подугачак, али би се на њему, на самом челу, морала наћи издаја Слободана Милошевића, човјека који је СНП одржао у животу, финансијски прије свега, и спасио је погромског похода режима Мила Ђукановића на ту партију након неуспјелих демонстрација у јануару 1998. године, и напуштање коалиционе сарадње са СПС и осталим патриотским снагама у Савезној скупштини. Одмах до тога су, свакако, глас за Закон о сарадњи са

Хашким трибуналом, глас против налаза Анкетног одбора који је испитивао околности у којима је убијен један од највиђенијих челника управо те партије, Павле Булатовић, глас за ослобађање шиптарских терориста, и тако даље и тако даље. Само пуко истрајавање чланства и гласачког тијела ове партије да коначно виде леђа Милу Ђукановићу спасило је СНП стрмоглавијег пада, али је и ово за паметне довољно.

Народна странка је већ прича за себе. Прецијењена у оквиру коалиције а недовољно кооперативна у свим машинацијама Предрага Булатовића, нашла се на удару више својих партнера него ривала из супротног тора који, очигледно, на ову странку рачуна као на посљедњу резерву у случају да „либерали“ прецијене себе. Уосталом, њен политички рејтинг је тако и конципиран да буде замјена за евентуалну „непослушност и некоо-

перативност“ Славка Перовића и Ранка Кривокапића, па је Народну странку Предраг Булатовић на протеклим парламентарним изборима „частио“ са несхватљивих 11 посланичких мандата, таман толико колико заједно имају Славко и Ранко. А колико је то стварно било премного, потврђује и резултат НС на локалним изборима на којима се она, први пут од 1992. године, одмјерила самостално и „упецала“ свега 8 одборничких мјеста. Међутим, и са тако мизерним успјехом, мизерним са становишта позиције јаке парламентарне странке и жестоке предизборне кампање у којој се нијесу жалила средства (ко зна чија), омогућио је „експертима“ рахметли Новака Килибарде да уцјенују СНП до мјере да им мора, највјероватније, поклонити фотеље председника општина у Беранама, Жабљаку и Мојковцу, мада су и из Котора јавно запријетили да ће прије подржати кандидата ЛСЦГ него СНП, уколико им и ту не уступе мјесто првог човјека. Ако је и од Шоћа, премного је, али ни изблиза онолико колико то заслужује Предраг Булатовић, тим прије што он, заједно са Бојовићем, уопште није скривао намјеру да, као некада Момиру Булатовићу,



Сепаратистички блок, који је на сва звона објавио свој велики изборни успех, такође мора да се поклопи ушима јер је, у укупном збиру, пао за више од 8 процената. Нарочито се „просула” ДПС која још једино у Рожајама може да се пита сама са собом. У свим другим срединама дефинитивно зависи од политичке милостиње Либералног савеза који ће, свакако, знати да то искористи и то везано у пакету са подршком на републичком нивоу како би се коначно формирала још једна влада суверенистичког блока.

иза леђа „смјести” Драгану Шоћу и сведе га на разумну мјеру.

Српска народна странка, за разлику од партнера, билежи нешто повољнији резултат али је он, очигледно више последица разочарања у СНП и НС него досљедности и политичког поштења Божидара Бојовића и његових пулена. Уосталом, тај исти Бојовић се први изјаснио за сарадњу са Хагом и први рекао да ни најмање не жали за Југославијом. Како се ново сито високо вјеша, а у парламентарном животу Црне Горе СНС и њена три посланика су заиста „нови” и дјелују нешто свежије од већ виђених, прежваканих и до зла бога досадних посланика остатка ове коалиције, овакав рејтинг ће, свакако, потрајати још неко вријеме. Таман толико да Божидар Бојовић дефинитивно скине своју маску заштитника српства, маску чије се напрелине већ виде из авиона.

Суверена на пазару

Сепаратистички блок, који је на сва звона објавио свој велики изборни успех, такође мора да се поклопи ушима јер је, у укупном збиру, пао за више од 8 процената. Нарочито се „просула” ДПС која још једино у Рожајама може да се пита сама са собом. У свим другим срединама дефинитивно зависи од политичке милостиње Либералног савеза који ће, свакако, знати да то искористи и то везано у пакету са подршком на републичком нивоу како би се коначно формирала још једна влада суверенистичког блока. Додуше, „зеленима” никако не „мирише” нови стари мандатар Филип Вујановић, нарочито од како се Мило Ђукановић „оклизнуо” код италијанског државног тужиоца, али неће бити први пут да Славко тај „анимозитет” према Милу и Филипу наплати жестоко. У ту цијену ће, свакако, бити урачуната и „наплата” за отимање мандата у Бару који би либералима омогућио уцјењивачку позицију, а који је на поновљеним изборима на једном гласачком мјесту, на мишиће преотет „Патриотској коалицији за Југославију” и поклоњен отпатку ЛСЦГ, некаквој Грађанској партији. Тиме је Славко изгубио прилику да Милу врати мило за драго што им је 1996. године преотео општински одбор у Бару и превео га у своје крило, а што му је омогућило да кључеве „јужних врата” Црне Горе и

стециште свеукупног шверца држи у својим рукама. Нешто мало утјехе Славко и његови добили су побједом у престоници – Цетињу, али је и она Пирова, јер морају да мољакају СДП за подршку, а познато је колико је љубави између ове двије партије. Све у свему, и на суверенистичком крилу има толико рупа и мимоилажења да је свака комбинација могућа, па чак и она немогућа: да ЛСЦГ преврне ћурак наопако и изазове нове изборе који би, по ланчаној реакцији, резултирали једновременим предсједничким, парламентарним и, дјелимично, локалним изборима. Резултати локалних избора и нешто јача позиција ЛСЦГ, несумњиво, даће печат расплету кризе власти на републичком нивоу, тим прије што Вујановић као мандатар није по вољи никоме, чак ни у његовом ДПС-у. Вјеровало се да ће та улога бити повјерена новом љубимцу Запада, Светозару Маровићу, на кога су типовали и његови назовипротивници попут Предрага Булатовића. Ђукановић је, међутим, био свјестан да би са Маровићем као предсједником, највјероватније концентрационе владе, изгубио највећу полугу власти, па је заиграо на исту карту. Опомена је стигла колико сјутрадан алармантног оптужницом из Барија, којом му је, још једном и јасније него икада прије, стављено да знања докле може да сеже његова самовоља и самосталност. Али, сва је прилика, коначну ријеч о свему томе даће и по-

равнаће сва брда и долине, од Гусиња до Цетиња. „Највиђенији” Црногорац ових дана – Хавијер Солана.

Југославији, ипак, има ко да пише

Када се све ово има на уму, онда изборни резултат „Патриотске коалиције за Југославију” значи много више од 13 мандата у 10 општина (прецизније: 16 мандата у 12 општина, јер Српска радикална странка др Војислав Шешел већ има одборнике у Херцег Новом и Подгорици). Ово тим прије када се зна да је ова коалиција направљена релативно касно, у предвечерје самих избора, да се суочила, прије свега, са веома скромним средствима, али под раскошним арсеналом удара са свих страна, од органа државе који су пребијали њене активисте до оних подземних и надземних кухиња Државне безбједности и изборног штаба Предрага Булатовића које су даноноћно сервирале најпрљавије лажи и подметања. То је ишло од тога да ова коалиција, наводно, директно ради за Милу Ђукановића, што је „поткрепљивано” некаквим станом који је Мило купио Александру Вучићу у згради „Вектре” (за разлику од претходних избора када је било ријечи о чигавој кући), па до тога да су челници ове коалиције даноноћно точили бензин на пумпама МУП-а, о чему се, наводно, имала и одговарајућа потврда, дата зна се и од кога и у које





сврхе. А сами челници Коалиције ни изблиза нијесу били у прилици да на све те блувотине макар одговоре јер су им средства информисања била толико далека и толико скупа да су, вјероватно, много лакше до ријечи могли доћи у Јапану. Ипак, убједљиви политички разлози и неумољива истина о актуелном политичком тренутку и његовим актерима, коју је „Патриотска коалиција“ ширила Црном Гором уз помоћ изборног плаката који је био убједљиво најбољи (а којег су активисти МУП-а узалуд скидали са зидова и бандера), једног комбија и једног мерцедеса старијег од свих црногорских избора, стигла је до многих и наишла на отворена врата. Озбиљним аргументима подастрга истина да између Мила Ђукановића и Предрага Булатовића нема суштинске разлике, наметнула је ову коалицију као једину озбиљну алтернативу и грађани су је, као такву, препознали у импозантном

броју. Тај број, као и број освојених мандата, свакако би био већи да Мило и Пеђа заједнички нијесу „Патриотској коалицији за Југославију“ у Берама и Бијелом Пољу, гдје се очекивао њен највећи скок, подметнули „рент-а-кар Србе“ типа др Новице Војиновића и Илије Дармановића који су, под фирмом некакве „дрногорске“ Српске радикалне странке и наводне коалиције „За заједничку државу“ успели да обману и збуне један дио политички недовољно упућених гласача и „Патриотској коалицији за Југославију“ претму по најмање један мандат у овим општинама. Али, без обзира на то као и на низ уочених унутрашњих слабости, „Патриотска коалиција за Југославију“ се показала као успјешан рецепт за рушење и Мила Ђукановића и Предрага Булатовића, и свакако ће надживети не само ове локалне већ и многе наредне изборе. За тако нешто захтеви стижу са разних страна, чак и од љу-

ди који нијесу и неће да буду чланови нити Народне социјалистичке странке Црне Горе нити Српске радикалне странке др Војислав Шешел, али су доказани патриоти и заговорници заједничке државе. Сва је прилика да ће нова проба успједити много прије него што би се могло очекивати, јер оно што се ових дана дешава на политичкој сцени Црне Горе, а везано је за нове оптужбе на рачун умијешаности Мила Ђукановића у међународни шверц дувана, наговјештава да је многим који данас дрмају Црном Гором, од чега се њој одавно врти у глави па не зна гдје је, истекао рок употребе и да је вријеме промјенама. Било би илузорно очекивати да ће оне одмах донијети бољитак, јер је Црна Гора у сваком погледу, од државног, преко привредног до моралног, потонула до самог дна, али свакако ће значити корак напријед, јер од овога горе и ниже тешко да се може. Али, вријеме је мајсторско решето.

Убједљиви политички разлози и неумољива истина о актуелном политичком тренутку и његовим актерима, коју је „Патриотска коалиција“ ширила Црном Гором уз помоћ изборног плаката који је био убједљиво најбољи (а којег су активисти МУП-а узалуд скидали са зидова и бандера) стигла је до многих и наишла на отворена врата. Озбиљним аргументима подастрга истина да између Мила Ђукановића и Предрага Булатовића нема суштинске разлике, наметнула је ову коалицију као једину озбиљну алтернативу и грађани су је, као такву, препознали у импозантном броју.

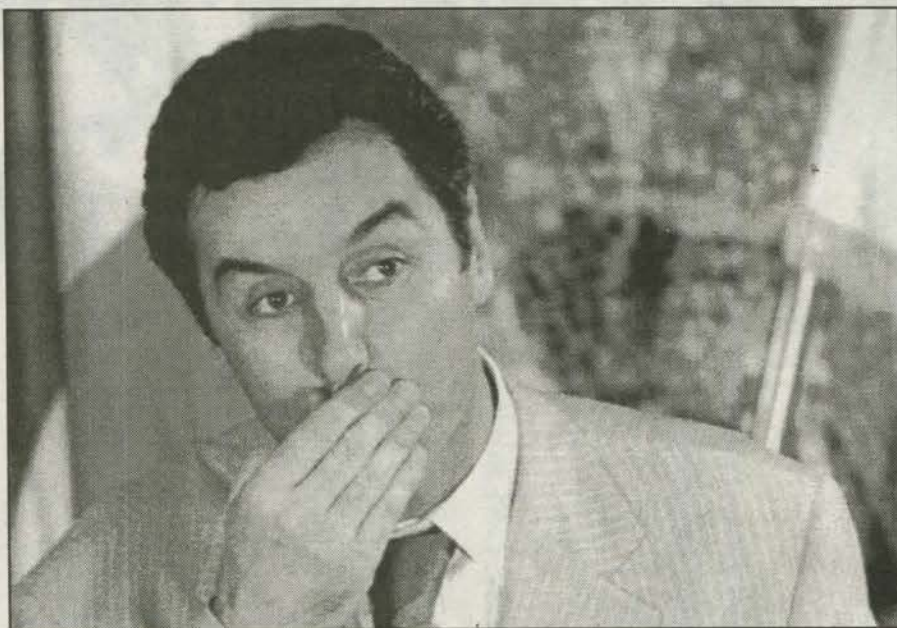
МАРАТОНЦИ ТРЧЕ ПОСЉЕДЊИ КРУГ

Судећи по новинским написима и вијестима у ударним терминима телевизијских дневника, једини озбиљни проблем са којим се суочава Црна Гора у ове пролећне дане јесте како Будву и остале приморске градове ослободити гомила смећа и нашминкати их за предстојећу туристичку сезону од које се, већ пословично, очекује да буде боља од претходних.

Шминкање и укривање прљавштине у Црној Гори одавно је већ озбиљнија активност којом се баве њени званичници и њена актуелна власт. Све друго, већ дуже вријеме, није у њеној моћи и досегу њеног одлучивања. „Фаустовски уговор“, потписан са ђаволом у лицу америчког спољнополитичког диктатора, ослободио је Ђукановићев режим сваког утицаја на сопствену и судбину земље и свео га на пајаца, чврсто везаног концима, који се виде тек из првих редова сале, док са галерије личи на глумца који, самостално и сав занесен, игра своју ролу. Аплаузи су, међутим, све тиши.

Мило на концерту (звуждука) у „Морачи“

Најбољи доказ за то свакако је доскоро нечувена канонада звуждука којом је, у Спортском центру „Морача“, био дочекан црногорски председник Мило Ђукановић. Да не буде забуне, није била ријеч о спортском спектаклу у којем је доказани патриота и Југословен, Иван Стругар, освојио још једну свјетску титулу, већ о утакмици коју је играо Милов омиљени тим „Будућност“. Звиждали су му његови „варвари“, а најгромогласнији су били они са Цетиња, као доказ да је „брак из рачуна“ са либералима пред дефинитивним разводом. У нимало бољој позицији су и његови назовипротивници, Предраг Булатовић, Драган Шоћ и Божидар Бојовић, чија



се опозициона харизма одавно истопила и истањила под утицајем непрестаног пактирања са режимом, на унутрашњем, и Монтгомеријем, на спољњем плану. Доказ за то такође се могао наћи и осјетити у истој сали у којој се претходно презнојавао Ђукановић. Наиме, само два дана након његовог „спортско-политичког“ посрнућа, сала „Мораче“ одјекивала је од повика „Југославија, Југославија“, гласније него икад прије тога. Био је то не само глас подршке Ивану Стругару, већ много више излив гњева преварених и ојађдених присталица некад пројуго-

словенске, а сада популарно назване коалиције „Заједно за Хаг“ и посљедња опомена трговцима под „тробојком“ да је утврђени пазар чист национални и државни губитак.

Једина разлика између ових одмјеравања политичких снага на спортском терену је у томе што је Ђукановић, можда недовољно или погрешно информисан о свом рејтингу, дошао лично по своју порцију „добродошлице“. Булатовић и дружина су поруку добили посредно, али је више него сигурно да им се кожа жежила ништа мање него Милу.

„Фаустовски уговор“, потписан са ђаволом у лицу америчког спољнополитичког диктатора, ослободио је Ђукановићев режим сваког утицаја на сопствену и судбину земље и свео га на пајаца, чврсто везаног концима, који се виде тек из првих редова сале, док са галерије личи на глумца који, самостално и сав занесен, игра своју ролу. Аплаузи су, међутим, све тиши.

Новим „у(не)ређењем” односа Црне Горе и Србије, наводно, подједнако су (не)задовољни и освједочени сепаратисти и заклетни „ЗЗЈ-овци”, али само до првих сусрета са Соланом и Монтгомеријем. Финеса је једино у томе што су се „велики” Срби и Југословени, Бојовић, Шоћ и Предраг Булатовић, из Београда исте ноћи вратили машући југословенском тробојком као да име Југославије нијесу загубили негдје између аеродрома и Палате федерације.

„У(не)ређење” односа

Иако се, на први поглед, чини да се политика, та незаобилазна и омиљена забава и активност у Црној Гори, преселила у сферу трећеразредног интересовања и спорадичног испољавања, два недавна догађаја и даље су међаши целокупног јавног живота у републици: потписивање споразума о заједници Црне Горе и Србије и усвајање Закона о сарадњи са Хапским трибуналом.

Оба ова догађаја на тумбе су окренули политичку сцену Црне Горе и учинили је парадоксалном по мјери Дизниленда. Новим „у(не)ређењем” односа Црне Горе и Србије, наводно, подједнако су (не)задовољни и освједочени сепаратисти и заклетни „ЗЗЈ-овци”, али само до првих сусрета са Соланом и Монтгомеријем. Финеса је једино у томе што су се „велики” Срби и Југословени, Бојовић, Шоћ и Предраг Булатовић, из Београда исте ноћи вратили машући југословенском тробојком као да име Југославије нијесу загубили негдје између аеродрома и Палате федерације, док су Кривокапић и Живковић легли на руду неколико дана касније, када им је Солана „објаснио” колико је ова накарада од заједнице, незапамћена и незаписана у историји државе и права, која неће надживјети ауторе, добра за њихово политичко и



свако друго здравље. Ових дана се и једни и други убише да докажу како су баш они однијели превагу. Народ, међутим, види све. А онима који се још нијесу опасуљили, у томе су „помогли” ЛСЦГ и СНС. Обје странке, љути политички противници, макар на папиру, смјештени на крајњим половима одно-

ско (Вуковић)”. Наивних, међутим, више нема.

Пеђин рапорт

Пеђа је, као некад и Месић, завршио посао у Београду и слободно може да рапортира Милу Букановићу

са према државном питању Црне Горе, у истом дану и на својим највишим форумима, подржале су споразум и показале да се, заправо, ништа не питају већ да им је улога сведена на публику која, као у емисијама америчке телевизије, на скривени знак редитеља, аплаудира до изнемоглости. Сви покушаји СНП-а и његовог лидера Предрага Булатовића да маневрисањем у Савезној скупштини замагли своју отворену издају стотине хиљада

вјерних бирача и подржавалаца југословенске идеје, као на индигу, откривају његов једини страх: страх да остане без неке од удобних фотела које доносе учешће у власти. Зато је свим силама упро да издејствује подршку својих саучесника у убиству сопствене државе. ДОС камариле, како би се посланици у новој савезној скупштини бирали непосредно. Ваљда рачуна да би на тај начин још једном могао да се пропверцује у аутобус „фирме Крстић” који још вози „за Београд”, јер у том правцу сада „вози и Мишко (Вуковић)”. Наивних, међутим, више нема.

Сви покушаји СНП-а и његовог лидера Предрага Булатовића да маневрисањем у Савезној скупштини замагли своју отворену издају стотине хиљада вјерних бирача и подржавалаца југословенске идеје, као на индигу, откривају његов једини страх: страх да остане без неке од удобних фотела које доносе учешће у власти.

Долази вријеме освједочених патриотских снага којима је отаџбина прије и изнад свега, јер се без отаџбине, без крова над главом, не може градити никакав просперитет. Зато је сасвим природно и очекивано што су се једине такве двије патриотске снаге и странке у Црној Гори, Српска радикална странка др Војислав Шешељ и Народна социјалистичка странка, међусобно „препознале” и ступиле у коалицију која ће многим помрсити конце.

„да Југославије више нема” и преостаје му једино да се ухљеби у све извјеснијој концентрационој влади коју најављују као једино могућ исход након Вујановићевог изнуђеног враћања мандата. Како парламентарни избори у овом тренутку не одговарају ни једнима ни другима, а најмање налогодавцима из Америке и Европе, и како се на дугорочност евентуалне подршке ЛСЦГ може рачунати колико и на трајање снјега у августу, све је извјесније да се двије коалиције, можда мало окрњене, нађу у истим клупама и министарским фотелама. Додуше, са кратким роком трајања, јер су народу дозлогрдили и једни и други.

Што ће бити са ДПС-ом...

Букановић и његови сателити троше посљедње рате кредита народног повјерења. Државни брод, усмјерен ка суверености Црне Горе, привремено му се насукao на спруд тренутних интереса ЕУ и Америке. Економска ситуација, и поред њемачке марке и свевропског евра, тежа је него у вријеме заједничког роптања под санкцијама, чему су редови пред спортским кладионицама гдје се, за свро или два, чека мрвица среће, доказ убједљивији од свих статистика. Више нема издашне помоћи као надокнаде за рушење Милошевића. Штрајкују радници, штрајкују професори, а штрајкује и судија Уставног суда. Не штрајкују секретарице Централне банке чије су плате веће од министарских, али зато се свакодневно гаси по једна од банака које су биле стуб развоја Црне Горе. Нема више пара за поткупљивање бирача, нема пара ни за онако бројну полицију која би „гласала” по глави становника. Зато у редовима ДПС-а пред локалне изборе, заказане за 15. мај, влада општа паника и прегруписавање. Бивши ДПС-градоначелници, наводно отгријежњени од Миловог сепаратизма, покушавају да спас нађу прешалтавањем у супротни табор, али брод тоне ли тоне...

... а што са СНП-ом?

Далеко од спокоја је и супротна страна. Југославије, као заштитног

ПАТРИОТСКА КОАЛИЦИЈА ЗА ЈУГОСЛАВИЈУ

**ОТАЏБИНА,
ПРИЈЕ СВЕГА!**

НАРОДНА
СОЦИЈАЛИСТИЧКА
СТРАНКА
ЦРНЕ ГОРЕ

СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА
др Војислав Шешељ

знака и маске за прерушавање пред бирачима, више нема. Свједочи о томе и чињеница да су се дојучерашњи „за – Југословени” већ одрекли тог имена. Некадашњу заједничку државу и не помињу, а коалицију на локалним изборима, тамо гдје су успјели да је скрпе, већ су преименовали у незнамтишта. Избијање на видјело њиховог лажног југословенства, нарочито након што су, послјије вишемјесечног лажног двоумљења и одбијања, гласали за Закон о Хашком трибуналу, чије су стране и прије него се мастило осушило попрскане крвљу Влајка Стојиљковића, учинило је да подршка СНП-а, НС-а и СНС-а падне на до сада најниже гране. Када се томе додају гласање у Савезној скупштини против извјештаја Анкетног одбора за истраживање околности под којима је убијен савезни министар Павле Булатовић и све гласнија нагадања о посљедњој мадридској ноћи покојног министра Ковача, СНП-двојак с кормиларом слободно може да спакује кофере и пресели се у задње редове политичких дешавања у земљи. Све у свему, могло би се, без

оклијевања предвидјети и закључити да политички „марафонци”: Букановић, Маровић, Вујановић, Предраг Булатовић, Шоћ, Бојовић и остали из каравана који већ скоро тринаест година замајава Црну Гору и Југославију, трче посљедњи круг.

Удахни и диши слободно!

Мајски локални избори су само загријавање које ће показати недостатак њихове кондиције, а прави фијаско предстоји им на парламентарним и савезним изборима (биће их ако их буде). Долази вријеме неминовног престојавања Црне Горе која, вођена својим непогрешивим инстинктом српског коринјена и српског бића, мора да оснажи истањене везе са Србијом и, заједно са њом, кад и она с врата стресе ДОС-јарам, усправи се и поврати државни суверенитет над самом собом.

Долази вријеме освједочених патриотских снага којима је отаџбина прије и изнад свега, јер се без отаџбине, без крова над главом, не може градити никакав просперитет. Зато је сасвим природно и очекивано што су се једине такве двије патриотске снаге и странке у Црној Гори, Српска радикална странка др Војислав Шешељ и Народна социјалистичка странка, међусобно „препознале” и ступиле у коалицију која ће, према свим истраживањима, многим помрсити конце. Лекција је већ научена, све је већ виђено, свако је оставио свој траг. А тај траг, у витешкој и људској Црној Гори, многим смрди нечовјештвом. Зато долази вријеме великог спремања и провјетравања. Удахни и диши слободно!!!

П. С. (Овако гласи слоган једног пропагандног спота у којем се, да би могао да се ослободи загрљаја анаконде и да дише, човјек служи некаквом гумом за жвакање. Да би се у Црној Гори могло удахнути и дисати слободно, неопходно се претходно ослободити „загрљаја” анаконде чију главу чини режим Мила Букановића а реп прирепци Предрага Булатовића. Али, вријеме је за дубоко и слободно дисање и у Црној Гори.)

ХАШКИ НИРНБЕРГ ЗА СРБЕ – СУД МОЋНИКА

Хашки трибунал – судску карикатуру – основали су амерички и европски србомрси, стратежи српске несреће и разуре српске државе, рушитељи СФРЈ и изазивачи националних и вјерских сукоба на територији урушене Југославије.

Побједници над Србима, ратоборни Амери и њихи вазали – све земље НАТО алијансе, смислили су још док су трајали вјерски и национални ратови на просторима Далмације, Славоније, Барање, Книрске крајине, Лице, Кордуна, Баније, Хрватске, Босне, Херцеговине, Дубровника и Конавља, смислили су Хашки тибунал за Србе, како би на том суданијском насиљу демонизовали Србе још поганскије од сатанизације српског народа медијском кампањом која је била убојни увод у рат против Срба свих српских душмана. И док су усташки и муџахедински кољачи клали српску нејач по свим српским крајевима на републичким вилајетима бивших социјалистичких република Крватске и Босне и Херцеговине, дотле су евро-амерички ругачи правди измишљали суданију за Србе звану Хашки трибунал. Тај тобожњи суд је заумљен тако да на њему ликује право силе над силом правде, мрцварење побијеђеног од стране побједника.

Почетак у Нирнбергу

Амерички мисао за ругање правди испољио се нарочито у Другом светском рату, када су за побијеђене нацисте створили суданију у Нирнбергу, на којој су англосаксонским смислом за мрцварење, унапријед осуђеним, а кроз њих и цијелом њемачком народу, наметнувши му комплекс трајне кри-

вице пред човјечанством због злочина над човјечношћу и гријеха према човјечности. Суђење америчко у Нирнбергу њемачким ратовађама показало је језиву немилост према окривљенима толико колико је довољно да следи крв у срцима свакоме ко је сазнао како Амери суде побијеђенима. Нирнбершка вјешала још љуљају Хиглорове челнике, а Њемци још иду погурени под бременом кривице према хуманизму. Више од пола вијека бреме

добијено у Нирнбергу Њемци вуку на грби савјести.

Зато су кивни германски србомрзи смислили за Србе, народ стари и државотворни, оптужницу по којој ће ратну кривицу претурити са Њемаца на Србе, са њемачке савјести на српску савјест. И тога ради је смишљен Хашки трибунал – Нирнберг за Србе – који ће англосаксонском перверзношћу и хладнокрвношћу инквизиторском прогласити жртву кривом а целате на-



Више од пола вијека бреме добијено у Нирнбергу Њемци вуку на грби савјести. Зато су кивни германски србомрзи смислили за Србе, народ стари и државотворни, оптужницу по којој ће ратну кривицу претурити са Њемаца на Србе, са њемачке савјести на српску савјест. И тога ради је смишљен Хашки трибунал – Нирнберг за Србе – који ће англосаксонском перверзношћу и хладнокрвношћу инквизиторском прогласити жртву кривом а целате нападнутим.

Узалуд је хашки сужањ Слободан Милошевић, одговарајући на оптужницу тужилаштва Хашког трибунала, којим диригује острашћена србоморка Карла кур Понте, аргументовано и убједљиво три дана у мозгове побједничке укуцавао доказе да је жртва окривљена од целата, правећи њихову оптужницу јадном, показујући савјесном човјечанству како су курјаци окривили јагње да их је напало, они се у својој силоватности кезе и настављају суданију онако како им је зацртано још прије подизања оптужнице противу Слободана Милошевића и Срба.

паднутим. И камење, из кога није утекла истина, зна да су Срби нападнути од усташа и муслиманских србогонаца и србокољаца, како у крајевима српским по Хрватској, тако по бившој Босни и Херцеговини, орним да стварају нове државе: Усташију и Муслиманију, да су Срби били изложени геноцидном затиру, међутим, то неће да чују амеро-англосаксонски тумачи правде и начела покојног међународног права. Срби су и мишљајем и стратешки окривљени, оптужени и осуђени још прије почетка напада на српски народ по свим српским насељима, која су населили на почетку другог миленијума, још када су на територији којом данас влада Бијела кућа живјели невини народи домородачки: Сијукси, Чејени, Чирокези, Команчи, Апачи... које су Амери поморили, починивши геноцид над невиним племенима у чијој крви ће потонути данашњи тотор свијета – САД и њени вазали.

Милошевић је тужилац!

Суђење најславнијем хашком суђењу Слободану Милошевићу, које ових дана траје и наслађује бездушја



српских душмана и прекобројних домаћих изрода, расрбљених душманских измећара, по свему нечовечније од инквизиторских судова, најбољи је доказ да је Хашки трибунал започео суђење српском народу, са циљем да се васцијели српски народ окриви и језуитском јуристиком и безобразношћу осуди за ратне злочине противу човјечности, како би Србима на грбу савјести натоварили бреме довијечне кривице за злочине противу хуманости. Тако је заумљена лакрдија Хашки трибунал да кроз бившег председника Србије Слободана Милошевића, персонификацију српског народа, окриве и осуде Србију, читави српски национ, тако да у двадесет првом вијеку Срби носе чактар злочине о врату, како су га

жницу јадном, показујући савјесном човјечанству како су курјаци окривили јагње да их је напало, они се у својој силоватности кезе и настављају суданију онако како им је зацртано још прије подизања оптужнице противу Слободана Милошевића и Срба. Побијајући хашку оптужницу, тачку по тачку, Слободан Милошевић је доказао да се борио за спас српског народа противу планетарног тероризма чији су стратези у Пентагону. Сликом и ријечју показао је дивљаштво бомбардера НАТО алијансе по Србији и Црној Гори, који су надмашили хунске хорде, затирући државу српску државе хиљаду пута од ње јаче. Данас, без стида, целати суде жртвама.

Потоњи штит суверенитета српског

Истинама погађајући лажи хашке оптужнице хашки сужањ Слободан Милошевић је нагонио и тужитеље и судије Хашке суданије да гледају себи у пупкове, а и они који су одавно изгубили способност да се застиде, а таквих је доста међу Србима, а о Краватима да не говоримо, пошто су обез-

Дописи из Хашке суднице дописника „Политике“, острашћене Зорице Шуваковић, врхунац су срамног вазалства туђину. Ко је слутио да ће „Политика“ постанути сервис-билтен Хашког трибунала? Нек` се данашњи Рибникар стиди од славних предака Рибникара и њиних храбрих гробова.

Косовски рат је био завршни удар на Србе који су потоњи у Европи бранили суверенитет српске државе и српску државност. Говорила је у Чикагу студентима караконцула Медлин Олбрајт 5. априла 1999. године, на свом предавању противу Србије: „Одучићемо коначно Србе од ријечи „сувереност“ и од помињања Русије!“ То и сада чине. То у Хагу наглашавају тужиоци какве није имала ни злогласна инквизиција папска.



љуђенији од Арнаута, црвенили су се повремено од стида, слушајући аргументе жртве које износи о злочинствима целата над српским народом. Рушећи хашку оптужницу, примјер бесчашћа и бесуђа, Слободан Милошевић је штитио свеукупни српски национ и био потоњи штит суверенитета српског, суверенитета и слободе српске државе. Данас моћници евро-амерички и суде Слободану Милошевићу баш зато што је штитио од поклања српски народ и што је био штит српског суверенитета. „Само је Свјетска банка суверена!“ кличу данас у све мегафоне евро-амерички лихвари, а нема суверених држава и народа. Дакле, Косовски рат је био завршни удар на Србе који су потоњи у Европи бранили суверенитет српске државе и српску државност. Говорила је у Чикагу студентима караконцула Медлин Олбрајт 5. априла 1999. године, на свом предавању противу Србије: „Одучићемо коначно Србе од ријечи „сувереност“ и од помињања Русије!“ То и сада чине. То у Хагу наглашавају тужиоци

какве није имала ни злогласна инквизиција папска.

А гори су од душмана српских српски изроди који одано служе туђину, у чему предњаче еврофилски новинари. Дописи из Хашке суднице дописника „Политике“, острашћене Зорице Шувачковић, врхунац су срамног вазалства туђину. Ко је слутио да ће „Политика“ постанути сервис-билтен Хашког трибунала? Нек се данашњи Рибникар стиди од славних предака Рибникара и њиних храбрих гробова.

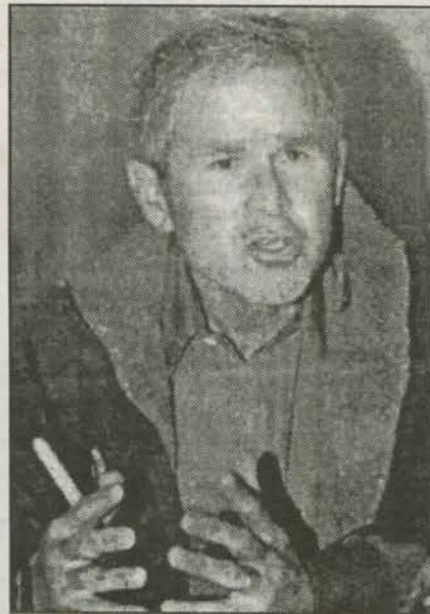
Амерички политичари су наказници

Амерички политичари су претежно лажови и наказе. Још нисам чуо и видео америчког политичара са нормалном логиком, интелигенцијом, савешћу, чашћу и моралом, него су сви ти двоношци мање-више моралне наказе, нејасне протуве, полунтелигентни, антилогичари, полуписмени несрећници, особе са већим малим мозговима од великих мозгова, сасуше-

них мозгића.

Амерички политичари и државници у потоњих тридесет година двадесетог вијека и на почетку трећег миленијума тешко да би у најблажим тестовима потврдили просијечну образованост и интелигенцију, а достина не испуњавају критеријуме савременог хо-мо саписенса. Мало који има способност да се застиди и зацрвени када их ухвате у лажима и аморалним поступцима. Мало је народа на планети са толико крвавог неморала као што су САД сад. Срамоте које су од својих предсједника издржали Амери најбоље доказују да су руља а не народ, конгломерат бјелосвјетске пљевље недо-стојан друштва нормалних народа.

Знано је да је доста предсједника САД било наказно у моралном погледу, доста их је било огрезлих у педерастују и хомосексуалност, а мало их је



без тешкох злочина завршило мандате. Злочине противу човјечности починили су скоро сви предсједници САД у двадесетом вијеку. Мање-више сви су тешки злочинци. Труман је први бацио бомбу на планету, а његови следбеници су користили забрањена оружја у ратовима које су водили, што није чинио Хитлер. Мало је у прошлом вијеку предсједника САД који нијесу заслужили вјешала за злогјела своја по планети а и по САД-у. Истина је утекла из америчких политичара и државника и сада су склопљени од лажи и неморала.

Знано је да је доста предсједника САД било наказно у моралном погледу, доста их је било огрезлих у педерастују и хомосексуалност, а мало их је без тешкох злочина завршило мандате. Злочине противу човјечности починили су скоро сви предсједници САД у двадесетом вијеку.

ЈОШ ЈЕДАН ПУЦАЊ У МРТВОГА ПАВЛА – „ЈУНАЧКО” ДЈЕЛО МИЛЕТЕ БУЛАТОВИЋА

Анкетни одбор Савезне скупштине открио је низ појединости о убиству бившег министра војног Павла Булатовића. Након очекивано ефикасног рада Одбора којим је руководио проф. др Војислав Шешел, посланици СНП-а, партије којој је припадао и покојни Павле, панично су, заједно са ДОС-ом, забранили даљи рад Одбора. Посланике СНП-а у савезном парламенту није интересовало да се открије истина већ само чињеница да би се откривање, даље, овог случаја означило као потпуни политички крах досеве власти, коалиционог партнера СНП-а и СНС-а.

Са запрепаштењем је примљена вијест да су посланици СНП-а зауставили рад Анкетног одбора савезног парламента који је и био формиран ради разоткривања чињеница око убиства Павла Булатовића, некадашњег министра војног Југославије.

Објашњење извјесног посланика СНП-а Лалошевића „да ће се рад по овим питањима наставити” било је просто трагично. Тако се ова партија огријешила не само о истину и правдољубље, већ и о свог мртвог друга.

Павле Булатовић је, свакако, важио за једног од најугледнијих људи у својој страници. Као такав постављен је на веома осјетљиву и важну функцију министра војске. Свој посао је радио одговорно, поштено, принципијелно и надасве са ауторитетом. Павле је сам имао више ауторитета него читав тадашњи министарски кор СНП-а у савезној власти. О данашњим да и не говоримо.

Након његовог убиства на стадиону ФК „Рад” у Београду сва Црна Гора и СР Југославија занијемила је од бола. Десетине хиљада грађана одало је пошту министру војске који се на том мјесту налазио и у току НАТО агресије на нашу земљу.



Оснивање Анкетног одбора

Извјесни Милета Булатовић, посланик СНП-а и блиски рођак Павлов, поставио је посланичко питање у савезном парламенту око убиства.

Проф. др Војислав Шешел је у скупштинској процедури издејствовао формирање Одбора и посланици СНП-а су га здушно подржали у нади да сазнања Одбора неће повриједити њиховог коалиционог партнера, челнике ДОС-а. Међутим, одмах на почетку рада видјело се да је враг однио шалу и да ће Одбор у коме је Војислав Шешел био предсједник, открити многе шкакљиве појединости, заправо на штету челника ДОС-а.

Како је вријеме одмицало, чланови Одбора, или боље речено његов предсједник, саслушавајући најодговорније људе безбједности из времена Павловог убиства али и послје тога, успио је да открије да је Павла Булатовића убио Иван Делић из Будве, који је са собом носио службену легитимацију ДБ-а Црне Горе. Анкетни одбор је дошао до сазнања да је Павле Булатовић убијен због тога што није хтио да потпише штетне уговоре који би Војску Југославије општетили

Анкетни одбор је у свом веома ефикасном раду открио да је Павла Булатовића убио Иван Делић из Будве. Плаћени убица који је убијао за рачун и по налогу Службе државне безбједности Црне Горе. Њега су за убиство Павла Булатовића платили заправо пријатељи Зорана Ђинђића који их и данас штити и чува од руке правде.

Извјесни Милета Булатовић, рођак Павлов, поставио је посланичко питање о томе докле је стигла истрага о Павловом убиству. Послије изванредних открића Анкетног одбора, а да не би угрозили самог Ђинђића, Милета се „предомислио“! Продао је Павла и осрамотио своју породицу за сво вријеме и за све вјекове. Неки људи тврде да није било Павла Булатовића Милета би и сада у опанцима чувао козе по Ровцима. Но, и то би му било поштеније него да изда свога брата, како је иначе и урадио.



за више од осам милиона долара.

Као организатори убиства и наручиоци спомињу се лични пријатељи Зорана Ђинђића, председника Владе Србије. И ту је пукао гром у посланике СНП-а који су и по многим другим криминалним радњама већ ушли у опипљив „дил“ управо са Ђинђићевом странком.

И тада се са скупштинске говорнице огласио Лалошевић са причом да се заустави рад Анкетног одбора како се не би даље компромитовао сам Ђинђић. Очито је да је Лалошевић из виших кругова власти у својој партији добио налог да одради прљав посао, као што је то радио и прије и послје тога. Тако да је од особе којој је понеко и вјеровало постао савезник тешких криминалаца и тотални издајник свега што је српско и поштено.

Досовски злочинци и СНП-овски саучесници

Него, о ситним људима не треба трошити вријеме, простор и ријечи. Да ствар не мирисе на добро, знало се још прије скоро мјесец дана када је режимски „Глас Црногор(а)ца“ објавио вијест да „нешто није у реду са радом

Анкетног одбора и да је он превазишао своје надлежности!“ Једна од чињеница која је указивала на договор Предрага-Пеђе Булатовића и Зорана Ђинђића око заустављања истраге о убиству Павла Булатовића. Српска радикална странка др Војислав Шешељ је једина у Црној Гори отворено, храбро и принципијелно проговорила о



овом убиству које је уздрмало државу.

Сада се већ поуздано зна да је атентат на Вука Драшковића организован у радионици Зорана Ђинђића и њему блиских људи криминалног миљеа; тако и трагови наручиоца Павловог убиства воде право на Ђинђићеву адресу. Међутим, велики број људи се просто запрепастио чињеницом да је заправо Предраг Пеђа Булатовић најважнији заташкивач и заустављивач истраге због убиства његовог рођака Павла.

Сваки поштен човјек жељан правде и права у овом криминализованом времену, просто је остао нијем према ономе што је СНП урадио у овом случају.

Пуцали су у мртвог Павла још једанпут. Стали су на страну оних који су га убили.

Браство Булатовића у Црној Гори броји неколико хиљада људи. Већина њих је бескрајно поштена и правдољубива. Истину о Павловом убиству неће зауставити шачица купљених СНП-оваца у савезном парламенту. Ово братство знало је и у тежим временима стати крвнику за врат. А оним изродима који стају на страну убице њиховог Павла судиће судови како племена, братства, тако и историје, али богме и они редовни, јер се времена мијењају. А смрт људска је рана наопака.

СНП-луда звана Васко Лалошевић „објаснио“ је посланицима у савезном парламенту да треба да зауставе рад Анкетног одбора и даље упирање прстом у Ђинђићево око. Тако је овај Баранин успио да од обичне луде постане савезник најцрње мафије, плъунувши тако на сваког часног човјека у Црној Гори.

НАР(В)ОДНА СТРАН(К)А

Већина објективних политичких аналитичара у Црној Гори, слаже се да је Народна странка у протеклом периоду имала положај какав је својевремено имао ЈУЛ у Србији. Наиме, као што је ЈУЛ егзистирао и имао значајан дио власти без икаквог упоришта у бирачком тијелу, тако и народњаци данас сасвим незаслужено користе значајан дио опозиционог „колача“.

До скоро су функционери Народне стран(чице)ке у коалицији са ДПС и СДП држали врло битне ресоре у којима су донесене пресудне одлуке за осамостаљење Црне Горе. Да се подсетимо само на кратко, шта су то народњаци подарили свом народу.

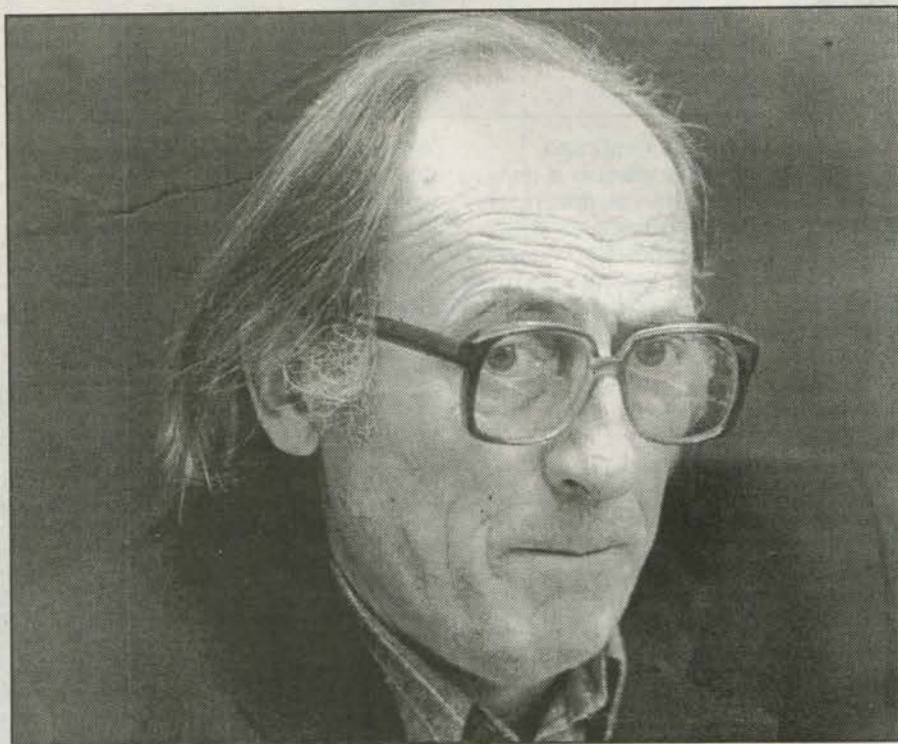
Подјелом јединственог ДПС-а народњаци дају подршку Милу Ђукановићу који већ тада показује отворене сепаратистичке намјере. Под паролом „Да живимо боље“ од 1997. године Црна Гора је доживјела највећа понижења и пропадања, чиме је сасвим оправдано, таква власт заузела почасно мјесто на тамним страницама наше историје. Сам чин уласка у коалицију са сепаратистима, са Шиптарима који нескривено траже специјални статус, сам по себи довољно говори на којим су позицијама били лидери ове странке. Новак Килибарда, дугогодишњи неприкосновени лидер Народне странке, као потпредседник владе је био задужен за политички систем, када су у нашој републици извођене најпрљавије радње. У то вријеме антисрпство, безаконје, политичка прогањања и сваковрсни притисци добијају на интензитету, што уз обилату помоћ са стране доводи Црну Гору на ивицу грађанског рата. Иако се државни органи у Србији у то вријеме успјешно супротстављају шиптарском тероризму, подгорички властодршци све чине како би се међународна заједница умјешала у овај унутрашњи проблем Србије. Непосредно уочи НАТО агресије на нашу земљу, војсци се пријети да ће остати без воде и струје, у чему нарочито предњачи Новак Килибарда. Полако се преузимају све савезне институције

и доносе закони супротни уставима Црне Горе и Југославије.

Злорадници у Миловој влади

И Килибардини ђаци иду његовим путем, при чему својим дјелима надмашују и свог председника.

мјестима, изгубиће посао. Не треба посебно елаборирати Шоћеве ставове да треба срушити ову страћару од Југославије, итд. и томе слично. Свакодневно су челници ове странчице са државних и свих „независних медија“, хвалишући Мила Ђукановића, испљивали најотровније стријеле на Ср-



Драган Шоћ, као министар правде, доноси радну обавезу којом се покушава значајно ослабити наша војна моћ за вријеме НАТО агресије. Отворено се пријети војним обвезницима да уколико не остану на својим радним

бију и српски народ. За вријеме министровања народњака региструје се вјерска секта под називом „Црногорска православна црква“ која има за циљ изазивање сукоба и раскола у канонски једино признатој Српској православној цркви. Са овом псеудорелигијском творевином жели се довршити формирање црногорске нације коју су измислили Јосип Броз и Ђилас.

Пар деликвената окупљених око истуреног Мираша Дедеића, уз благослов и подршку власти, отворено креће како у освајање и скрнављење вјерских објеката, тако и у нападе на све-

Усвајањем одлуке о увођењу њемачке марке и изbacивању динара из платног промета квазистручњаци из ове странчице несебично су допринијели урушавању Уставом загарантованог јединственог монетарног система.

На предсједничким изборима 1997. године Народна странка је подржала Ђукановића, који је послје пораза у првом кругу укључио све државне органе у незампаћену кампању, гдје је Врховни суд за само пар дана донијео одлуке о упису свих 14.000 „бирача“, у бирачке спискове, који су и одлучили побједника. Улога Народне странке у тим незаконитим потезима је неспорна. И зато народњаци (познатији у народу као наводњаци) најмање имају права да „критикују“, режим Мила Ђукановића, јер су они увијек радили за власт. Уз власт и само уз власт, то је њихов мото.

штенике Црногорско-приморске митрополије.

И министар Предраг Дрецуна у свом ресору показује своје експертске квалитете. Као министар рада и социјалног старања, свакодневно је испраћао хиљаде радника на улицу, и то оправдавао својом реформском политиком.

Шта тек рећи за потпредсједника скупштине Поповића, најжешћег скупштинског бранитеља свих владиних потеза и самог Ђукановића. И тада је добио народне „надимке“ које данас несебично експлоатишу његови бивши саборци из ДПС-а. Ако се неко и дрзнуо да каже афирмативно о Србији, жестоко је био дочекан од овог народњака.

Усвајањем одлуке о увођењу немачке марке и избацивању динара из платног промета квазистручњаци из ове странчице несебично су допринијели урушавању Уставом загарантованог јединственог монетарног система.

И када је све то одрадила, Народна странка бива одбачена од ДПС-а, а Килибарду наслеђује његов највјернији сарадник Драган Шоћ. Ради подсећања, ова странка је често имала и подјеле, када су је напустили посланици и високи функционери, сви сем Пеца и Дреца, јер Боже, они су незамјениви. Својремено се бомбастично распала на два дијела, која су данас опет заједно. Ту су да србују уочи избора, да обманују и манипулишу српским гла-



совима а онда у парламентима да раде све само не да заступају своје бираче.

После Мила – Пећа!

Својим потезима у општинским парламентима Подгорице и Бијелог Поља показали су да су само формално опозиција, а да суштински представљају власт. Наиме, у Бијелом Пољу је изабран предсједник општине из редова ДПС-а са гласом одбор-

ника Народне странке, јер је пређашњи предсједник Лукић поднио оставку и напустио чланство ДПС-а. У Подгорици је Мугоша остао на функцији захваљујући двојици одборника Народне странке, од којих је један и шеф одборничког клуба. И ту се круг не затвара.

Имали су народњаци људе који су дјеловали из другог плана,



мање у јавности експонирани, али чије резултате је већина грађана осјетила на својој кожи. Један од њих је и дугогодишњи савјетник за економска питања премијера Вујановића, господин В. Лазаревић.

Овакви експерти су довели Црну Гору на ивицу економског колапса а своје бројне компаније су развили до неслућених граница. Међутим, данас посланици ове странке сједе у опозиционим клубовима парламента захваљујући СНП-у и Предрагу Булатовићу, у њиховом политичком крилу. И данас они као камен висе око врата Социјалистичкој народној партији. Својом познатом реториком у парламенту покушавају избрисати прљаве трагове који су остали након десетогодишњег дјеловања.

Ако једног дана (у шта је тешко поверовати) Црна Гора буде самостална, поред Ђукановића највеће заслуге имаће свакако народњаци.

Да су још увијек под контролом Ђукановића, потврђује и захтјев Дрецуна, по повратку са експертских разговора из Београда, да се најхитније распише референдум.

И, на крају, „народњаци“ доста је било, јер послје нечасног посла, одбациће вас и Мило!

У републичком парламенту, као чланови коалиције „Да живимо боље,” били су најжешћи бранитељи Ђукановића, чак су неупоредиво били активнији од посланика ДПС-а и СДП-а. На црногорским просторима у историји парламентаризма није постојала перфиднија странка, која добија гласове на таласу српства а дјелује против интереса српског народа. Вјерујемо да је на следећим изборима неће нико узети у наручје, чиме ће отићи у ружну прошлост.

Отворено писмо мр Небојше Величковића, некадашњег савезног министра

У Биотехничком институту Подгорица, Завод за воћарство – Бијело Поље, запослен сам од 1994. године. Иначе сам завршио Пољопривредни факултет у Београду, а магистрирао на групи за воћарство у Новом Саду. Тренутно радим на докторској дисертацији, а постдипломац сам и на Економском факултету у Београду.

У Институту сам настојао да све обавезе што коректније и одговорније завршавам. Наравно, о томе могу дати свој суд и неопредни руководиоци. Међутим, проблеми су настали, када сам се укључио у нека друштвена и политичка кретања која нијесу одговарала подгоричким властодршцима. Са ангажовањем у Српској радикалној странци почели су разноврсни притисци и уцјене, који су имали за циљ одвраћање од изабраног политичког дјеловања.

Мени је забрањивано учествовање на опозиционим скуповима, али ми је препоручивано учешће у циркусијадама ДПС-а. Иако апсолутно не запостављам научни рад, само зато што не припадам владајућој гарнитурџи у више наврата ми је пријећено отказом. Ја сам увијек заступао и бранио став да је због политичке непослушности противзаконито тријети било какве консеквенце.

Српски радикали нијесу дезертери

Још за вријеме варварске НАТО агресије на нашу земљу, увођењем „радне обавезе“ био ми је припремљен отказ, јер сам се првог дана јавио у своју војну јединицу. Тиме се нијесам повиновао ни „радној обавези“, ни директним упозорењима директора Љубомира Пејовића. Тако сам тада посту-



пио и тако ћу увијек поступити када је одбрана отаџбине у питању, иако су де-

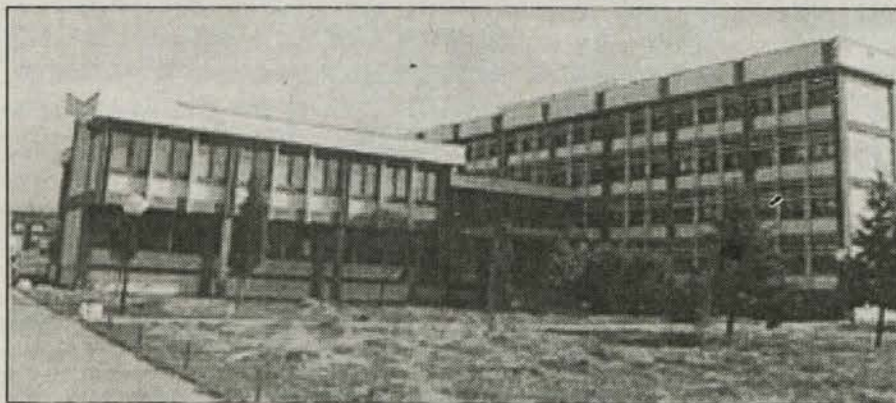
зертери фаворизовани и директно помагани од актуелне подгоричке власти. За савезног министра сам изабран августа 1999. године, када сам тражио да ми се, сходно закону о радним односима, регулише статус у Институту.

Пејовић крши сопствену одлуку

И након три мјесеца Љубомир Пејовић доноси одлуку о мировању радног односа. Међутим, након разрјеше-

Још за вријеме варварске НАТО агресије на нашу земљу, увођењем „радне обавезе,“ био ми је припремљен отказ, јер сам се првог дана јавио у своју војну јединицу. Тиме се нијесам повиновао ни „радној обавези“ ни директним упозорењима директора Љубомира Пејовића.

Ако данас у Биотехничком институту нема мјеста за магистра наука, има мјеста за Дејана Пејовића, иначе сина директора Пејовића. Дејан, са завршеном средњом трговачком школом, ради у рачуноводству а располаже и цјелокупним возним парком Института, који се састоји од луксузних аутомобила, иако су научним радницима неопходна теренска возила за извођење огледа у пољопривреди. Код директора Пејовића могуће је да аута Института возе људи који нијесу ни радници нити имају било каквих додирних тачака са овом установом. А татином сину „пасат“ и друга аута Института служе за тушку пијацу и мангуписање по Подгорици.



ња са државне функције, директор Пејовић ми не дозвољава повратак на старо радно мјесто, чиме крши и сопствену одлуку и рјешење које је потписао. Један од незаконитих потеза Пејовића јесте и нерјешавање мог захтјева за избор у више научно звање, након одбрањене магистратуре.

Више пута сам имао разговоре и у министарству науке тражио да ми се најхитније ријешим мој статус. Без обзира на јасне законске прописе, ипак ми је одговорено да остајем без посла. Желим да истакнем коректан однос чиновника из сектора за науку, који су научним сарадницима покушавали што редовније исфинансирати одобре-

вљене државне функције, враћају се на послове које су раније радили.

И након самоволе директора Пејовића, ја ћу правду и заштиту права потражити у судском поступку.

Ако данас у Биотехничком институту нема мјеста за магистра наука, има мјеста за Дејана Пејовића, иначе сина директора Пејовића. Дејан, са завршеном средњом трговачком школом, ради у рачуноводству а располаже и цјелокупним возним парком института, који се састоји од луксузних аутомобила, иако су научним радницима неопходна теренска возила за извођење огледа у пољопривреди.

Код директора Пејовића могуће је

Након разрјешења са државне функције, директор Пејовић ми не дозвољава повратак на старо радно мјесто, чиме крши и сопствену одлуку и рјешење које је потписао.

не пројекте, да би се новцу губио траг у Институту.

И тек након пет-шест мјесеци та средства би била усмјерена према факултету, за шта су била и намијењена.

Од оца остануло сину

Дугачак је низ свих прљавих послова господина Пејовића.

За Пејовића је непојмљиво да се један бивши министар врати на старо радно мјесто, јер пракса у Црној Гори показује нешто друго. Али, српски радикали након часно и поштено оба-

да аута Института возе људи који нијесу ни радници, нити имају било каквих додирних тачака са овом установом.

А татином сину „пасат“ и друга аута Института служе за тушку пијацу и мангуписање по Подгорици. Како каже наш народ „са оца је остануло сину“. Јер док сам ја радио у Институту, често сам био свједок суботњих долазака Љубомира Пејовића на бјелопольску пијацу, по сир и пршуту, службеним аутомобилом.

Да господин Пејовић није виноградар, помислио бих да сир и пршуту користе за научна истраживања. И док

Љубо „ведри и облачи“ Институтом, мени и још једном броју магистара, не старијих од 35 година, покушава се онемогућити рад у овој установи. А Љубови кадрови су они који су прошли његов политички филтер и који у педесетим годинама „озбиљно“ почињу са научним радом.

„Дукљански“ кадрови

Пејовић, као новосадски студент, данас је један од врлих заговорника независне Црне Горе и потписник је иницијативе из 1999. године о њеном отцепљењу. И данас га не занима СР Југославија, а занимају га пројекти финансирани из Савезне владе, из сектора за науку, предвиђени за Биотехнички институт.

Данас господину Пејовићу, који је од 1992 године био на мјесту в.д. директора, да би након неколико година политичког доказивања „израстао“ у директора, сметају сви слободномислени људи, млади кадрови који не желе бити његови послушници. Мени није потребно девет година да бих магистрирао нити осам за докторат. Са свим овим потезима Пејовић се препоручује фантомској Дукљанској академији гдје му је и мјесто, јер њега не интересује нити види даље од Биоче. За Биотехнички институт, за науку и запосле-



не у њему, његов одлазак би означио крај агоније и пропадања ове врло значајне и уједно најстарије научно-истраживачке институције у Црној Гори.

Једине препоруке српских радикала

Какав је то директор говори и то што ми је лично тражио да донесем „папир“ са препоруком неког из актуелне власти. Ја сам одувijek сматрао и тврдио да су сваком човјеку најбоља препорука његови радни резултати, образовање и морал. Категорије са којим очито директор Пејовић нема додирних тачака.

Да је заправо ријеч о човјеку кога интересује само сопствени положај, илуструје и његова опаска упућена мени да се „у политици ангажовао онолико колико му је било потребно“ и да је „у сваком тренутку могао бити министар у Влади Црне Горе јер је бољи и стручнији од многих на тим мјестима“. Али о овоме нека размишљају његове страначке колеге, код којих се доказивао све ово вријеме.

Ја сам одувijek сматрао и тврдио да су сваком човјеку најбоља препорука његови радни резултати, образовање и морал. Категорије са којим очито директор Пејовић нема додирних тачака.

Господин Пејовић је често по иностранству, питам се само од којег и чијег новца, са којих пројеката, ако знам да научни радници из Института ријетко одлазе и на југословенске симпозијуме или семинаре.

Све су то референце које га уз плакат „Да живим(о) боље“ са његовог радног стола, препоручују за коначан одлазак са директорског положаја. На мом радном столу је био и опет ће се налазити плакат „Гдје су српске земље, ту су српски радикали“.

Крај је врло близу...

Такође, Пејовић се здушно залаже за затварање Завода у Бијелом Пољу који је доведен у понижавајући положај, што је недопустиво и томе се мора стати на пут.

Сви ови потези ме нијесу ни обесхрабрили ни уплашили, у томе нијесу успјели ни многе већи властодршци и своје двоје малољетне дјеце ћу бранити и одбранити од разних Пејовића и њему оданих полтрончића, свим законским средствима.

Ово је само један мали дио неправилности и незаконитих потеза који обиљежавају период „владавине“ Љубомира Пејовића. За све наводе имам аргументе и чињенице, које сам спреман бранити на сваком мјесту. Али, како је одзвонило ДПС-у, истекло је вријеме и Љубомиру Пејовићу који је само једна ефемерна појава у Биотехничком институту.

**Мр Небојша Величковић
Бијело Поље**

Пејовић, као новосадски студент, данас је један од врлих заговорника независне Црне Горе и потписник је иницијативе из 1999 године о њеном отцепљењу. И данас га не занима СР Југославија, а занимају га пројекти финансирани из Савезне владе, из сектора за науку, предвиђени за Биотехнички институт.



ДПС МУТАНТИ

У свим економски тешким временима, у тренуцима пропадања или стагнирања индустријске производње владе држава или појединих региона, излаз и спас су тражиле у развоју пољопривреде и максималном искоришћавању свих расположивих ресурса. То је било иманентно и југословенским републикама, а Црна Гора, по изјавама најодговорнијих људи из власти, израсла је у пољопривредну земљу која има организацију и капацитете за задовољење цјелокупног црногорског тржишта. Да ли је то баш тако?

Гдје је и колика је посвјећеност пољопривреди и каква је њена перспектива у Црној Гори, покушаћемо на један аналитичан и реалан начин приказати. Црна Гора, која захвата највећим својим дијелом брдско-планинско подручје, као дио СР Југославије представља повољно подручје за развој пољопривреде, и као таквој неопходно јој је посветити посебну пажњу.

У том циљу од пресудног значаја је доношење свих законских и других прописа који ће уредити ову област. У СР Југославији још увијек нијесу, а нарочито у Црној Гори, усвојена па ни предложена одређена законска рјешења чиме би се створили основни предуслови за аграрни развој.

Стање ствари

Осим природних предиспозиција и више стихијског развоја појединих пољопривредних грана, све остало се налази на врло ниском нивоу. И поред врло тешких економских услова у протеклом периоду, у СР Југославији пољопривредна производња је обезбјављивала стратешке резерве и прехранбене сигурност, која је допринијела социјалној стабилности друштва.

То је остварено, првенствено у пољопривредној производњи у Србији, док је у Црној Гори она готово на нивоу статистичке грешке.

Поставља се питање: зашто је то тако?

Воћарска и сточарска производња које су имале највише шанси за успјешан развој у последњих 10 година доживјеле су стагнацију, а није риједак случај да су читави комплекси у воћарству са пратећом опремом потпуно уништени и више не постоје, а слична је ситуација у сточарству. Изузев мањих индустријских капацитета за пре-



раду пољопривредних производа, друге гране као што су ратарство, повртарство, пчеларство, присутне су само у приватном сектору који је задовољавао само сопствену тражњу. Наравно, било је пољопривредних произвођача који су имали вишак производа које готово нијесу могли реализовати због потпуне одсутности откупне мреже.

Приликом реализације појединих производа на тржишту „кајмак“ су купили разни накупци и препродавци, а непосредни произвођач тешко да је успијевао извући и сама улагања у производњу. Његов сопствени рад као и рад породице која се укључивала у производњу никада није био наплаћен. Са тако кондицираним системом, апсолутни су остали незаштићени интереси како произвођача тако и потрошача хране. И зато протекле године карактерише значајна деаграризација, то јест егзодус ширих размјера.

Неопходност трансформације

Изградњом одговарајућег законодавства у овој области, формирао би се неопходан институционални амбијент за ефикасно управљање процесима на аграрном тржишту. Институционална трансформација би подразумевала:

- посебне облике цијена (гарантована цијена која би била плаћена произвођачу);

- систем спољнотрговинске размјене који би се усвојио на савезном нивоу;

- аграрне резерве;
- систем субвенционисања производње;

- здравствена заштита биља и животиња;

- рад на научно-истраживачким пројектима.

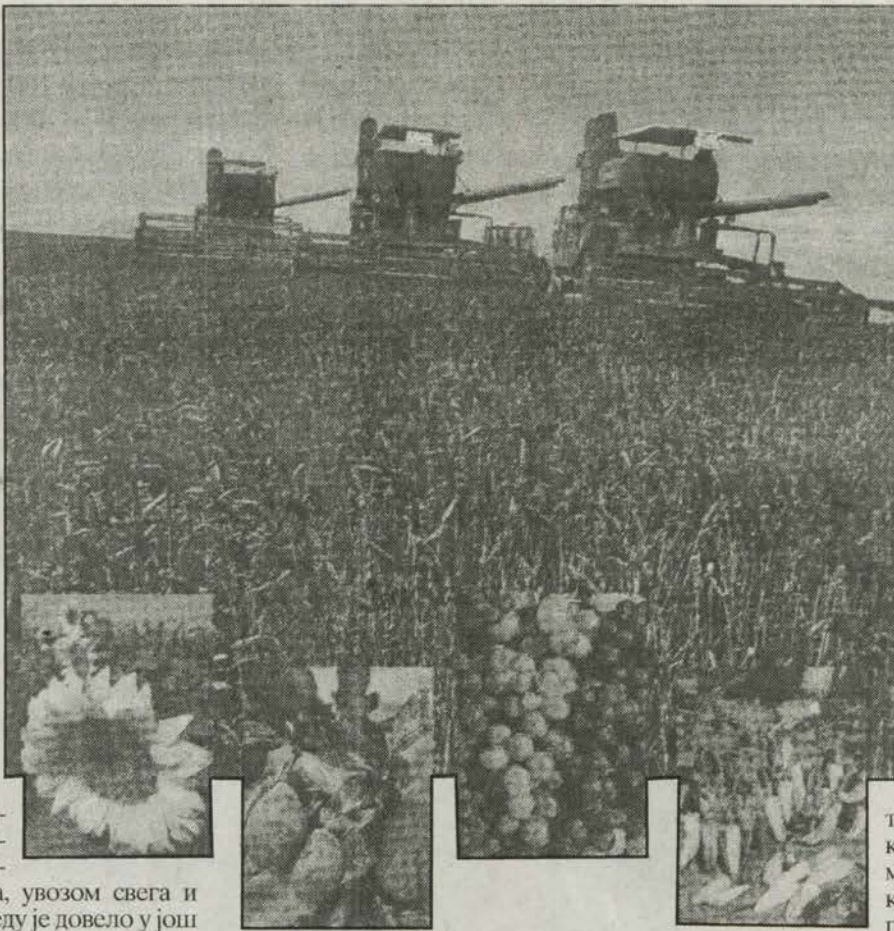
Бржи развој сеоских пољопривредних подручја може се остварити само

Поред постојећих савезних закона које је потребно иновирати, неопходно је донијети и нове савезне законе и прописе који ће уредити: систем робних резерви, финансирање пољопривреде, цијене пољопривредних производа, субвенционисање аграра, здравствену заштиту биља и животиња, регулисати услове производње, рад на научно-технолошким пројектима.

уз добру стручну и другу инфраструктуру, развојем малих и средњих предузећа.

Такође је приоритетно утврдити листу производа од заједничког интереса, ветеринарску и фитосанитарну контролу, уредити област признавања новостворених и увођења страних сорти у производњу, као и још низ других оперативних мјера у циљу боље организације пољопривредне производње.

Врло значајну компоненту представља заштита домаће производње од неконтролисаног увоза производа пољопривредног поријекла. И управо непридржавање актуелне власти постојећим законским рјешењима, увозом свега и свачега, пољопривреду је довело у још



желе да их прикажу актуелне власти. И сама подјела како помпезно најављиваних кредита, тако и претходно поменутих јуница и других подстицајних мјера, искључиво је ишла преко депесовске линије.

Један од циљева будућег пољопривредног развоја је стварање стабилног тржишта пољопривредних производа. Са таквим тржиштем заштитили бисмо интересе како произвођача тако и потрошача.

Све партијске, клановске и друге линије, које су до сада биле доминантне при улагању у пољопривреду треба у потпуности искористити, јер то не може бити основни критеријум за пољопривредни развој.

Стратешки циљеви аграрног развоја су: повећање обима агроиндустријске производње, стабилно тржиште пољопривредно-прехранбених производа, пораст продуктивности и конкурентности пољопривредне производње, уравнотежен интегрални, рурални и регионални развој, путем премија и регреса неопходно је подстицати текућу пољопривредну производњу, југословенско тржиште пољопривредних производа треба да функционише на принципу слободног протока роба и услуга.

незавиднију ситуацију. За вријеме владавине ДПС-а имали смо огроман увоз читавог низа производа, којим смо директно угрозили пољопривреду.

Политичке злоупотребе

Свима је познат увоз банаана, затим забрањавајуће је да смо кроз хуманитарну помоћ увезли производе крајње сумњивог квалитета. Није био риједак случај да смо имали брашно из 30-их и 40-их година прошлог вијека, сточну

храну која је била заражена па није била за употребу, пилеће месо такође, кукуруз, разне конзерве и друге производе. Увоз јуница из региона заражених крављим лудилом, додатно је изазвао револт наших сточара. Свјedoци смо да је један број таквих јуница, након подјеле појединим сточарима, одмах утинуо, па су такви лешјеви налажени поред ријека и потока. Све је то допринијело да се пољопривреда и сами произвођачи нађу у сасвим супротној позицији у односу на позицију гдје

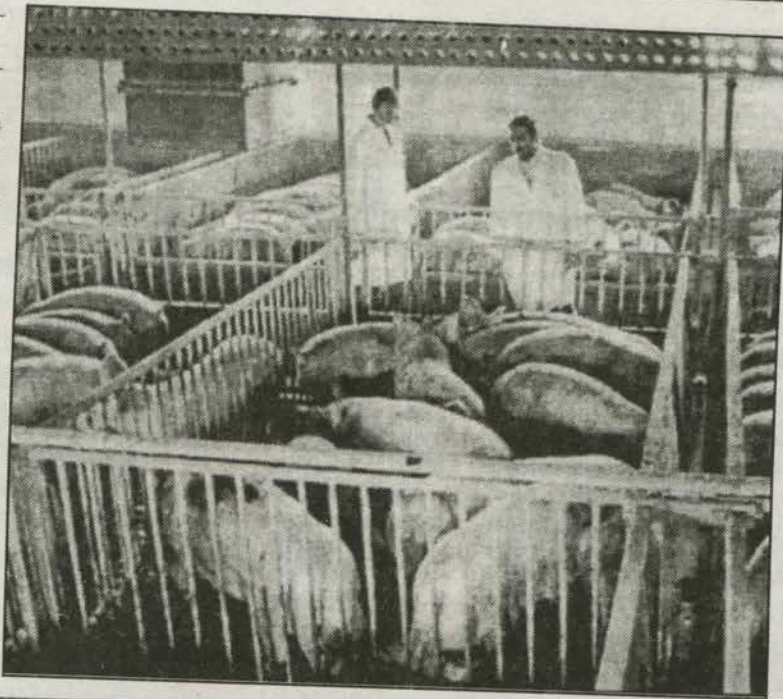
Потенцијали постоје

Као земља са врло неповољном социјо-економском структуром и са високим учешћем примарне пољопривредне производње ушли смо у 21. вијек, што брзо морамо поправљати. Генерално, данас стање у нашем аграру карактерисали би следећи параметри:

– брзо смањивање учешћа пољопривредног становништва а повећање удела градског у укупној популацији;

- низак ниво интензивности производње;
- висок степен натуралности производње;
- растућа просечна старост и непрофесионалност произвођача.

Да бисмо остварили основне структурне промјене у пољопривреди, неопходно је значајно улагање домаћег и страног капитала у технолошко осавременјавање и примјену адекватне агротехнике и технологије производње. На најинтензивније и најпрофитабилније линије агроиндустријске производње треба ставити акценат, посебно их подстицати и мотивисати за већу производњу и извоз. До сада апсолутно није постојала



ричка власт немилосрдно стеже омчу око врата наших сељака. Евидентно је да ће одласком и крахом садашње власти, сви озбиљни стручњаци из науке и праксе морати себе да стави у службу аграрног развоја и да ће се зауставити деценијско пропадање ове привредне гране.

Неспособни напоље!

Стварањем опет јединственог тржишта, jaчањем заједничке државе и враћањем ресорног министарства на савезни ниво, Црна Гора може постати значајан чинилац свеукупног привредног и друштвеног развоја овог

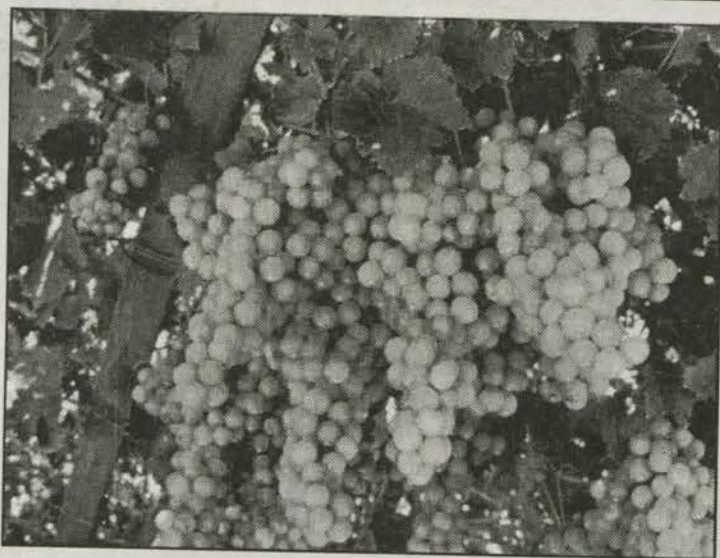
Биљну производњу развијати у правцу: повећања површина под воћњацима, повећања приноса, побољшања асортимана и сортимента производње и квалитета производа. Неопходно је ревитализовати виноградарство и винарство. Сточарску производњу организовати у смјеру: подстицање измене расног састава стоке, повећање броја грла и производње по грлу стоке, обезбиједити систем контроле здравља животиња, као и пораста у производњи кабасте и концентроване сточне хране.

мотивација да пољопривредни произвођач произведе вишак производа који би пласирао на тржиште.

У Црној Гори тренутно у пољопривреди ради око 400 пољопривредних стручњака а преко 350 дипломираних инжењера се налази на биронима рада. Такође, тренутно на студијама широм Србије имамо преко 300 студената који ће ускоро постати инжењери.

Са оваквим потенцијалом, уз једну ширу и озбиљнију научну сарадњу, која је до сада изостајала, наши аграрни капацитети били би искоришћени на ефикаснији и продуктивнији начин. И овом фактору би требало посветити нарочиту пажњу. Имамо у нашој пракси да већ школовани кадрови одлазе из своје бранше, захваљујући прије свега „бесперспективности“ ове гране.

Доста чест случај представљају партијске стеге директора који су постављени на таква мјеста по партијској припадности; млађи кадрови се буквално најурују из таквих предузећа. Сви наведени показатељи говоре да пољопривреда у Црној Гори никад ни-



региона. Док се на тај начин не приђе овој области имаћемо овакво стање какво је данас. Вријеме је да наука и струка буду у функцији развоја пољопривреде а партијски послушници и аналфабете типа Веселинова, Симовића, Љуба Пејовића никада више не заузму мјеста на којима се креира аграрна политика. Са њима, пољопривреди нема будућности и перспективе. Живимо сви у нади и очекивању да ће 2002 година означити почетак оживљавања аграра и свих оних области које су директно или индиректно повезане.

Очигледно је да садашње гарнитуре власти, почев од локалног, преко републичког па до савезног нивоа морају своја мјеста уступити способнијим и храбријим појединцима и организацијама које ће се ухватити у коштац са свим наслеђеним проблемима.

А независна Црна Гора представља гријех и за пољопривредно земљиште које ће обрастати и даље у коров. Пољопривреда и њени произвођачи имају љепшу и богатију будућност само у заједници Црне Горе и Србије.

је била у тежој ситуацији него ових година. Да предстоје још тежи дани за пољопривредне произвођаче показује и чињеница да данас на нивоу СР Југославије немамо ни јединствено тржиште, монетарни и банкарски, девизни, спољнотрговински и царински систем, основе пореског система, који су нужни предуслови за аграрни развој.

Са потпуном легализацијом увоза пољопривредних производа, без могућности пласмана неког нашег производа на иностраном тржишту, подго-

АФЕРИМ, ДИНОША

Посланик ДУА-ца господин Ферхат Диноша, први глас својих бирача, перфекцијом свога понашања и говорења држи узалудна поучавања свим посланицима у Скупштини Црне Горе, држи им буквице из српског језика, реторике, политике, национализма, морала, историје, дипломатије и лијепог понашања. Господин Ферхат Диноша у обраћању јавности из Скупштине Црне Горе уважава све који га гледају и слушају, не држи руку и руке у џеповима, не млатара рукама и не гони муве испред уста, не љуља се и не клибери се док говори, а то чине скоро сви посланици свих партија и странака црногорских, нарочито млађи клиндупи, лишени и породичног и друштвеног васпитања.

Ружно и тужно изгледају многи црногорски посланици у току парламентарних расправа, које су често испод нивоа пиљаричких свађа. Треба платити множини посланика садашњег сазива скупштинског и митити их само да се не јављају за ријеч и да од микрофона не чине скупштинске блебетосфоне. Ем мало знају, ем муцају или урлају, ем падеже не знају и ријетко успостављају везе између језика и мозга, а скоро сви при гово-

рењу држе руку у џепу и блентаво се рњају и чешу, тако да они што их гледају и слушају помишљају да су доље испод пупкова сврабави или да су им учкури насијани пицајзлама. А учитељ у првом разреду основне школе учи ђаке да не ваља држати руке у џеповима у разговору и са одраслим особама и са децом. То већина посланика црногорских као да никада није чула, па чак ни у италијанска одијела одјевени посланици који се хвале својом медите-



ранском културом, коју су стицали, изгледа, код дон Бранка Збутеге, а можда држе руке у џеповима и чешу се и пред њим.

Диношин течај

Господин Ферхат Диноша говори само онда када му је говор паметнији од ћутања, за разлику од већине посланика свих црногорских партија и странака, који чим зину покуља им марксизам и лењинизам из уста, додуше, вулгаризовани комитетски агитезизам и скојејски атеизам. Од посланика Диноше споро и никако уче лијепо понашање и мудро говорење посланици свих кумровачких партија у црногорском парламенту. Чак лидери тих партија не могу да погоде прави падеж никако, а посланик Диноша, ком српски језик није матерњи, без погрешке у свим својим говорима блиставо влада српским језиком. Могао би посланик Диноша да организује течај у Скуп-

Посланик Диноша је прави заступник својих бирача у Скупштини Црне Горе. Он захтијева за свој народ она права која не губи на планети нико ко има народну свијест. Не увија раменима и не увлачи главу у рамена посланик Диноша пред било ким у Скупштини Црне Горе у полемикама.

Нико у Скупштини Црне Горе није реаговао на иступање албанског посланика Мехмеда Бардија, који је у повишеном тону упозорио да Српска православна црква не „узурпира по Улцињу и Скадарском језеру цркве које нијесу српске“. Чак је и историјску Пречисту Крајинску, молионицу српског светог краља Владимира, у којој је Свети Сава 1219. године основао епископију, оспорио да припада Српској православној цркви?! И нико се од црногорских посланика не нађе ту тог дана да јавно каже посланику Мехмед Бардију да су на острвима Скадарског језера црква и манастири задужбине и лавре српских краљева Немањића, Балшића, Војислављевића, Црнојевића и Петровића. Нико да каже да је то Српска Света Гора!

штину Црне Горе за течно и пристojно говорење, да бар причу падежима црногорске посланике са ђоновима умјесто бубних опни, да некако опораве да правилно говоре падеже.

Посланик Диноша је прави заступник својих бирача у Скупштини Црне Горе. Он захтијева за свој народ она права која не губи на планети нико ко има народну свијест. Не увија раменима и не увлачи главу у рамена посланик Диноша пред било ким у Скупштини Црне Горе у полемикама. Зато заслужује да му кажем: „Алал вјера, господине Диноша!“ Од њега имају трему многи посланици и не смију му опонирати, пошто не знају, не умију и не смију. Боје се да ће их испрцати из компартије или из комитета само ако узнемире Албанца или стекну за црногорске прилике страшну етикету – НАЦИОНАЛИСТА! Од те етикете штречаће црногорски нараштаји бар

још три паса од укидања компартијских комитета.

Бардијев универзитет

А колико стрепе и дрхтуре још Црногорци и Брђани од комунистичких канона и огрешења и нехотични о „братствојединственичке заклетве“, најбоље показује иступање албанског посланика Мехмеда Бардија, из Улциња, на сједници скупштинској 9. априла 2002. године, који је уз захтјеве да добије Катедру наставничку за албанске студенте у оквиру Универзитета Црне Горе, да Улцињ добије породили-

ште само за албанске породиље, отварање још два гранична прелаза на албанској ионако скроз отвореној граници, Тузи да добију општину и да буду Албанци у свим институцијама Црне Горе у проценту седам посто бирача, у повишеном тону упозорио да Српска православна црква не „узурпира по Улцињу и Скадарском језеру цркве које нијесу српске“. Чак је и историјску Пречисту Крајинску, молионицу српског светог краља Владимира, у којој је Свети Сава 1219. године основао епископију, оспорио да припада Српској православној цркви?! И нико се од црногорских посланика не нађе ту тог

У манекенским одијелима, подвезани финим машнама, муком ћуте „српски“ посланици пред Бардијем и Диношом. Нашки ћуте.



дана да јавно каже посланику Мехмед Бардију да су на острвима Скадарског језера црква и манастири задужбине и лавре српских краљева Немањића, Балшића, Војислављевића, Црнојевића и Петровића. Нико да каже да је то Српска Света Гора! Нико да каже у лице посланику Бардију да су у социјализму козе пландовале у задужбини владарке и пјесникиње Јелене Балшић, а те козе су на острва довозили Бардијеви сународници – српски однодници.

Ћутање

Очекивао сам да се гласне бар неки посланик СНС-е и каже посланику Бардију да не својата српске манастире и цркве, пошто је ту баш нагласио ово: „Никада албанска руке нијесу пружене на туђе!“ То је типични цинизам, зна се, али нико Бардију нити писну нити зубом сину. Нема нада у ненада. Чак се Барди хвалио „не желим боље окружење“, показујући посланика СНС-е, који се хвалио како је био на савјетовању у Улцињу, на коме је био да Катедру за албанске наставнике добије Барди. У манекенским одијелима, подвезани финим машнама, муком ћуте „српски“ посланици пред Бардијем и Диношом. Нашки ћуте.

ДА ЛИ ЈЕ ШИПТАР И АЛБАНАЦ ИСТИ НАЗИВ (ИМЕ)?

Господо српски радикали, вас и вашу Српску радикалну странку искрено поздрављам, са жељом да се чешће и са више успјеха представљате народу Црне Горе. Напомињем да, поред површних информација која пружају гласила режима Црне Горе, са задовољством прочитам сваки број новина Српске радикалне странке који ми дође у руке.

Из поменутих разлога одлучио сам да вам у прилогу овог писма доставим свој поглед на случај упирања прста у око црногорског парламента од стране двојице шиптрских посланика на сједници Скупштине Црне Горе 15. и 16. децембра 1998. године.

Уперен прст није спуштен до данас, што ме чини невеселим. Тврдим, када би неко од ове двојице посланика, у држави Албанији покушао да категорично доказује да није Шиптар већ Албанац, сигурно би га кастрирали, ако не и линчовали. Моје виђење слиједи у прилогу којег вам са задовољством достављам.

„Скривена” истина

Шиптар и Албанац је исто, јер они сами себе тако



називају и казују да су Шиптари а не Албанци. Друго је то што их ми називамо Албанцима – по држави у којој они живе.

Ја сам у књизи „Скривана истина” (Врака и Врачани), издање 1995. године, страна 92-105 прилично објаснио ово питање.

јеч. Због тога желим да те називе боље и шире објасним, не ради себе, већ ради других, па и самих Шиптара.

Слово о језику

Наш језик има 30, а албански 36 слова. По ономе што је мени добро познато за наш језик су потребна још два слова



Наиме, у тој књизи сам објаснио шта значе изрази „ШИПТ” и „АЛБ”, када сам полемисао са Ђерђ Ђокајем (Ђоковићем) на исту тему коју данас износе Ферхат Диноша и Мехмед Барди у Скупштини Црне Горе. Наиме, на засиједању Скупштине Црне Горе 15. и 16. децембра 1998. године, они траже да их не зову – називају Шиптарима, већ Албанцима, јер је наводно тај назив за њих увредљива ри-

а не шест албанских да бисмо приближно изговорили неке ријечи на албанском језику, но што је ту је, ми немамо у нашем језику та два слова, па због тога овдје не могу да буду никакве замјерке ни нама ни њима, нити се може узети у изговору као увреда то што се називају Шиптарима, а не Албанцима. Поготову зато што

Посланици шиптарске ДУА, Ферхат Диноша и Мехмед Барди затражују су на засиједању Скупштине Црне Горе одржаном од 15. до 16. децембра 1998. године да их не зову – називају Шиптарима, већ Албанцима, јер је, наводно, тај назив за њих увредљива ријеч. Ипак, како објаснити чињеницу да они сами себе тако називају, а своју земљу називају Шипнијом?

За називе Шиптар и Шипније свјетска јавност, осим наше, не зна да се Шиптари по држави у којој живе називају Албанцима јер им тако одговара. Отуда и апел међународној заједници у тражењу помоћи од те заједнице да им се одобри специјални статус у Црној Гори, а у Републици Србији република. Отуда и залагање Диноше да се добију општине Тузи, Острос и Владимир, те да та подручја са подручјима општина Плав, Улцињ, Бар и Рожаје добију специјални статус, као даљи корак ка сепаратизму и распарчавању Црне Горе.

они сами себе називају Шиптарима а своју државу Шипнијом. Овдје је нешто сасвим друго, политичко питање за дужу стају и свјетску јавност од чега имају велику корист. Узмимо, на примјер, неке ријечи и називе градова како их они изговарају а како ми, па им због тога нико не замјера јер је то њихово право, као што је наше право да се служимо нашим а не њиховим језиком. Они кажу: Бакова – Баковица, Пеје – Пеш, Дурац – Драч, Шкуп – Скопље, Раовец – Ораховац, Тваре – Бар и тако даље. Име секретара НАТО пакта Солане кажу Золана, а не Солана. Много ме чуди како се нико не нађе у Скупштини РЦГ од посланика да реагује на испаде Диноше и Бардија који хоће свакога да приморају да их називају Албанцима а не Шиптарима. Ово важи и за наше историчаре, докторе наука, академике, професоре и друге, којима је боље позната ова тематика него мени, па сви ћуте, што је непримјерено и за сваку осуду.



Америци и у Француској? Познато је да деца ових грађана иду у школу и уче језик те државе почев од основне школе. Свој матерњи језик, уколико не желе да га забораве, уче о свом трошку и то им нико не брани. Међутим, код нас је сасвим другачије. Влада анархија и хаос, како по овом, тако и по свим питањима. Шиптари, а и други, не признају Југославију, Србију и Црну Гору, иако ту живе, већ траже да су у правима више заступљени од већинског народа те државе. Да би многим било познато зашто то раде објаснићу укратко.

1. Под притиском шиптарских сепаратиста, националиста и шовиниста, а под фирмом братства-јединства и заједништва, још 1968/69. године Покрајински комитет Савеза комуниста у Приштини донио је на сједници, која је дуго трајала са прекидима и наставцима више дана па и седмица, одлуку да се назив Шиптар замијени називом Албанац, а назив Космет (Косово и Метохија) називом Косово.

Свака држава се зове и назива по већинском броју становника, а не по мањинском броју становника, што је правило свуда у свијету. Грађанин Француске је Француз, Енглеске – Енглец, Турске – Турчин, Грчке – Грк, Црне Горе – Црногорац, Србије – Србијанац, Југославије – Југословен и тако даље, што унутар сваке државе грађани могу да кажу: „Ја сам Француз, поријеклом Шиптар, Црногорац, Хрват”.

Срби шиптарског поријекла?

Познато је, али ипак морам да подвучем неке чињенице и то: да сви грађани који живе у једној држави, без обзира које су етничке или вјерске припадности, дужни су да поштују све норме, Устав и законе те државе, као и да се служе језиком који је службени језик већинског народа те државе. Онај који то неће и не мора, али не може бити грађанин те земље. Значи, свака држава се зове и назива по већинском броју становника, а не по мањинском

броју становника, што је правило свуда у свијету. Грађанин Француске је Француз, Енглеске – Енглец, Турске – Турчин, Грчке – Грк, Црне Горе – Црногорац, Србије – Србијанац, Југославије – Југословен и тако даље, што унутар сваке државе грађани могу да кажу: „Ја сам Француз, поријеклом Шиптар, Црногорац, Хрват”. Како је то код нас? Муслимани не кажу да су Црногорци, Србијанци, Македонци, то исто не кажу Шиптари да нијесу Црногорци и ако живе у Црној Гори, него да су Албанци. Међутим, како се понашају у

На тој сједници је искључено 16 чланова Покрајинског комитета СК српске и црногорске националности, који су се противили таквој одлуци јер су знали да она води у сепаратизам, што су каснији догађаји и потврдили.

2. За називе Шиптар и Шипније свјетска јавност, осим наше, не зна да се Шиптари по држави у којој живе називају Албанцима јер им тако одговара. Отуда и апел међународној заједници у тражењу помоћи од те заједнице да им се одобри специјални статус у Црној Гори, а у Републици Србији република. Отуда и залагање Диноше да

Под притиском шиптарских сепаратиста, националиста и шовиниста, а под фирмом братства-јединства и заједништва, још 1968/69. године Покрајински комитет Савеза комуниста у Приштини донио је на сједници, која је дуго трајала, са прекидима и наставцима више дана па и седмица, одлуку да се назив Шиптар замијени називом Албанац, а назив Космет (Косово и Метохија) називом Косово.

се добију општине Тузи, Острос и Владимир, те да та подручја са подручјима општина Плав, Улцињ, Бар и Рожаје добију специјални статус, као даљи корак ка сепаратизму и распарчавању Црне Горе.

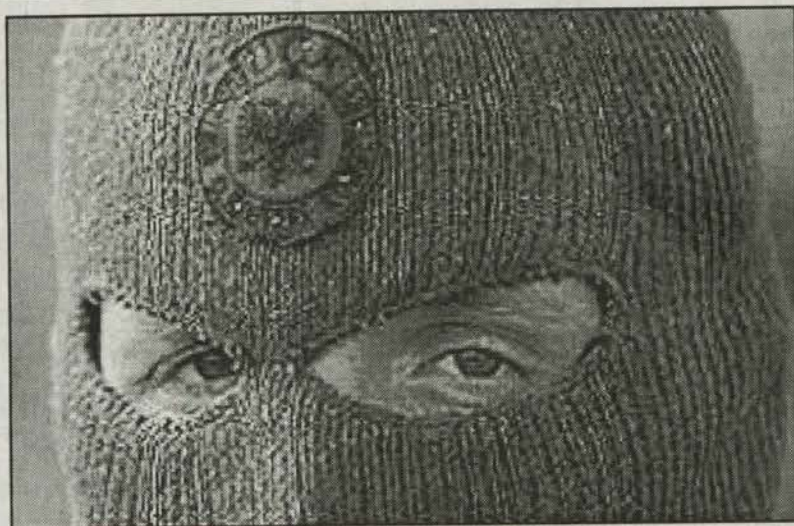
3. Свакоме је добро познато да су Шиптари 1990/91. године објавили тотални бојкот и штрајк у свим органима власти и радним и друштвеним организацијама са намјером да се нанесе што више штете Србији. Напустили су сва радна мјеста у просвјети, здравству, ПТТ, Електропривреди, у државној управи и другим институцијама власти итд. Пошто је то тако било, а јесте, држава Србија је морала да попуни тај велики вакуум у људском потенцијалу, почев од поштара, шумара, љекара, медицинских сестара, учитеља и професора, до наставника и декана, на факултетима, што је било много тешко. Међутим, шиптарски сепаратисти и мафијаши, на челу са својим руководиоцима, пошто им тај план блокаде на свим нивоима није успио, дигли су велику галаму, не одмах, већ послје 4-5 година, наводећи да их је Србија протјерала терором са свих тих радних мјеста што уопште није истина, јер за све то постоје сви докази. Значи, жеља им је била да на Косову и Метохији створе хаос.

4. Свијет је повјеровало лажима шиптарских сепаратиста и сепаратиста, поготову зато што су велике силе (САД, Немачка, Енглеска и Француска) имале већег интереса за своје мрачне циљеве, да растуре Савезну Државу Југославију и тако одвоје Косово и Метохију од Србије. Тако је



Давид Нимани, Јосип Броз и Махмут Бакали

Познато је да Шиптари нијесу хтјели да изађу на изборе, нити да се изврши попис становништва, јер немају тај број са којим манипулишу. Зато су се огласили терором.



створен нови пожар помагањем шиптарских терориста и морално и материјално – све у име наводне демократије и права Шиптара.

Познато је да Шиптари нијесу хтјели да изађу на изборе, нити да се изврши попис становништва, јер немају тај број са којим манипулишу. Зато су се огласили терором, који представља такозвана Ослободилачка војска Косова, која сије страх и смрт на читавом под-

ручју Косова и Метохије убијањем и мучењем недужних грађана.

5. Због свега реченог и свега познатог, став Шиптара (Албанаца) је да стално траже некаква права, и то већа права од већинског народа који живи у својој држави одвајкада. Сматрам да им треба дати прави одговор, било гдје и на било ком мјесту, јер то и заслужују.

Чуди ме као грађанина, како се нико не нађе 15. и 16. децембра 1998. године у црногорском парламенту да, на иступ Диноше и Бардија који изјавише да их нико не зове Шиптар већ Албанац, јер је то наводно увредљива ријеч за све Албанце, одговори да из овога произилази да у Црној Гори и Србији недостају прави, зрели и далековиди државници и политичари светскога гласа, као што су некада били наши преци, како у Црној Гори тако и у Србији, који су у свему и честито заступали свој народ и државу у сваком погледу.

Треба да је свакоме јасно и знано, пошто шиптарски челници износе јавно да Шиптари у Црној Гори, на Космету и у Албанији хоће да створе државу, велику Албанију, на штету нашег народа који им је омогућио сва права која нема ниједна национална мањина у свијету.

Тај који то не види или не зна, не може бити добар политичар и државник и не заслужује да представља народ своје земље.

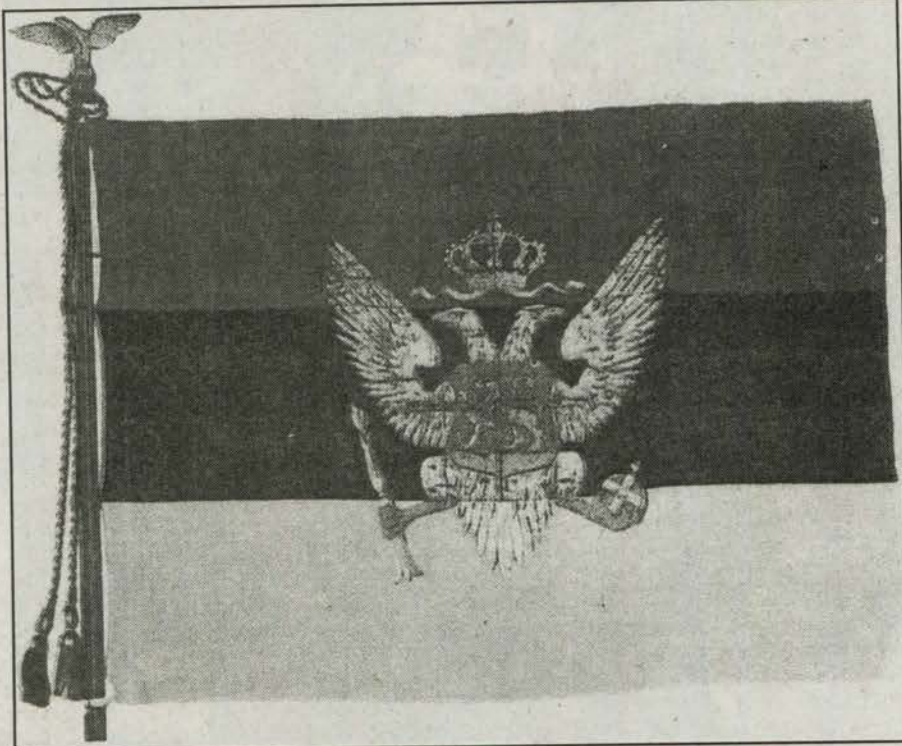
Лазар Рогановић
Подгорица

„ЦРНОГОРСКИ ИДЕНТИТЕТ“

Потрошише данашњи црногорски нацијаша тоне и тоне штампарског папира, толико и бездрвне карте, све пишући и лијевом и десном о „црногорском идентитету“; ко о чему бабе о уштипцима и „црногорској аутохтоној култури“. То кликовање „црногорске нације“ и „црногорске самосвојности“ попримило је хистерична крешенда која заглушују и глуве. О „црногорској аутохтоној култури“ урлају даноноћно чељад која имају више смисла да буду телали пијачни, јер о култури знају колико и зечеви о квантној физици.

„ЦРНОГОРСКИ ИДЕНТИТЕТ“ је схватљив таман колико и идентитети: морачки, ровачки, васојевићки, братоножићки, кучки, пиперски, бјелопавлићки, пјешивачки, вражегрмски, дробњачки, кусидски, сотонићки, дупилски, врагодолски, зетски, а о паптровском, грбаљском, маињском и бокелском и да не причамо.

Зашто би данас „црногорски идентитет“ био било по чему особенији, рецимо, од херцеговачког идентитета? Нема у Црној Гори изузетности које дају разлоге Црногорцима да се толико кидају истичући своје „изузетности“ важније од истих одлика? Херцеговаца, црногорских помеђашника, још кад имамо у виду да већи дио данашње Црне Горе чини херцеговачки простор – херцеговачка Брда, у виду имајући да је ријека Лим историјска граница Хума или Херцеговине. И дјеца знају да у Црној Гори и Херцеговини живи истородни народ, најчистији Срби, у већини православци, а има и Срба мухамеданске и римокатоличке вјероисповијести. Додуше, данас има највише оних који себе зову „атеистима“, а ти немају



Несувисло је тртљати о неком „црногорском идентитету“ изван српског народа и његових региона. Свако српско племе може да истиче неке своје особености и назива их и својим идентитетом, ништа мање од Црногораца.

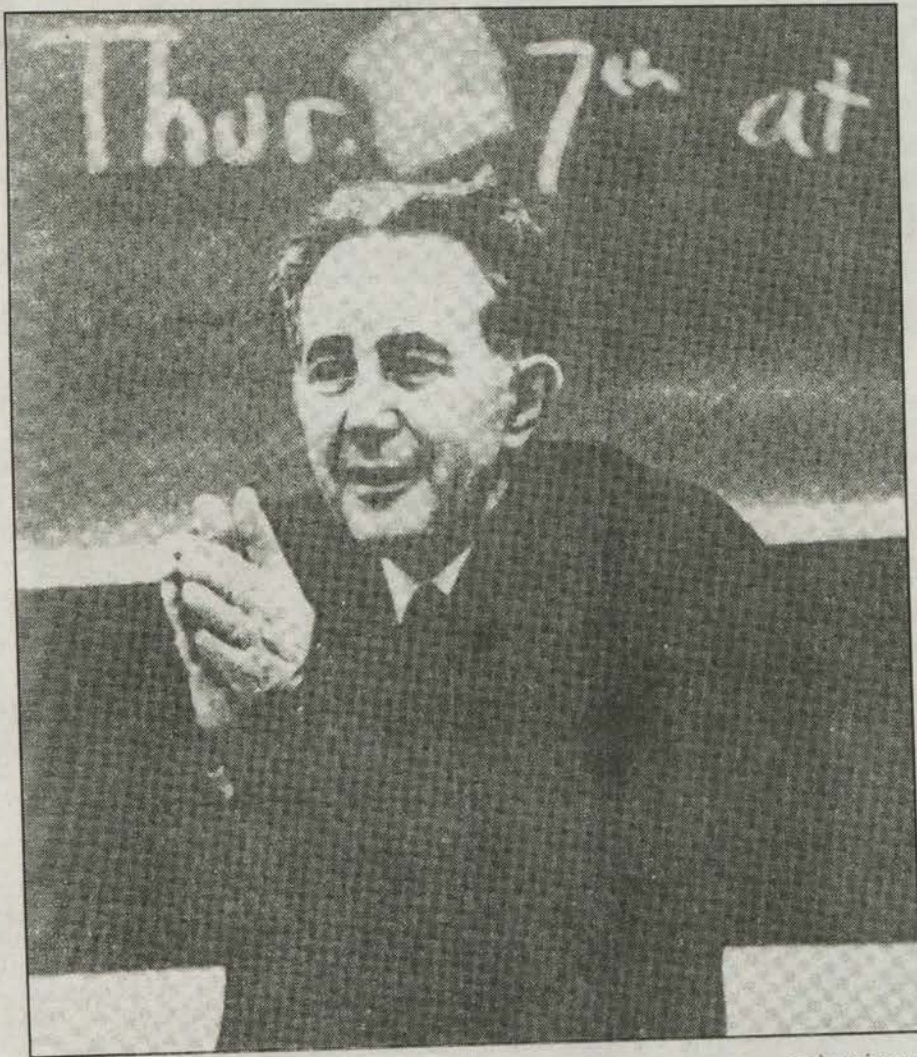
вјероисповијести и не иду у богомоље, ни у цркве, ни у џамије, ни у католичке цркве, а ни у синагоге. За ту сорту безвјерничку божанско је само што се може појести и попити. Тако да је несувисло тртљати о неком „црногорском идентитету“ изван српског народа и његових региона.

Свако српско племе може да исти-

че неке своје особености и назива их и својим идентитетом, ништа мање од Црногораца. Ако се нијесу самопрогласили нацијама Херцеговци, Далматинци, Славонци, Личани, Кордунаши, Сремци, Банаћани, Бачкани, Косовци, Метохијци, Поморавци, Подрињци, Полимци или Васојевићи, све српски региони вишељуднији од Црне

Горе, па зашто баш да се, данас ваљају својом „нацијом“ Црногорци, по свијету брукајући се својим нацијањем. Ако су качкеташи Коминтерне и комесари компартијски узели за експериментат преименовање нације српске на црногорском и македонском простору и декретима у црно доба прогласили „црногорску“ и „македонску нацију“, а са циљем слабљења српског хегемонизма, то не значи да Црногорци буду потоњи оданици болшевизму и комунизму и да се држе као пијани плота компартијских декрета и да робују судлој идеји Милована Ђиласа, који се одрекао свог батал-посла „црногорске нације“, која данас занима само српске душмане.

Преименовањем српске нације у „црногорску нацију“ настају грдни потреси, трауме и мозготреси, ломе се и душе и свијести, јер „црногорска нација“ сад хоће „црногорски језик“, „црногорску цркву“, „црногорску азбуку“, „црногорску граматику“, „црногорску астрономију“, „црногорску географију“, „црногорску биологију“, „црногорску математику“, „црногорску глистологију“, „црногорску естетику“, „црногорску филозофију“, „црногорску етику“, „црногорску етнологију“, „црногорску ентропологију“ и тако у бескрај, све док не заглаве зуби и мозгови.



Изумитељи црногорске нације

На почетку трећег миленијума се кликује из свих америчких и европских мегафона противу тероризма, дижу се крсташке ескадре на терористе по Србијану и Авганистану, а исти кредитори евро-амерички кредитирају у Црној Гори терор над Србима којима терористи и терористкиње, успаљених мозгова и ганглија, даноноћно из свих екрана туку црногорску со бје-

сно по мозговима и на српској свијести, гонећи нараштаје из своје исконске српске нације у „црногорску нацију“, декретом створену, наређену компартијцима и партизанима, који су отишли у партизанске шуме са кокардама краљевским, а из шуме се вратили са крвавим петорогама – петокракама и „црногорском нацијом“, које има у историји људској прије 1946. године колико има и помена још нерођеним људима или о још неизумљеним изумима.

Данашњи поцрногорченици, поцрногорцице, поричу и поријекло прађедовско и вјеру прађедовску, млијeko их српско разгубало!

А „црногорску нацију“ су изумили србобољци лењинистички по наруџби ватиканској, папској, пошто је папама циљ да што скорије у папину сјенку преведу Црну Гору.

Одрицањем од свог исконског идентитета, од себе, што чине по Црној Гори данас многи зврцови и зврцовке, ошамућени комитетским чарапама по мозговима, замјеном имена нација одбацивањем присвојнице СРПСКА и замјењујући је са ЦРНОГОРСКА, што је безумно, ствара се бескрајна конфузија и започиње грдно сметиколо, замршује се грдни чвор, који ће тешко и најумнији одмрсити. Што луди змрси, то ни стотину паметних не размрси. Преименовањем српске нације у „црногорску нацију“ настају грдни потреси, трауме и свијести, јер „црногорска нација“ сад хоће „црногорски језик“, „црногорску цркву“, „црногорску азбуку“, „црногорску граматику“, „црногорску астрономију“, „црногорску геогарафију“, „црногорску биологију“, „црногорску математику“, „црногорску глистологију“, „црногорску естетику“, „црногорску филозофију“, „црногорску етику“, „црногорску етнологију“, „црногорску ентропологију“ и тако у бескрај, све док не заглаве зуби и мозгови.

Умље и безумље

Исто је са пребјером као и са преименовањем нације, чак је и турчење било безболније од црногорчења, јер су потурице хтјеле и да се и даље зову Срби муслиманске вјере, а поцрногорченици данас урлају из трограда: „Ми нијесмо Срби!“, а то значи да они поричу и своје поријекло за разлику од потурица. Данашњи поцрногорченици, поцрногорцице, поричу и поријекло прађедовско и вјеру прађедовску, млијeko их српско разгубало! Они сад чепркају козје брабоњке по рушинама и зидинаме римске царинарнице Дукље и тамо траже коријене „црногорске нације“, замјењујући у основи све српско са црногорско! Да имају толико ума колико имају безума, да јесу као што нијесу потомци предака, па да признају да желе исту ствар, искон српску, само да преименују, да српску нацију замијене са црногорском нацијом.



куне пред посланицима у Скупштини црногорској да „никада није био Србин”, него да је „увијек био за Црну Гору”, као да је ико други осим Срби за Црну Гору икада био. Наводим овај примјер за доказ какве све потресе ствара сатански проглас „дрногорске нације”, неприродне нације, коју је створио у пасјем злодубу љути пасјалук, баш они који су крај Таре у Лугу на Бадњи дан, увече, начинили од најбољих људи, побијених звјерски од компартијских целата, стравно Пасје гробље, институцију комунизма, који је смислио разору српске нације и наредио „дрногорску нацију”. Црногорска нација није природна, историјска нација, него је само наредба и историјска несрећа за Србе у Црној Гори.

Какве све неспоразуме и несреће, какве трауме и мозготресе, у почетку трећег миленијума изазива епохални неспоразум „дрногорска нација”, то се не би у примјерима могло исписати ни по Пацифику, ни по небу, али ће ипак,



да српски језик зову црногорски језик, да Српску православну цркву презову Црногорска православна црква, и тако редом, па да им ту суетовштину неко и донекле разумије. Таштине су таштине, па и међу браћом таштине чине разваљивање бапштине, али они поричу ове у коријену српском, не признају српску крв, српску свијест, српску и православну вјеру, српски језик, ништа српско, и траже што неће наћи никада и нигдје, траже свој идентитет у тмушама дукљанским, у зидинама дукљанским и римским, у тами непостанства, неће постанство ни српско, ни словенско, чисти компилске крватски, јер и Крвати тврде да нијесу словенског поријекла, него да су подријетла азијатског, кавкаског, што је могуће је, и јесу, судећи по крвожасти шисти усташијој.



Чемерно ли је слушати премијера Црне Горе Филипа Вујановића, тужног Фићуна, како се куне пред посланицима у Скупштини црногорској да „никада није био Србин”, него да је „увијек био за Црну Гору”, као да је ико други осим Срби за Црну Гору икада био.

Лудило србомрзије

Лутајући по тмуши историје, битићни гаће вјекова, тражећи јаја постања нашли су Брзозво Јајце, које их је и расрбило, али сад у „дрногорству” виде да немају неки сигурни заклон од Српства, зато у дукљанске тмуше роне и у цару Дукљану траже свог цара Душана, но због тога падају у јад и чемер, у лудило и мржњу које тражи крв, да крвљу утоле своју жеђ изазвану муком губљења именицета српског. То је тешко уклетство које је пало на данашње нараштаја, жали. Боже, у лудило србомрзије гурнуте читаве редове нараштаје млађих у Црној Гори, које слушају данашња мраковизија, ширећи агитезе да Црногорци нијесу Срби него нека друга црна раса. Чемерно ли је слушати премијера Црне Горе Филипа Вујановића, тужног Фићуна, како се

останути у гласилима баш црногорских нацијалаца подоста грађе за доброг дијагностичара црногорске националпизофреније, испољене у бестијалној србомрзији и патолошкој заљубљености у себе. Наводимо само неколико пикантерија које говоре о болести безлијечној, пошто се безлијечна не вида. Цитати су из „Побједо”: „Дубина вјекова црногорске свијести”?! „...величествену историју и културу црногорског народа”?! „Црна Гора бисер у човјековој историји”?! (Тај „бисер” мора да је црн!). „...црногорски културни идентитет заснован је на филозофији правде, чојства и слободе као општељудских и универ-



Данас у Црној Гори постоји сорта „научна”, а то су „дукљански академици”, која не мари ни за истину, ни за науку, ни за чисти разум, него тврди што им падне на разорене умове и тражи да све и свашта што они трабуњају свак усвоји и повјерује им на ријеч. Они не маре за научне стандарде који постоје, него ору своје орање по непостојећим њивама.

залних вриједности човјечанства”?! Сва слична овима лупетања, клепетања, тандркања, мандркања и луцпрдања о некој „аутичној црногорској култури” узрокована су немјерљивим острашћеном србомрзије – услов болесног монтегрозуба.

Дукљани пустоше историју

А мало је грамотних и савјесних Црногораца и Брђана којима не горе образи и уши од стида када читају несувислице успалених монтегрозубских саграјила овако срочене: „Цивилизацијске узлете на нашим просторима, у које спадају и дјела настала на просторима Дукљанске архиепископије, умјесто да његујемо, чиме би се сви цивилизовани народи поносили, ми проглашавамо за „јерес”?! Све да ова несувислица држи неку воду неупућеним читаоцима „Побједе”, нарочито њеног суботњег додатка „Култура – Друштво”, антологије глупости подупртих свакојаким титуларима – мр, др, проф., академик – како да изуостац ове дилувацијалне паралаже и глупости, јадни историк, самоназванац, објасни кад је постојала та вајна његова и Дукљанова (цар зла) „Дукљанска архиепископија” и ко је основао то чудо?! Данас у Црној Гори постоји сорта „научна”, а то су „дукљански академици”, која не мари ни за истину, ни за науку, ни за чисти разум, него тврди што им падне на разорене умове и тражи да све и свашта што они трабуњају свак усвоји и повјерује им на ријеч. Они не маре за научне стандарде који постоје, него ору своје орање по непостојећим њивама. Тако и „дукљански академик” даје свој научни прилог свом добу именовањем „Дукљанске архиепископије”, која није никада постојала. Можда историк примењава Српску архиепископију, коју је 1219. године Свети Сава добио од византијског патријарха, па је светогрдно назива „Дукљанска архиепископија”?! Свети Сава је 1219. године основао на Превлаци аранђе-



ловској (код Тивта) прву српску епископију настале Српске архиепископије, само што није то никаква „Дукљанска архиепископија”, нити је Дукља икад била синоним Зете, државе српске. Све су то фалсификације јадних црногорских „научника”, сабраних у Дукљанску академију наука и умјетности, коју је воденим лаписом именовао самозвани академик, који је као самоук – без завршене осмогодишње школе – и курсиста, далеко добадио: основао ДАНУ, само свакога чуди што је није именовао пургерски Академија

знаности и умјетности, па да имамо ДАЗУ – Дукљанска академија знаности и умјетности.

Црни идентитет

Најзабавније и нејерцепарателније звучи позивање на чојство црногорских „бранитеља” вајног „црногорског идентитета”, и још без јунаштва (јунаштво данас није цивилизацијски угодно), не сјећајући се, јаднички, да је војвода и перовођа Марко Миљанов у своју славну свједочницу „Примјери чојства и јунаштва” навео само седамдесетак примјера „чојства и јунаштва”, а да примјере нечојства и кукавичлука не би могао војвода и перовођа Марко Миљанов исписати ни по небу са хиљаду руку и перница, па да је живио хиљаду година. Још се намеће питање: ко је то на планети овој стекао и очувао свој идентитет само по „чојству”? Зар се чојство истиче тамо гдје је неоспорно и гдје се подразумева као дисање?! Свијет ће се тек ишчуђивати над чудима која се ових дана дешавају у Црној Гори. Може се назвати по својим чудима Црна Гора Чудија. Колико мука спада људство које се одрекне свог правог и природног идентитета, какве све драме не ствара тај апсурд, какве и колике све мозготресе и душопотресе, какве грдне јаде и апсурдне ситуације, најбоље ових дана показују арлауци и јаковке које бране од непознатих напада нападача „црногорски идентитет”, а који је то црни „црногорски идентитет” ни црни ђаво не зна.

Свети Сава је 1219. године основао на Превлаци аранђеловској (код Тивта) прву српску епископију настале Српске архиепископије, само што није то никаква „Дукљанска архиепископија”, нити је Дукља икад била синоним Зете, државе српске.

Црногорци о својој народносној припадности и националним осјећањима до 1918. године

ЦРНОГОРЦИ О СЕБИ

Изводи из дијела писама, говора и књижевних радова Петровића који су владали Црном Гором од краја 17 вијека до 1918 године, у којима је ријеч о њиховим националним осјећањима. Изводи из чланака црногорских државника, политичара, историчара, официра, свештених лица, просвјетних радника и људи других професија.

Владика Данило, родоначелник династије Петровића, на Митровдан 1714. године, упућује поруку Црногорском збору и главари-ма: „Мила би ми била смрт да сте ви хтјели да сви уједињени изгинемо часно и славно, као што је то учинио сам Кнез Лазар и Милош Обилић који уби Цара на Косову, па најзад и сам погибе са својим господаром и свих седам хиљада бораца – што нас Црногорце довело у ове крше, оставивши послије себе славу и част... као што сами знате, у наше вријеме, за тешког бечког рата, колико је храбрих Срба, Грка и Бугара, Угара и Њемаца пропало”.

Уочи боја у Мартинашима, 1776, Петар позива Црногорце и Брђане да докажу да „у нама неугашено србско срце куца, србска крвца врије”, а пред бој на Крусама, такође 1796, тражи од својих ратника да ударе на непријатеља „нашег предрагог имена српског и дражујуше вољности”.

Крвава сабља међу Србима

Меду Пуцићу, 23. априла 1849, Његош пише: „... Еј, кукавни Срби, свачија их сабља сијече, истријебити их не мога, никакви их тирјански ланци не моглоше одржати да робују, а глупи их мисионери са својим лажима окружише и утријеше: разлучише Србе пукe и невине, сваки на своју страну, отуђише брата брату, крваву сабљу међу Србима извадише и отискоше ријеке братске крви те провреше. Бог знаде хоће ли се Срби када од ове смртне ране излјечити”.

Илији Гарашанину, Његош пише 5. јула 1850, и захваљује се на пријему



„Иако у овој земљи нема никакве друге народности до једине српске и никакве друге вјере до једине православне источне, то опет сваки иноплеменик и иновјерац може слободно живјети и ону слободу и ону нашу домаћу праву уживати као и сваки Црногорац и Брђанин што ужива.”

„... Црној Гори тијесно је било, и сада је и биће све дотле, док сав народ српски не буде слободан и уједињен, али исто она није мутила и није ништа радила, да баш оне, 1875. године, букне устанак. Карађорђе диже и ослободи Србију. Хита да се здружи с Црном Гором, да дигну и ослободе сав народ српски.“



Стевана Петровића, Његошевог сестрића, у Академију у Београду: „Фала свијетломе књазу и господару и Вама, његовим совјетницима, што се, ако и каткад, сјетите овога српскога крвавога крша“.

Његош пише књазу Александру 12. јула 1851: „О, куда би та срећа за српски род да су совјетници дичне Србије јединодушни, те да не трче непријатељским, те њима шпијају и издају шта се у Совјету ради! То је грдна рака сваком добромислећем Србину по сриједи душе и срца. Да није ова несрећа, ја знадем да Црна Гора не би Србији полусестра била, но шибела и родна сестра“.

Ко живи у Црној Гори?

У „законику Данила Првог књаза и господара Слободне Црне Горе и Бр-

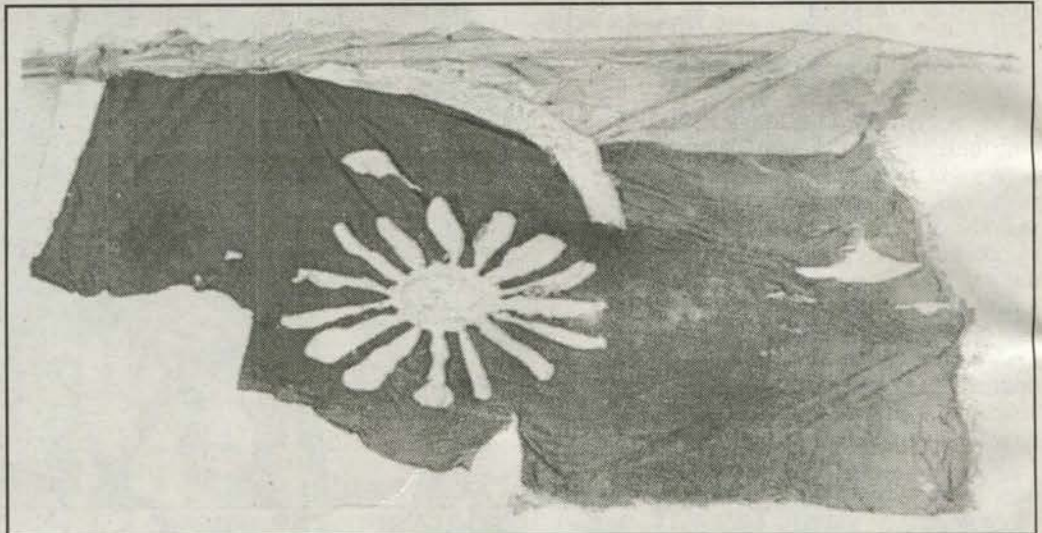
иноплеменик и иновјерац може слободно живјети и ону слободу и ону нашу домаћу праву уживати као и сваки Црногорац и Брђанин што ужива“.

Књаз Данило поручује Михаилу Обреновићу: „Нека само започне књаз Михаило, ја му са својим Црногорцима пођох у сусрет, да ослободимо српски народ, па ма ја био у војсци књаза Михаила прости војник“.

Књаз Никола пише књазу Михаилу Обреновићу, 26. новембра 1860: „Ви се сад налазите на оној тачки, с које треба да засја зрак среће и слободе сваком Србину. Не смећите само с ума да имате свуда браће и лијево и десно, која на вас погледа; не заборавите, Ваша свјетлости, на мене овдје, који Вам од свег срца честитам узвишење на владу и желим сваку срећу и који сам готов покоровати се Вашој вољи, гдје би год срећа српског народа то захтијевала“.

За ослобођење Српства

О рату Црне Горе са Турском, 1860–1862, краљ Никола пише: „Изгледа и изгледаће чудно и у потоња времена, да је мала Црна Гора сама ратила, са великом, силном Царевином Турском. А ја сам тај рат прихватио лако, безбрижно, радо и с великим одушевљењем... Једна жеља преовлађиваше све друге: да ми је цијело прикупљено Српство загрлити, да ми је



Турска заставица заробљена на Грахову

дах“, установљеном 1855, на Цетињу у члану 95 пише: „Иако у овој земљи нема никакве друге народности до једине српске и никакве друге вјере до једине православне источне, то опет сваки

све његове непријатеље спржити!“

О односима са Србијом, за вријеме књаза Михаила, Краљ Никола пише: „Моје односе са покојнијем књазом Михаилом донијеће познија историја...“



Августа 1910, краљ Никола вели: „Вријеме је и моје лице избраздало, али срце моје, ово српско срце моје, бразда нема. Прекаљено је оно у дугим борбама и раду; свјеже је да и даље иде у корак с откуцајима новог времена.

„Брдо Ловћен је Олимп српски”

Црногорским војницима, који се демобилишу после два балканска рата, краљ Никола се, августа 1913, обратио овако: „Ви горди моји војници, испод ведрога неба драге нам домовине, побједисте вјековног непријатеља. Његов је барјак далеко пред вама узмакао; он не захлађује више Српске земље. Земља је Српска на југу ослобођена од мора до Дунава. Наде живих и умрлих милиона Срба остварене су”.

Краљ Никола је рекао дописнику париског листа „Тан” из Петрограда: „Брдо Ловћен је Олимп српски, споменик подигнут Божјом руком слободи и њеним бранитељима, подножје је то маузолеја пепела Петра Петровића Његоша. Ловћен се одупро и онда кад су дивљи Азијати били стигли и до пред зидове Беча”.

„Српска државна мисао нашла је уточиште у Црној Гори, за њу су се Црногорци кроз толико вјекова јуначки борили и за њу све своје жртвовали, те тако је дохранили и данашњим нараштајима предали... Слава Црне Горе – то је слава цијелог српског народа, јер Црна Гора на првом мјесту припада Српству, и све њене жртве за Српство су принесене.”

За слугу и добро српско предлозим изасланику Србије да склопимо савез и уговор између двију књажевина у циљу да се пође ка ослобођењу и уједињењу цијелога Српства”.

О Херцеговачком устанку, 1875, краљ Никола вели: „Заиста, Црној Гори тијесно је било, и сада је и биће све дотле, док сав народ српски не буде слободан и уједињен, али исто она није мутила и није ништа радила, да баш оне, 1875. године, букне устанак. Карађорђе диже и ослободи Србију. Хита да се здружи с Црном Гором, да дигну и ослободе сав народ српски”.

Поводом рата са Турском, 1876, књаз Никола се обратио Црногорцима: „Скоро су пет вјекова, како сила Турска гази већи дио народа нашега и пустоши најљепше земље старе велике државе српске”.

О ослобођењу Подгорице и Зете 1878, краљ Никола пише: „Тако се извршило присаједињење Зете Црној Гори, стародревне колијевке државе српске, у којој се однихала и подигла прва мисао о државном јединству српском. После вјекова најтежега робовања, она се опет повратила у слободу и заједницу са оном државом српском, која је за све оне вјекове хранила слободу српску и која је за те вјекове пролијевала драгоцјену крв својих синова за ослобођење браће своје”.



„Зелена пророкова застава” и ратни трофеји заплениени у битки на Фундини



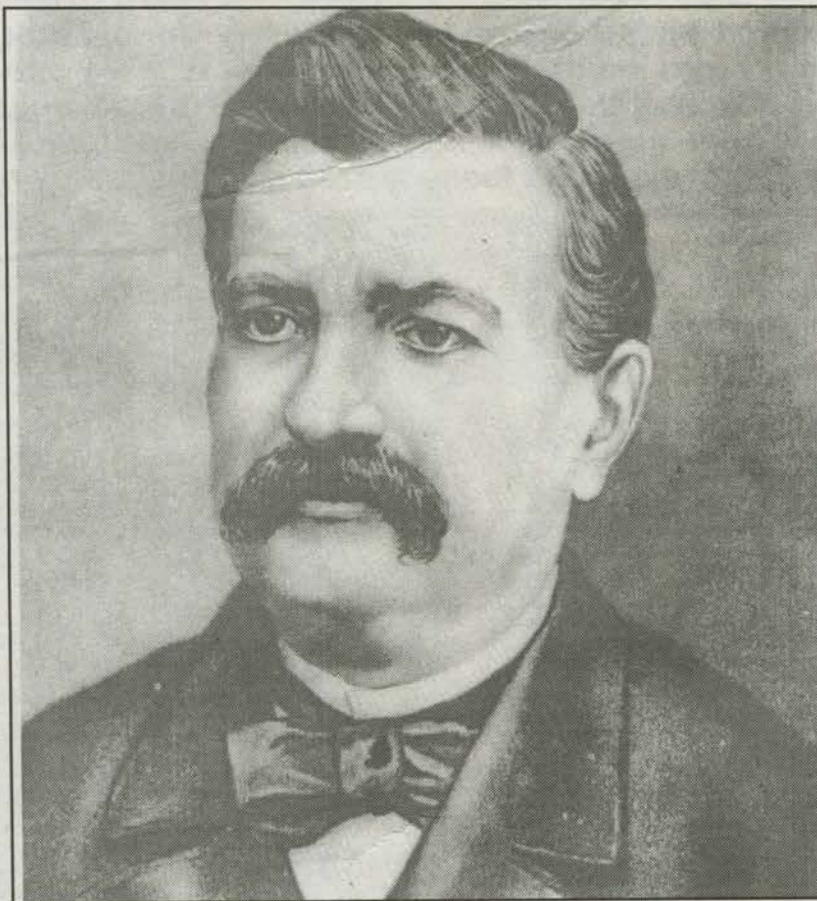
Црногорска војска у Првом балканском рату

Сјединити Српство

Марко Миљанов, кучком командир Нову Спасојеву вели: „Свака сила и круна несавјесно се према Србима показала. Они (Аустро-Угарска) желе нас од турскога тирјанства да не под своје метну... Реците аустријском посланику да каже његовом цару, кад би га Бог на добро обрнуо, па да сједини Српство: Босну и Херцеговину, Црну Гору, Србију и Стару Србију, па да је то српска краљевина, а Срби ће знат како ће бити благодарни својему избавитељу – бисмо му свакојачо добро жељели, више, ако се може но што му зла сада жељимо”.

У „Животу и обичајима Арбанаса”, Марко Миљанов пише: „А ти, Србине, имаш највише право и жељу; тебе су на огњиште твоје царевине и ђедовине, па ако ће мислиш цукат на чија врата, ради поправке своје царевине, да ти се отвори, цука ту, јер ће ти се отвори пријед но другој царевини... Но треба не пропуштит оно што се може стигнут јер може дој вријеме да се не може оно што се пријед могло, ни ово што се би и сад могло у прву прилику која би се показала. Али то ће, ако Бог да, знат они Срби који се за то бидну родили да знају без шта и српско племе не може живот и част поправити!”

Стефан Митров Љубиша у приповијетци „Нешто нешто изјело, пак нешто нешто остало”, препиру се Куч и Арбанас. Па Куч каже: „Ако је зла срећа прориједила Србе у вашему се-



Стефан Митров Љубиша

лу, није, Богу фала, у Зети ни у осталоме свијету”.

У приповијетци „Продаја Патријаре Бркића”, Црногорац Грујо Милошев, говори о Ивановим синовима: „Станиша превијери и оде у Турке, пак му ху-

да унучад, Махмуд и Ибрахим, сједну земањом на скадарски папшалук, и буду најгори српски мучитељи, да их анатема”. На понуду побратима Луке Стојановића, из Брајића да патријарха Бркића, продаду за пет стотина дуката дудевом пријатељу Бубићу, католику, Грујо каже: „Ја се бојим – да је то пријевара и да ћемо утопити душу, а нека што ми не би већ било заклона у Црној Гори ни живљења међу Србима”.

Стефан Митров Љубиша, у Далматинском сабору изјављује: „Ја знам да ви мене не трпите, јер сам Срб народношћу, а православни вјером. Но излазећи одавде тјешим се мислећи, да остављам у Сабору младих сила, гос. Вујатовића и Симића, који ако их је Српкиња задојила, знати ће бранити законита права своје народности и вјере, а ја ћу им с тремова рукама плјескати”.

О националном осјећању Бокеља, Стефан Митров Љубиша каже: „Бокељи су наголо Срби, говоре кући српски, а у свијету науче лако туђ језик. У Приморју уз српски, чујеш највише талијански”.

Вук Врчевић у чланку „Пеко Павловић” 1879, каже: „Овај задрти јунак, заклет и турски непријатељ, родио се у Чеву Катунске нахије, гдје се прво гнијездо јуначког легла започело савијати последије пропасти Српског царства и господства, и први тићи соколићи почели излијетати из слободне Црне Горе”.

Зета, колијевка Немањића

Марко Драговић описује скуп главара, пред сеобу са Ријеке Црнојевића на Цетиње, на коме Иван Црнојевић говори: „Сила се турска примаче на ове стране и ево завлада дивном српском Зетом, колијевком Немањића славних”.

Радомир Кривокапић Орлински у pjesми „Косовка” пише: „Јавор-гусле узми, те извијај звуке! Њима Србе моје ти увијек буди... Срба само спашће прегнуће и слога.” Црногорски главари у писму поглавару Мале Русије, 1752, кажу да су

они „у далеким странама српске земље, у предјелу црногорском”.

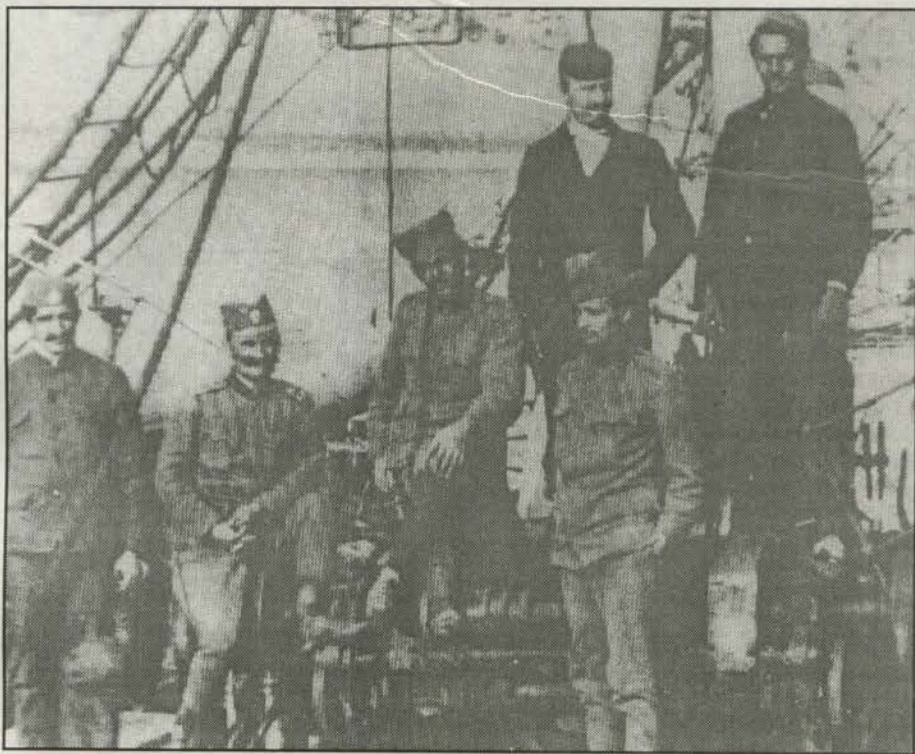
Јуна 1789, главари „дијеле заједнице Срба Црногораца” пишу руској царици Катарини, и поред осталог, кажу: „Сада сви ми Срби: Црногорци, Хер-

цеговци, Бањани, Дробњаци, Костурани, Кучи, Пипери, Бјелопавлићи, Зећани, Клименти, Васојевићи, Братоножићи, Пењани, Косовци, Призренци, Албанци, Македонци и други овдје напоменути Срби молимо вашу најмилостивију царску личност да будете наш благотворитељ и заштитник”.

Војвода Миљан Вуков, вођ Васојевића, пише 12. децембра 1870. Јовану Ристићу, краљевском намјеснику у Србији: „Мили и поштовани пријатељу, ја Вам давно нијесам писао, али опет моје срце вазда код Вас, ја као и остали србски народ очекујем од вас и од Србије да испуните народно надање. Ви сте главар србске снаге, на коју се ми сви тврдо уздамо, па зато ми сви Срби који желимо да се што прије ујединимо пружићемо Вам наше руке и помагаћемо Вам у том великом послу колико год можемо. Задајем Вам тврду вјеру да ћу ја први са мојом браћом Васојевићима скочити чим чунем да први топ на Дрини пукне, па ко други стигло али не стигло”.

Професор Филип Радичевић пише о Пивском манастиру и његовим знаменитостима: „У другима народима, ако се потреба и не осјећа у овимеја духовнијема расадницима који подгријевајући религиозно осјећање служе за очување вјере и народности, доста су за српски народ сви манастири наши остали духовно спасавајуће лађе, које смо и данас дужни чувати и помагати по свима земљама гдје Срби живе”.

Сердар Јанко Вукотић рекао је, октобра 1908. у одговору на здравицу краља Петра у Београду, и ово: „Традиционалне везе које потичу из времена славом увјенчаног нашег претка Карађорђа Великога и Господара Црне Горе Петра Светога, родбинске везе између владалачких Димова Карађорђевића и Петровића, као и братске везе између једноплеменог народа у Србији и Црној Гори пружају данас сваком свјесном Србину оправдану наду за спас и бољу будућност наму-



Српски и црногорски војници у Првом балканском рату

ченог српског племена. Ваше Величанство, осјећам се пресрећан, што могу мојим извјештем и увјерењем обрадовати мојега витешкога Господара и његове Црногорце, да краљ Србије и његови храбри Србијанци потпуно разумију своју братску и патриотску дужност у заједничком раду за опште добро Србиново”.

У прогласу Одбора за прославу двовјековне владавине куће Петровић, Његош пише: „Српска државна мисао нашла је уточиште у Црној Гори, за њу су се Црногорци кроз толико вјекова јуначки борили и за њу све своје жртвовали, те тако је дохранили и данашњим нараштајима предали... Слава Црне Горе – то је слава цијелог српског народа, јер Црна Гора на првом мјесту припада Српству, и све њене жртве за Српство су принесене”.

Косовска застава слободе

Митрополит црногорски Митрофан Бан, поводом прославе полувјековне владавине књаза Николе каже: „Педесет година Он високо носи пред нама косовску заставу слободе, водећи нас у борбе против непријатеља рода српскога; педесет је година Он носио пред нама буктињу проsvјете, пјевајући, његујући књигу, подижући школе и цркве... Он је од српских владалаца до данас једини, који је сложио мач и перо, и тиме доказао, да се може бити

и просвијехан и јунак... Ма гдје Србин огњишта имао, ма гдје се Црногорац Богу молио, нека нам се сви придруже и нека се прибирају да ово ријетко општенародно славље достојно прославимо”.

Др Гаврило Дожић, новоименовани Митрополит Пећки, одговарајући на поздрав краља Николе, рекао је: „Срећан сам ... што идем да служим онамо тамо, гдје се, по узвишеним пјесничким изразима, пуним жарког родољубља Вашег великог српског срца и генијалног духа ... дижу Дечани свети, молитва у

њих присваја рај. Онамо, гдје је славна Српска Патријаршија, тај свештени Јерусалим Српски и други историјски споменици који ките срце некадашње Душанове Царевине”.

(Из књиге Батрића Јовановића „Црногорци о себи”)

ЕКОНОМСКО-СОЦИЈАЛНО СТАЊЕ ЦРНЕ ГОРЕ НА ВРХУНЦУ ЊЕНЕ СУВЕРЕНОСТИ

Објективни аналитичар, процјењујући уједињење Црне Горе и Србије, може аргументовано констатовати да је оно допринијело економском бољитку својих житеља. Свака друга оцјена је политикантска и не води ка ономе чему тежи свако друштво, а то је развој и само развој, просперитет и само просперитет.

Сијање илузија

Политички заговорници суверене (самосталне) Црне Горе намјерно стварају лажну слику о прошлости Црне Горе. Тоје нарочито изражено кад је у питању економско-социјална снага државе Црне Горе, нарочито у периоду када је она добила статус међународно признате државе. Ово, наравно, чине из чисто пропагандистичких разлога, тј. да би оснажили своје науме и народ увјерили о ургентној неопходности обнављања црногорске државности односно стварања суверене и међународно признате Црне Горе.

У овом науму, политичаре издашно помажу и неки научни радници. Ријеч је, наравно, о оним научницима који су се определили да буду у служби политике и који намјерно избјегавају чињенице које истинито приказују економско-социјалну стварност Црне Горе у назначеном периоду. Њих су политичари актуелног режима прогласили експертима и они су главна узданица у увјеравању јавности да све што њихове политичке мецене говоре да то има јако научно, стручно и истинито упориште. Какви су то експерети довољно је ако се каже да међу њима има и оних који су стекли академску титулу и академско признање на пропалим политичким пројектима као што је, на при-



За неупућене је довољно да чују „Календар” који емитује Телевизија Црне Горе на првом програму па да стекну утисак да би Црна Гора сада била најразвијенија земља на овом земљином шару — не би се имала са ким упоредити, да је црногорско друштво наставило тадашњим путем. За прекид тог и таквог пута нико није други крив до великосрпски хегемонизам и Подгоричка скупштина. Тако кажу ови сијачи илузија. Заиста плитко и наивно.

Очи сељака, нарочито оних који су били вјечито гладни за земљом, биле су уперене према пројекту који се звао диоба земље у новоосвојеним територијама, односно у Зети, Никшићу, Колашину, Бару и Улцињу. Главни креатор овог пројекта је био лично књаз Никола. Гледајући по ономе какав је био резултат овог пројекта и у којој мјери је изневјерио очекивања, намеће се утисак да личи на данашњи пројекат приватизације као јаје јајету.

мјер, делегатски систем. Да невоља буде већа, такви називи експерти постали су под старе дане стручњаци за све и свашта. Они се сада појављују као мериторци и за правну, и за политичку и за економску и за културну историју. Такви „вежу и дријеше“ у „научној“ стварности Црне Горе. И када се удруже овакви експерти са властодршцима који хоће по сваку цијену самосталну Црну Гору, добија се пројекат који се може слободно назвати сијање илузије о прошлости, о садашњости и о будућности.

Ако се слушају тираде и празнозборја, на примјер, о стварности у доба књаза Николе, а нарочито у другој половини XIX вијека, може се стећи утисак, нарочито кад су у питању млађи и неупућени, да су тада цијелом Црном Гором текли „мед и млијеко“. За неупућене је довољно да чују „Календар“ који емитује Телевизија Црне Горе на првом програму па да стекну утисак да би Црна Гора сада била најразвијенија земља на овом земљином шару – не би се имала са ким упоредити, да је црногорско друштво наставило тадашњим путем. За прекид тог и таквог пута нико није други крив до великосрпски хегемонизам и Подгоричка скупштина. Тако кажу ови сијачи илузија. Заиста плитко и



жавном и сваком другом погледу. Оваквом лажном представљању прошлости, нарочито кад је у питању економско-социјална стварност, треба се једино супротставити непобитним чињеницама, односно објективном сагледавању економске и социјалне стварности Црне Горе у овом периоду.

Очекивања се нијесу испунила

Након ослободилачких ратова и Берлинског конгреса (1878), очекива-

и да је Црна Гора добила међународну репутацију и признање. Тадашња власт је била увјерена да ће се након ових заиста крупних догађаја и дешавања излјечити два хронична „обољења“ Црне Горе од кадајој се почиње име спомињати, а то су глад за земљом и глад за храном. Увјерена су се убрзо изневјерила. Ове „болести“ су се наставиле у несмањеном интензитету и имале су погубне последице. Може се рећи да је у овом периоду глад дошла и свој врхунац.

Пројекат који је изневјерио гладне за земљом и гладне за храном

Очи сељака, нарочито оних који су били вјечито гладни за земљом, биле су уперене према пројекту који се звао диоба земље у новоосвојеним територијама, односно у Зети, Никшићу, Колашину, Бару и Улцињу. Главни креатор овог пројекта је био лично књаз Никола.

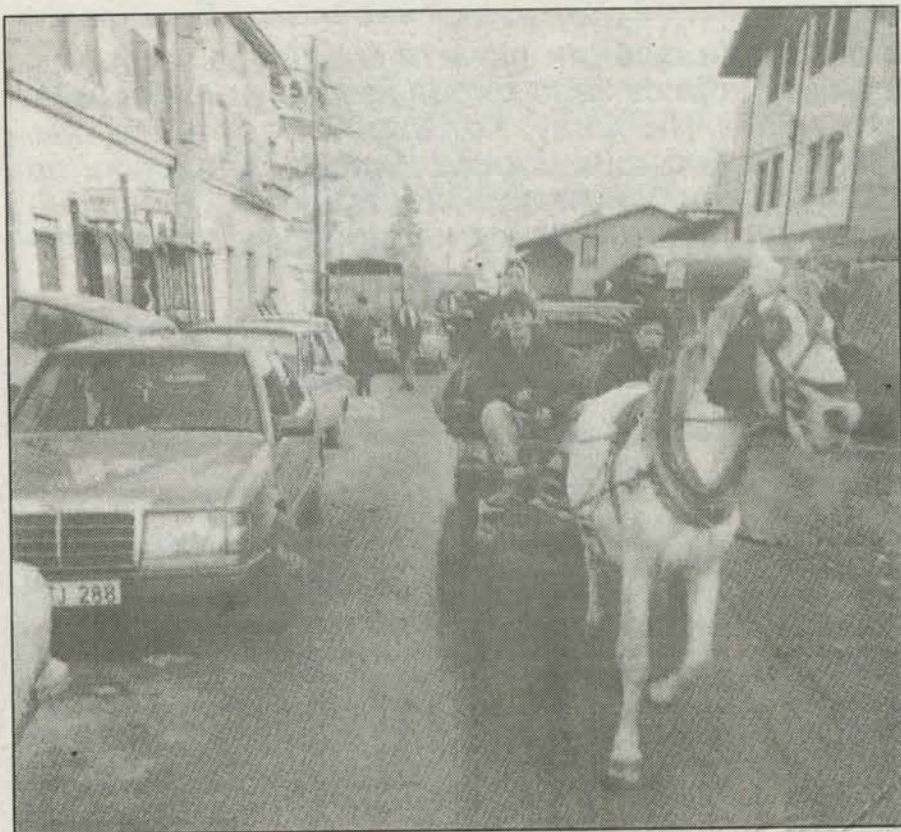
Гледајући по ономе какав је био резултат овог пројекта и у којој мјери је изневјерио очекивања, намеће се утисак да личи на данашњи пројекат приватизације као јаје јајету. Умјесто да утоли глад беземљаха и оних са ситним парчетом земље, овај пројекат је још више продубио и заоштрио имо-

Наиме, и пројекат приватизације, који је креирала и спровела актуелна власт у садашњости, произвео је погубне последице исто као и пројекат диобе земље. И овај садашњи пројекат, је значи, произвео осиромашење огоромног дијела народа, нарочито оних који су изгубили свој посао, а самим тим и средства за егзистенција. Као и диоба земље из доба књаза Николе, тако је и овај омогућио богаћање једног танког слоја из самог режима или оних који су били у чврстој спреси са режимом.

наивно. Но, невоља је у томе што се за ове флоскуле лијепе млађи нараштаји и што се на тај начин ствара лажна слика о прошлости која утиче на погрешан одабир будућег живота у др-

ло се да ће се у Црној Гори убрзо догодити економски бољитак. Очекивања су имала упоришта у чињеници да се добила нова државна територија, тј. да се освојило доста нове и плодне земље

винску диференцијацију у Црној Гори. Главари и главарски слој су добили највише земље и то најбољег квалитета, а они сиромашни, као и војници који су учествовали у ратовима, добили



слоја, могао одједном купити 70 имања осиромашених сељака, тако је и сада миљеник режима, односно главног газде, куповао цијело предузеће за ситне паре, често и без својих пара.

Овај примјер указује да власт у Црној Гори и у прошлости и у садашњости на исти начин „усрећује“ народ. А народ као народ, гледа, ћути и трпи. То је, изгледа, проклетство или зла судбина народа који бивствује на овим просторима.

Економска снага државе

Сасвим је познато да без економске суверености нема ни истинске државне суверености. Из овога произилази да је неопходно сагледати економску снагу државе да би се видјело на каквим је темељима почивала државна сувереност Црне Горе у овом периоду. „По попису из 1909. године, у Црној Гори је било 37.911 домаћинстава, односно 220.000 становника. Ако се укрсти имовинско стање породица са бројем становника, произилази да је по глави становника било три четвртине рала оранице, нешто више од пола косе ливаде, мање од три и по брава, а на једно говече скоро три становника, на јед-

„По попису из 1909. године, у Црној Гори је било 37.911 домаћинстава, односно 220.000 становника. Ако се укрсти имовинско стање породица са бројем становника, произилази да је по глави становника било три четвртине рала оранице, нешто више од пола косе ливаде, мање од три и по брава, а на једно говече скоро три становника, на једног коња више од десет становника, пола литра ракије по глави становника и свега 3,5 килограма воћа на једног становника”.

Презентиранни подаци и цитирани истраживачки налази показују да је економска снага црногорске државе била једна и жалосна - није била довољна да одржи ни голи живот својих становника.

су ситне парчиће које су морали касније продавати у бесцење да би се иселјавали из Црне Горе и насељавали свуда по свијету да би могли остати у животу. Осим тога, књаз Никола је лично располагао најбољом земљом и „даривао“ је онима које је „куповао“ за политичку послушност. Како је ко прошао у овој диоби земље и каква је била имовинска диференција између осиромашених сељака и главарског слоја довољно говори имовинско стање војводе Лазара Сочице. Наиме, према дацијалним књигама, војвода Лазар Сочица је 1906. године посједавао 180 рала површине, а 150 домаћинстава у Бањанима је имало укупно 80 рала обрадиве површине. Ако се овоме стању дода и чињеница да су се осиромашени сељаци све више задуживали код богатих повјерилаца, односно код главара, и да су били приморани да продају будзашто своје парче земље, онда се тек може видјети ситуација у којој се нашли

сиромашни слојеви. „Тако се дешавало да један главар купи имања 70 домаћинстава“ (Светозар Томић, Пива и Пивљани, Београд, 1949, страна 430). Ти исти домаћини су од добијеног новца морали плаћати трошкове за иселјаване у туђе земље.

Већ смо указали да пројекат приватизације личи на овај пројекат. Наиме, и пројекат приватизације, који је креирала и спровела актуелна власт у садашњости, произвео је погубне последице, исто као и пројекат диобе земље. И овај садашњи пројекат је, значи, произвео осиромашење огромног дијела народа, нарочито оних који су изгубили свој посао, а самим тим и средства за егзистенцију. Као и диоба земље из доба књаз Николе, тако је и овај пројекат омогућио богаћање једног танког слоја из самог режима или оних који су били у чврстој спрези са режимом. Као што је зајмодавац оног доба, а који је био припадник главарског

ног коња више од десет становника, пола литра ракије по глави становника и свега 3,5 килограма воћа на једног становника“ (Др Ђоко Пејовић, „Иселјаване Црногораца у XIX вијеку“, Историјски институт Црне Горе, Титоград, 1962. године, стр. 249).

С обзиром да се скоро цијело становништво искључиво бавило пољопривредом, то су наведени подаци вјерни показатељи економске снаге друштва Црне Горе и то на врхунцу своје суверености.

Истраживачки налази А. Јовићевића, упечатљиво говоре о ниском стандарду многих сеоских домаћинстава у овом периоду. „Много има једнодјелних кућа. Има их у свим селима. То су куће једнодјелне и приземљуше: у неким и стока лежи у истом дијелу куће; гдје и људи ту су и телад свезана у ћошку, ту су кокошке, свиње и говеда. Зидови су чађави и црни. У кући је нечисто, а пред њом није боље; обори



смрде и кваре ваздух, нема довољно прозора да се ваздух провјетрава.

У неким селима се спава на даскама које су на земљаном поду. По њима се простре мало сламе или се слама стави у сламарицу. Јастук је без навлаке испуњен најчешће сламом. Покривач је најчешће вулјени – поњава. Врло често и нема покривача за сву чељад, те спавају у хаљинама. Има људи који проведу животни вијек, а да се скоро не покрију ничим, леже поред ватре која се не гаси цијеле ноћи”. (А. Јовићевић, Ријечка нахија у Црној Гори, Српска краљевска академија наука, Београд, 1910, стр. 515-516).

Презентирани подаци и цитирани истраживачки налази показују да је економска снага црногорске државе била јадна и жалосна – није била довољна да одржи ни голи живот својих становника.

Истина, у овом периоду су чињени

напори на плану отварања нових радова, изградњи нових путева. Предузимане су и мјере за унапређење пољопривреде, занатства и оснивање мањих предузећа. Јавиле су се и иницијативе о исушењу Скадарског језера, затим мјере за ублажавање последица уништавања шума, као и мјере за извођење мелiorационих радова у Улцињу и сл. Но, то је све било немоћно и слабо да би могло јаче покренути економски замајац Црне Горе.

Треба рећи да су нотирани напори ануђирани огромним оптерећењима становништва и то у виду „вађевине”, пореза, приреза, давања на половину и других сличних давања. „За наплату држави „вађевине” наредбом од 14. 09. 1881. године дозвољена је била продаја и даровница. А за државну „вађевину” узету 1906. године, дозвољено је, изузетно, продаја законски заштићеног рала земље и куће дужникове. Осим

тога, државна „вађевина” наплаћивала се по брзом поступку дотичним државним органима без одлагања и обзира на закон о јавним продајама и наплати дугова. Овакав начин наплате државне „вађевине” жита присиљавао је сељаке да се обрате за помоћ трговцима и зеленашима, јер им је иначе цијело њихово имање неодложно, по брзом поступку, изношено на јавну продају. У том случају оно је обично продавано испод стварних вриједности. Иза државних дугова стао је државни апарат који је обезбеђивао њихову наплату”. (Др Жарко Булајић, Аграрни односи у Црној Гори (1878. до 1920), Историјски институт НР Црне Горе, Титоград, 1950, стр. 160-169.).

Све ово је утицало на презадуженост становништва и све веће осиромашење. Једини излази из сиромаштва и глади били су вапај за помоћ традиционалним иностраним пријатељима.

У цијелом XIX вијеку Црна Гора је гладовала. То је нарочито дошло до изражаја крајем XIX вијека и првим годинама XX вијека. Без претјеривања се може рећи да је глад висила као Дамаклов мач изнад главе сваког становника Црне Горе. Гладовало се и љети и зими, и у прољеће и у јесен. Нарочито се гладовало крајем зиме кад се жељно очекивало прољеће, прољећна трава, која би утолила и глад кућне чељади и глад њихове стоке.

Из сваког кутка Црне Горе у цијелом XIX вијеку су људи одлазили на све стране свијета. Одлазили су у Боку, Далмацију, Истру, Млетачку републику, у Напуљску краљевину, у Аустрију, у Грчку, у Бугарску, у Румунију, у Русију, у Азију, у Африку, у Турску, у Босну, у Србију, у Америку, у Херцеговину, итд., итд. Само Бог зна куда су одлазили и куда су све стизали људи из Црне Горе. Колико је било само оних који нијесу стизали на одредишта, а кући се нијесу никад враћали.

У овом временском раздобљу Црна Гора је трговала са иностранством. Извозила је претежно сушену укљеву (сарагу), кастрадину и руј. Руј је био главни извозни артикал Црне Горе. Када је престала потреба за увозом руја у неким западним земљама, црногорски извоз је запао у изузетне тешкоће и нагло се повећао спољно-трговински дефицит. Иначе, 1906, 1908. и 1910. године, спољно-трговински дефицит Црне Горе је износио 13.298.263 перпера. Дефицити и само дефицити. Народ би рекао: „Како таске, тако и данаске“.

Глад као епидемија

У цијелом XIX вијеку Црна Гора је гладовала. То је нарочито дошло до изражаја крајем XIX вијека и првим годинама XX вијека. Без претјеривања се може рећи да је глад висила као Дамклов мач изнад главе сваког становника Црне Горе. Гладовало се и лети и зими, и у прољеће и у јесен. Нарочито се гладовало крајем зиме кад се жељно очекивало прољеће, прољећна трава, која би утолила и глад кућне чељади и глад њихове стокe. Коприва и козлац су многим били једини спас. Ту је била кора од куна. Јело се све што се могло јести и што је мајка природа оvdје веома шкрто давала. И као да се Бог био уротио против државе Црне Горе. Долазиле су неродне и гладне године у низу – једна за другом. Невоља на невољу и то без одушка. Све црно – без икакве бјелине.

Многи извјештаји са терена, као и други подаци, говоре о глади која је харала државом Црном Гором и то, понављамо, на врхунцу њене суверености. Наводимо оне најупечатљивије извјештаје.

„Неродна 1879. година је погоршала ионако тешко стање народа. У Зети је, на примјер, у мају 1879. године 1.180 становника дошло да умре од глади. Гладна 1880. година, могла је само да увећа патње народа, због тога што је у невријеме посијано жито и што је била велика суша. И 1897. година је била



Људи су се обраћали књазу и његовој власти за помоћ. Он је немоћно дизао руке, јер им помоћ није могао дати онолико колико су они очекивали. Књаз је владао и владао, а људи гладовали и гладовали. Зар вам то не личи на данашње вријеме?

Србија је, наравно, највише привлачиле становнике Црне Горе. За то је било више разлога. Србија је за становнике Црне Горе важила као братска и за пољопривредну производњу богата земља. Гладни и нападени људи су сматрали да ће у Србији утолити глад и да ће се ослободити за вазда од те хроничне болести. Осим тога, одржавале су се везе пређашњих исељеника са оним потенцијалним, што је додатно мотивисало људе за исељавање у Србију. Тако се у тим везама истицало да се у Србији богато живи и да је земља издашна у плодовима, посебно кад је у питању жито.



вало је око 300 лица), у Колашину и околини је гладовало 100 породица, затим у Загарцу и другим мјестима у којима се није знало ни броја гладних.

Глад је харала у Цр-

ју средства за живот.

И тако је глад било основно обиљежје живота у Црној Гори крајем XIX и почетком XX вијека. Несносно је било држави која је на леђима имала тако тешко бреме и које није могла никакo скинути са леђа.

Исељавање, исељавање и само исељавање

Људи су жељним погледима молили небо да им подари кишу, да им подари благодет. Но, и Бог се уротио против њих. Давао је им кишу кад није било потребно и то преко мјере, а ни капи

крајње неродна. Због тешке зиме, зло у народу је било још веће. Многи су ове године страдали од глади у Бањанима, Спужу, Зети и другим мјестима широм Црне Горе... Оставши без стокe, без игде ичега, па и без сточне хране, појединци су се, на примјер, у околини Колашина одлучивали и на самоубиство". (Ђ. Пејовић, исто, стр. 288).

„У марту 1890. године, по реду четврте неродне године, јављено је да 8.500 становника скапава од глади. Извјештаји о скапавању од глади стизали су из Колашина, Куча, Братоножића, Лијеве Ријеке, Пиве и из осталих крајева Црне Горе". (Исто, страна 288).

Школски извјештаји садрже податке о броју гладне дјеце која нијесу могла долазити у школу од глади. Ријеч је о извјештајима из 1891, 1897, 1901, 1903. школске године.

„Биле су тешке 1885. и 1896. године. У тим годинама стизали су извјештаји о скапавању породица од глади у Кучима (33), Пољима (23), у Велики (60), у Бољевићима (71), у Глуходолској капетанији (88) и другдје". (Исто, стр. 289).

И извјештаји из 1889. године су пуни података о глади у Морачи (глаго-

ној Гори и 1900. и 1902, 1904, 1905, 1907, 1908, 1911. и 1912. У овим годинама стижу потресни извјештаји са терена из бројних капетанија о гладнима и страдањима од глади. Ови извјештаји су, у ствари, били вапај власти да им некако помогну, да некако утоле глад. „Вај помагај господаре, крепасмо од глади. Нијесмо се житили ево шест мјесеци – ијемо разне травуљине и овако се више не може".

Гавро Вуковић, министар иностраних дјела, саопштава да је 1893. и 1896. године глад натјерала многе да прелазе у Аустрију и да пљачком обезбјеђу-



љети кад им је најпотребнија. Људи су молећиво и тужно гледали посуну и исушену земљу. Од ње су тражили избављење, а избаву нијесу могли добити од немоћника. У њеном смртном „загрљају" се сушила и пржила пшеница, кукуруз, кромпир и трава. Људи су се обраћали књазу и његовој власти за помоћ. Он је немоћно дизао руке, јер им помоћ није могао дати онолико колико су они очекивали. Књаз је владао и владао, а људи гладовали и гладовали. Зар вам то не личи на данашње вријеме?

Беземљашима и оним измученим глађу и немаштином, ови услови су били више него магнетни. То показује и чињеница да је само 1880. године „отишло у Србију 1.000 породица или 4.000 душа".

Оно што се заобилази као фактор уједињења, јесте тешко економско стање које је претходило уједињењу. Тежак и претежак живот због немаштине и глади је био снажан фактор који је нагонио људе да се споје у једну државу. Наиме, логичан производ толике немаштине је била тежња да се буде једно и заједно са браћом чија је земља веома издашна за пољопривредно привређивање и у којој нема епидемија глади као што се то дешавало у Црној Гори. Осим тога, сматрало се да ће уједињењем економски ојачати заједничка држава којој нико ништа неће наудити и у којој ће њени припадници моћи слободно да се крећу и да живе и привређују гдје год хоће.

У овим околностима, људима није ништа друго преостајало него иселјавање из завичаја. Гладни и немоћни, одлазили су у непознато, одлазили су у неизвјесност. Са собом су носили само голу физичку снагу. Нијесу имали што друго да нуде иностраним газдама. Како им је било, то су само они знали. Но, наш народ добро каже: „Глад човјека на све наћера“.

Из сваког кутка Црне Горе у цијелом XIX вијеку су људи одлазили на све стране свијета. Одлазили су у Боку, Далмацију, Истру, Млетачку републику, у Напуљску краљевину, у Аустрију, у Грчку, у Бугарску, у Румунију, у Русију, у Азију, у Африку, у Турску, у Босну, у Србију, у Америку, у Херцеговину, итд., итд. Само Бог зна куда су одлазили и куда су све стизали људи из Црне Горе. Колико је било само оних који нијесу стизали на одредишта, а кући се нијесу никад враћали.

Спаситељица Србија

Иселјавања из Црне Горе су посебно интензивна крајем XIX вијека. Ово нарочито важи кад је у питању иселјавање у Србију. Србија је, наравно, највише привлачиле становнике Црне Горе. За тоје било више разлога. Србија је за становнике Црне Горе важила као братска и за по-



љопривредну производњу богата земља. Гладни и напаћени људи су сматрали да ће у Србији утолити глад и да ће се ослободити за вазда од те хроничне болести. Осим тога, одржавале су се везе пређашњих иселеника са оним потенцијалним, што је додатно мотивисало људе за иселјавање у Србију. Тако се у тим везама истицало да се у Србији богато живи и да је земља издашна у

плодовима, посебно кад је у питању жито.

Доношење закона о насељавању у Србији 3. јануара 1880. године је мотивационо дјеловало за иселјавање Црногораца у ову земљу. Овим законом је омогућено знатном броју породица да добију земље за насељавање у новоослободеним крајевима Србије. Закон је предвиђао да се једној породици да четири хектара земље и 2.000 квадратних метара за изградњу куће. Задружној кући се могло дати још по два хектара на сваку мушку главу старију од 16 година. Доселењим породицама се дозвољава да бесплатно сијекну грађу за кућу у општинској или државној шуми. Насељеник је, по овом закону, био уживалац дате земље до навршених 15 година, а након тога је постајао њен власник.

Беземљашима и оним измученим глађу и немаштином, ови услови су били више него магнетни. То



Велика Народна Скупштина у Подгорици, 1918. године



показује и чињеница да је само 1880. године „отишло у Србију 1.000 породица или 4.000 душа”. (Владан Ђорђевић, Црна Гора и Аустрија 1814.–1924., страна 148).

Познато је да трећа узастопно неродна година, 1899, најтеже погодила Црну Гору. Гладна уста су се најприје окренула према Србији. Сви су они жељели да оду у Србију и да тамо утоле глад. Владе Црне Горе и Србије су постигле споразум о организованом насељавању у Србији. Требало је прво пописати оне који су жељели да се иселе у Србију. Владало је огромно интересовање. Књаз Никола у писму Б. Петровићу истиче да вјероватно четвртина становништва тежи да се исели у Србију. По тврђењу Гавра Вуковића у први мах се пријавило за иселење 50.000 Црногораца. Влада Србије је обавијестила Владу Црне Горе да за сада може обезбиједити организовано насељавање за 6.000 досељеника из Црне Горе.

Црногорска влада се нашла у огромним тешкоћама, нарочито племенски капетани, јер је међу огромним бројем угрожених од глади, требало одабрати 6.000 најугроженијих. И тако се у току само једне године иселило у Србију 6.000 душа. Невјероватно, али истинито. „Глас Црногорца” је у овом великом миграционом таласу забиљежио дирљиве растанке исељеника од својих најмилијих у никшићком округу, пишући: „Ето, тако је ова наша варош данас остала туробна и сјетна као иза какве изгубљене битке, поплаве или паљевине” („Глас Црногораца”, 1889, 45).

Колико се тек иселило за осталих 37 година, тј. од 1878. до 1910. године,

када се толико људи иселило само за једну годину. Овдје је само ријеч о организованом иселењању у Србију, о иселењању које су легално организоване две државе. Међутим, колико је било неорганизованих и илегалних одлазака у Србију, тешко је прецизно утврдити. Може се само са сигурношћу тврдити да је то иселењање достигло број оних који су се организовано и легално иселењавали.

Економско стање и тежња за уједињење Црне Горе и Србије

У многим научно-истраживачким и стручним студијама је јасно експлицитно, а то је садржано и у свијести људи са ових простора, да је заједничко генетско стабло Црне Горе и Србије било снажан фактор њиховог уједињења. Другим ријечима, тежња да се

Објективни аналитичар, процјењујући уједињење Црне Горе и Србије, може аргументовано констатовати да је оно допринјело економском бољитку својих житеља.

уједини српство је, у ствари, било настојање да се разједињено и раздробљено споји. Та тежња је тињала и развијала се вјековима и вјековима. Ове констатације нијесу спорне, бар код озбиљних научника и аналитичара.

Оно што се заобилази као фактор уједињења, јесте тешко економско стање које је претходило уједињењу. Тежак и претежај живот због немаштине и глади је био снажан фактор који је нагонио људе да се споје у једну државу. Наиме, логичан производ то-

лике немаштине је била тежња да се буде једно и заједно са браћом чија је земља веома издана за пољопривредно привређивање и у којој нема епидемија глади као што се то дешавало у Црној Гори. Осим тога, сматрало се да ће уједињењем економски ојачати заједничка држава којој нико ништа неће наудити и у којој ће њени припадници моћи слободно да се крећу и да живе и привређују гдје год хоће. Наравно, и да живе боље него што су прије живјели.

Овдје треба, чини се, истаћи и чињеницу да се економски фактор уједињења удружио са ослободилачким ратовима Црне Горе против Турске. Наиме, познато је да је у овом периоду Турска била тампон зона између Србије и Црне Горе. Турска је, у ствари, била снажан бедем против додира и веза између двије српске земље. Сјетимо се само колико је Турска разним мјерама сметала и онемогућавала иселењање Црногораца у Србију. Колико је само миграната изгубљено на путу према Србији преко Турске територије – многи од њих нијесу у Србију стизали нити се икад више враћали на своја стара огњишта. Према томе, може се без двоумљења рећи да је рат од 1886. до 1887. био ослободилачки, рат за проширење државне територије Црне Горе, а то је био истовремено и рат за повезивање територије Црне Горе и Србије. Он је као такав у Србију носио снажну клипу уједињења.

Објективни аналитичар, процјењујући уједињење Црне Горе и Србије,

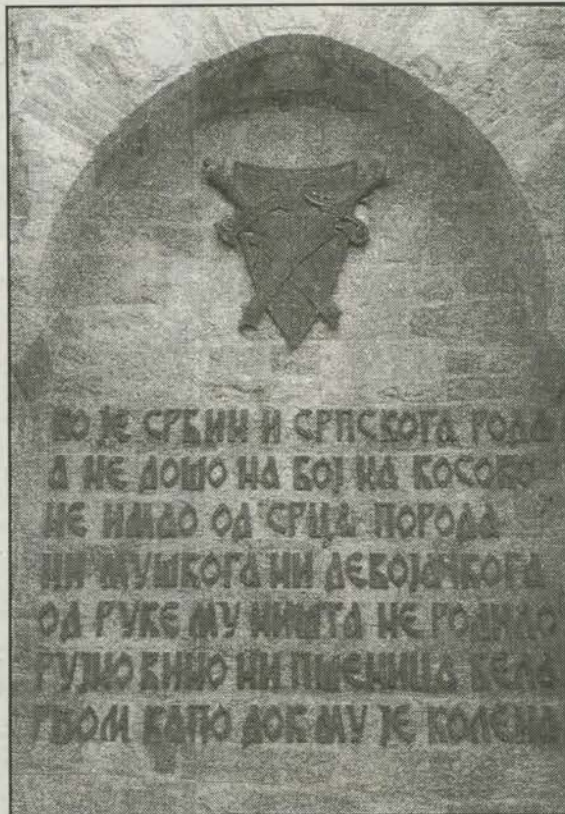
је, може аргументовано констатовати да је оно допринјело економском бољитку својих житеља. Наравно, ту је било успона и падова, али је линија развоја у цјелини имала узлазну и прогресивну тенденцију. Свака друга оцјена је политикантска и не води ка ономе што тежи свако друштво, а то је развој и само развој, просперитет и само просперитет.

Др Ново Вујошевић

НИКАД КАЖЊЕНИ АРНАУТСКИ ЗЛОЧИНИ

Бог се драги разљутио на Србе, садјевене око Проклетија, највише, изгледа, почетком другог миленијума, када је византијски ратовања Михаило Мони-стир населио код Охрида 1002. године, око педесет галија Албанаца са Кавказа, из Кавкаске Албаније, Арно и Уте, два племена, на византијско-српском тлу сједињене у Арно-Уте, данас Арнаути, који су прво били насељени на Сицилији, гдје су и романизирани, који се на Сицилији дијеле на Бијеле Албане и Црне Албане, који и данас ограђују куће високим и затрњеним оградама, таман као њихови рођаци Арнаути у Македонији, у Метохији, на Косову и у Зети.

Од тих насељеника код Охрида се растињило погано сјеме арнаутско на српском донебесју око Проклетија, српске кобне планине, од чијих подножја су са свих страна данас Срби отјерани, па су Проклетије, митске планине, данас, на велику жалост српску и европску срамоту, само шћиптарске планине, арнаутска тврђава. Тако је митска и традиционално српска планина Цара, Цар-планина, данас Шар-планина, Шара изнад Вардара, планина и пасиште српског цара Душана Силног, по коме се и звала Цар-планина, по којој су се напасала царска стада оваца, данас само шћиптарска и само арнаутска планина тврђава, са које још нијесу изгнали неколико хиљада Срба Сиринићана, из Сиринићке Жупе, са Брезовице, који се налазе у шћиптарском окружењу и на које сваког трена шкљоцају крвожедни очњаци арнаутских шакала двоногих, који само преже да прекољу српско грло које, а нарочито пред војништим КФОР-а, нарочито пред србогонцима горих од Арнаута – пред англосаксонским србо-



мрзитељима. Знано је да нико патолошки не мрзи Србе као Енглези. Турци су Србима браћа у односу на енглеске србогонитеље. И Његош је добро знао колико је његовом времену енглеска политика нанијела зла Србима, подржавајући турске интересе на српској земљи, на простору балканском, српској земљи државини, на којој је било Царство Душаново.

Несрећни народ

Његош је пред смрт 1851. године, у Напуљу, енглеском грофу, који му је тражио да му напише неку посвету на полеђини портрета, на дагеротипији Анастаса Јовановића, коју му је владика Раде био поклонио, па му је Његош написао ово: „Ово је владар несрећног народа, чијој несрећи је доста приложио, грофе, Ваш народ, енглеска политика која држи мртву турску руку под српском гушом“. И данас је енглеска политика највећи душманин српског народа. Вас двадесети вијек у свим несрећама и геноцидима су Срби били само захваљујући перверзној политици

И данас је енглеска политика највећи душманин српског народа. Вас двадесети вијек у свим несрећама и геноцидима су Срби били само захваљујући перверзној политици Енглеске према Србима. У оба велика свјетска рата у двадесетом вијеку Срби су гинули до ишчезнућа за интерес Енглеске. Чак и 1941. године, када је српска дипломатија била постигла за српски народ највиши ниво, да избјегне дробилачку нацистичку машинерију, Лондон је успио преко београдских англољуба да гурне српски национ у понор и под гусјенице Хитлерове наљућене солдатеске.

И данас у Бијелој кући прљави долари албанске нарко-мафије вуку политичке konce. Албанска нарко-мафија је додавала милионе долара у кешу на руке Бил Клинтону и караконцули Медлин Олбрајт, тако и доступним америчким конгресменима, чији је барјактар Боб Дол.



Америка вашингтонска боље госте није ни заслужила, јер ће ускоро и по крову Бијеле куће тај милет играти арнаутска кола.

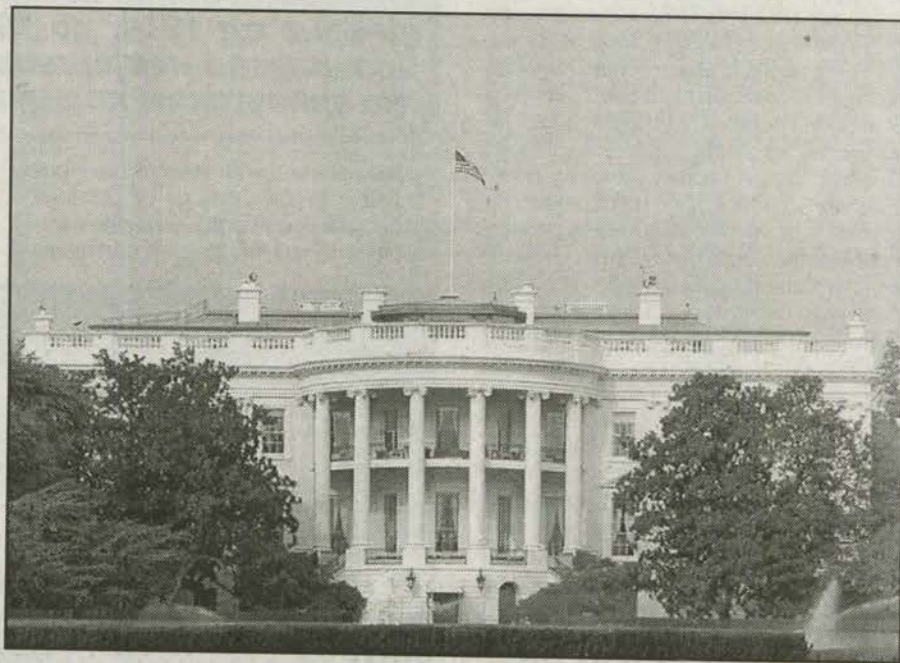
Енглеске према Србима. У оба велика свјетска рата у двадесетом вијеку Срби су гинули до ишчезнућа за интерес Енглеске. Чак и 1941. године, када је српска дипломатија била постигла за српски народ највиши ниво, да избјегне дробилачку нацистичку машинерију. Лондон је успио преко београдских англољуба да гурне српски национ у поној и под гусјенице Хитлерове наљућене солдате. И на почетку трећег миленијума, данас, у 2002. години, енглеске дипломатија све чини да Србе онемогући да створе своју државу, да опстану, и да се коначно ријешу „СРПСКО ПИТАЊЕ“ на Балкану, које је и разлог непрестаних пожара у овом дијелу Европе. Данас Лондон гура у стомак Србији Арнауте, поклањајући Шћиптарима основу, темеље српске државе – Метохију и Косово, узевши претходно, уз помоћ комуниста српских, Србији Маћедонију – Јужну Србију. Скопље је, зна се, стони, престони гради Царевине Српске, Царства Душановог.

Зло сјеме

Убацили су византијски ратоводници Арнауте, Шћиптаре, зло сјеме, баш на српско земљиште, можда и не слу-

ска кола. И данас у Бијелој кући прљави долари албанске нарко-мафије вуку политичке konce. Албанска нарко-мафија је додавала милионе долара у кешу на руке Бил Клинтону и караконцули Медлин Олбрајт, тако и доступним америчким конгресменима, чији је барјактар Боб Дол.

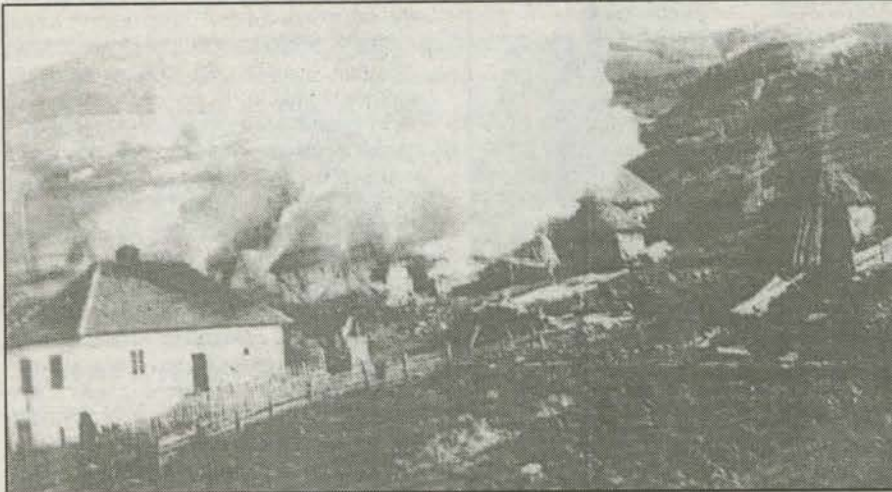
У кара-земану турском, који је потрајао неколико вијека, од арнаутских зликоваца турске власти су правиле кара-зулумћаре и зликовце које су напуђавали као бијесне псе на српску рају, на вићеније Србе, на српске цркве и српске манастире, подржавајући некажњене злочине над српским покорним народом. По калдрми пазаришта му, Пећи, арнаутски зликовци су ногама ћували главе вићених српских домаћина, трговаца или омиљених духовника. Згражали су се странци намјерници, гледајући злочинства арнаутска по Метохији и светој српској земљи Рације, по Маћедонији и по Косову, само је у дневницима понеког путописца остало сведочанство невићених злодјела арнаутских зликоваца, подржаних од турских кадија. Ником у осамнаестом и у деветнаестом вијеку, у вјековима просвећених и хуманих апсолутизама у Европи, није ни падало на ум да код



тећи шта ће са тим квасцем зла учинити грчком и српском човјечанству, а са данашње осматрачнице и свој данашњој Европи, тако и Америци вашингтонској, која боље госте није ни заслужила, јер ће ускоро и по крову Бијеле куће тај милет играти арнаут-

Порте у Цариграду протестује против најцрњих злочина над хришћанском рајом у Старој Србији – у Метохији, на Косову, у Маћедонији – само зато што су то били ортодоксни хришћани, чији је нестанак очекивао Рим. Рим је предао и Цариград Турцима.

Оно што није издржало терор турски и злост арнаутску, то се становништво временом прилагођавало, облачило се арнаутски, говорило арнаутски, крило крст и славу од Арнаута, а пошто су губили наду у повратак слободе примали су ислам и постајали Арнауташи, који су били за српску рају потом још гори и од правих Арнаута. Покатоличени Срби по Херцеговини постали су најкрвожеднији усташки кољачи Срба у вријеме Павлићево, потом у зловријеме и реформство Туђманово.



Српско село запаљено од стране шиптарских балиста у Другом светском рату

Арнауташи гори од Арнаута

Арнаутски злочини над српским народом у Старој Србији су нарочито појачани након пораза аустро-унгарске војске, којом је командовао генерал Пиколини, која је поражена у Качаничкој клисури 1690. године, у коју су Турци пустили кугу, када је за војском Песарије кренуо у бјеганију српски народ, бјежећи са патријархом Арсенијем Трећим Чарнојевићем, несрећним, из Македоније, Метохије, Косова, Зете и Рације, утукло у јужну Угарску сво богастије становништво српско, сав трговачки сталеж, који је тада био јако богат, и све што је имало коње и запреге за бјежање, а остала је само гола сиротиња, кљаста и слијепи, богаљство, да се на њему искали турска и јарост и злост, а да се прживјело становништво српско потом нађе у страшној тортури турској, која је спровођена најљуће преко убојица и зликоваца арнаутских. Оно што није издржало терор турски и злост арнаутску, то се становништво временом прилагођавало, облачило се арнаутски, говорило арнаутски, крило крст и славу од Арнаута, а пошто су губили наду у повратак слободе примали су ислам и постајали Арнауташи, који су били за српску рају потом још гори и од правих Арнаута. Покатоличени Срби по Херцеговини постали су најкрвожеднији усташки кољачи Срба у вријеме Павлићево, потом у зловријеме и реформство Туђманово. Никада турске власти нијесу ни укориле зликовце ар-

на српска насеља да пале и убијају, дајући им опљачкано за награду за злодјела. Дакле, у турским црним земанима арнаутски злочини су остали савим некажњени.

Некажњено – поновљено

Навада некажњеног клана српске нејачи остала је у Арнаутима навика без одвике. Пошто се Србија 1912. године ослободила од турског безвлашћа и од турског арнаутсковања, и пошто су српске власти постале судије у Македонији, Метохији, на Косову и у Рашком крају, није нико покренуо истрагу о арнаутским злодјелима. Није се за кажњавање зликоваца под кадијама ни имало времена, пошто је на Србију Беч гурнуо 1913. године Бугар-

Послије победе српске војске на Кајмакчалану 1918. године и послије стварања државе Срба, Хрвата и Словенаца, ни те власти нијесу казнили никог за злодјела и пљачке, убиства хиљада невиних избјеглица, злочинства почињена од 1914. до 1918. године, него је и то злочинство немјерљиво занемарено и отписано арнаутским кољцима.

наутске за злодјела над српском рајом чињена. Турске власти су презирале арнаутске зликовце, и колико су их презирале толико су их и напуђавале

ску, а већ је 1914. године сам Беч кренуо своју солдатеку на Србију, да поништи ослободилачке тековине Србије, признате миром у Букурешту 1915.

Након качака и балиста, шиптарски злочинци су геноцид над Србима наставили под „фирмом“ тзв. ОВК



Комунисти су припремали расрбљавање и расељавање Косова и Метохије, дакле, предају тог дијела Србије и Црне Горе, пошто је Метохија припала 1912. године Црној Гори, само су то поништили црногорски и србијански интернационалисти, којима су командовали Броз, Моша, Кардељ, Крајачић... Пола вијека је припремана од европских агената у редовима Брозових послушника предаја и продаја Космета Шћиптарима. Прво их је Броз наградио Аутономном покрајином Космет, а онда су се Шћиптари појавили и као татори Србије, добивши Бријунским уставом 1974. године и право вета над одлукама Владе Србије.

године, створивши прије тога, 1913. године, први пут на простору некадашње Зете, старе српске државе, први пут у историји шћиптарску државу Албанију, само да Србија не изађе на Јадранско море, да отме Србији Драч и Валону а Црној Гори Скадар. Тако су арнаутски зликовци вјековни награђени од зликовачке Европе за сва злопочинства чињена вјековима над Србима. Злочинци су умјесто казне за злочине добијали награде од европских дипломата и ратовања.

У Првом свјетском рату арнаутске банде су клале колоне изнемоглих српских војника и народа у одступању низ Албанију, голготу српску, у Грчку. Опљачкали су све мање формације војника, побили и у албанске гудуре уносили пљен крвави. Потоње злато српско унијели су дивљи Арнаути у албанске планине, али се никада нијесу најели и никада се неће ни најести. Отето проклето. Отети хљеб крвав на нос искаче.

Послије победе српске војске на Кајмакчалану 1918. године и послије стварања државе Срба, Хрвата и Словенаца, ни те власти нијесу казниле никога за злочиња и пљачке, убиства хиљада невиних избјеглица, злопочинства почињених од 1914. до 1918. године, него је и то злочинство немјерљиво занемарено и описано арнаутским кољцима. И по завршетку рата арнаутски качаци су наставили своју традицију злочинствену, своју пљачкашку и убијашку индустрију, од које су лагодније живјели него да ору меке равнине метохијске. Почели су да тргују златом са београдским бирократским бездушницима, који су узимали за крв злато од арнаутских крволија, те су опет златом заташкавани злочини над Србима по Метохији, Македонији, по Косову и по светој Русији. Чак су се знали уфулати под скуте и самоме краљу ујединитељу Александру Првом Карађорђевићу, шаљући му пешкеше поводом славе или рађања принчева. Тако је, дакле, арнаутско злочијство почињено и у Првом свјетском рату остало без санкција, без освете.

Злочини арнаутски, организовани уз помоћ италијанских окупационих војних формација, почињени над Србима у Метохији, Македонији и по Косову од 1941. до 1946. године, знатно и

потом, неописиви и невиђени, не само што нијесу били кажњени иза рата, него су били и награђени од комунистичких власти, које су се умиљавале шћип-



тарским зликовцима, дајући им земљу српску и забрањујући избјеглицима из 1941. године да се врате на своја имања. Давали су бескућницима по Војводини

туђе куће, а нијесу им дозволили да се врате на своја и огњишта и имања, на своја згаришта, пошто су Арнаути спаљивали све српске куће, сјекли воћке и затирали сваки траг да су Срби живјели на тој земљи у Метохији. И када су неки арнаутски зликовци канили да бјеже у Турску из Пећи, давали злато кришом за пасоше, устављали су их комунистички челници: Милован Ђилас, Радован Зоговић, Душан Мугоша, Миладин Поповић, Павле Јовићевић и њима слични интернационалисти, па су исти убрзо убили Миладина Поповића, устријеливши га баш у његовој, комитетској канцеларији у Приштини. Арнаутски злочинци нијесу кажњени ни за фронталне нападе на партизанске јединице, које су наступале ка Београду, а нападнуте биле фронтално на Дреници 1945. године. Ко је погинуо од балистичких банди у том окршају и погинуо је, а ко није – није више ни гоњен ни кажњаван.

Брозотиранија шћиптарска

У социјалистичком режиму брозовском многи балистички зликовци су и каријере добре правили. За вријеме брозотираније, за три деценије, са Косова и из Метохије изгнано је преко пола милиона Срба, све у финој асистенцији комитетској, а насељено је из Албаније пола милиона тобожњих избјеглица. Комунисти су припремали расрбљавање и расељавање Косова и Метохије, дакле, предају тог дијела Србије и Црне Горе, пошто је Метохија припала 1912. године Црној Гори, само су то поништили црногорски и србијански интернационалисти, којима су командовали Броз, Моша, Кардељ, Крајачић... Пола вијека је припремана од европских агената у редовима Брозових послушника предаја и продаја Космета Шћиптарима. Прво их је Броз наградио Аутономном покрајином Космет, а онда су се Шћиптари појавили и као татори Србије, добивши Бријунским уставом 1974. године и право вета над одлукама Владе Србије. Тај адет да Приштина командује Београдом је укинут тек 1989. године, због чега је данас хашки сужањ Слободан Милошевић, ког и као хашког сужња данас олајавају београдски социјалистички салонски мрсомуди – комите-

Арнаутски кољачи и убице у униформама њемачке војске и америчких мариначки стријели су стотине угледних Срба из Пећи, Урошевца, Приштине, Баковице, Косовске Митровице, Вучитрна и других српских насеља и села, а да се европски хуманисти нијесу ни намрштили гледајући призоре јавних стријелања по Баковици, Пећи, Приштини, Призрену, Урошевцу.

тлјије и штафетлије некадашње, а данашњи „реформисти“ и „демократи“ по европејском укусу чове и човјечуљци. Дакле, комунистички агенти мондијализма наградили су арнаутске злочине мимо иког – дали су им дио Србије: Метохију, Косово и Македонију. Кане још да им поклоне и свету Српску земљу Палестину, како је Његош назвао Рашку – свету српску земљу Русију.

Што нијесу поклонили Арнаутима српски комунисти, то данас поклањају српски европољуби, глобалисти, пацифисти, интернационалисти, анационалисти и демократски реформатори – сконцентрисани у данашњој марионетској влади Ђинђићевој у Београду. Те особе, ти изродовићи, те велеиздајничке хуље орне су да предају Арнаутима олако и Крагујевац и Зајечар, само де се не наљуте дипломати у Лондону и Вашингтону (остали у Европи се питају собом колико и буле гаћама). Њемачка је обикла де се понаша као поражена страна, осталих у Европи и нема да не дрхте од Амера и Лондонђана.

Дрога за моћ

Косовски рат Бијела кућа је водила само да присили Србе да оду из Метохије и са Косова, а да преда Албанцима из Албаније то што су купили швајцарски шверцери дроге по Америци и по Европи. Бил Клинтон, Медлин Олбрајт, Ричард Холбрук, Весли Кларк, Боб Дол, Хавијер Солана, без набрајања многи сенатори амерички и конгресмени, новинарске плаћеничке банде, сви су добили милионе долара у кешу, на руке, од албанских нарко-мафијаша, који су се чак шетали и по спаваћој соби пијаног и подмићеног Бориса Јељцина као по својим избама на Косову и у Метохији. Према томе, јасно је, Швајцарци су купили Косово и Метохију од Бијеле куће, која је морала у коштац дотјеране да Косовским ратом преда Косово и Метохију купцима, а купопродаја је извршена јавно, забавурује се комендијом званом Хашки трибунал, а спрема се марионетска влада у Београду која ће мирним путем да омеђаши Србију и Независно Косово. Јавно то говори Ибрахим Ругова. То је већ јавна прича арнаутска.

Чему се западњаци радују?

Ево како британски недељник „Економист“ најављује развој дога-



ђаја и перспективу „односа Београда и Приштине“: „Српски премијер не искључује могућност мирног разграничења покрајине (Косова) од Југославије с којом је она још формално везана.“ Мартовски број „Економиста“ на британски начин „објективно“ приказује садашње политичке прилике на Балкану, ево како: „...Балкан у последње вријеме изненађујуће напредује. (...) Прије само три године 850.000 Косовара (читај Швајцара) било је протјерано, а Босна је била крвава олупина. Југославијом је владао српски диктатор Слободан Милошевић, а Хрватском не мање симпатични Франьо Туђман.



Кад би се рекло Балкан – под тим би се подразумевало бјеснило, деспотизам и катастрофе. Данашња слика је у много чему другачија, два тирана су отишла, један у Хаг, други у гроб. Хрватском и Србијом данас управљају истински реформатори. Босна је мирна, Караџићу су дани одбројани. Највише од свега охрабрује повратак босанских избеглица, од чега само прошле године 90.000.“

Овом цитату не треба коментар. Како англосаксонски приказивачи прилика на Балкану гледају на Балкан и на истину о злочинима на Балкану. Све те злочине режирали су и починили евро-амерски дипломати и бомбаша. Балкан је за њих „бјеснило, деспотизам и катастрофа“, а изгон „Косовара“ у Македонију су они начинили бомбама са „безбједне висине“, евро-амерски пилоти у рукавицама од коже дјечке. Не спомену стотине хиљада изгнаних Срба из Метохије, са Косова, које су починиле њихне војне снаге КФОР-а и арнаутски кољачи и убице, који су у униформама њемачке војске и америчких мариначки стријели стотине угледних Срба из Пећи, Урошевца, Приштине, Баковице, Косовске Митровице, Вучитрна и других српских насеља и села, а да се европски хуманисти нијесу ни намрштили гледајући призоре јавних стријелања по Баковици, Пећи, Приштини, Призрену, Урошевцу. Хвали се енглески недељник „Економист“ како су се вратиле избеглице муслиманске у своје куће у Републици Српској, веле да је деведесет хиљада повратника, али не каже је ли се вратио који Србин у своју кућу у Сарајево, је ли се вратила која српска породица у Книн, Задар, у Загреб, у мјеста и градове Книнске Крајине, у Славонију и Барању, и да ли су загребачки „реформисти“ и „демократе“ обновили коју српску кућу, цркву, манастир и бар нешто од опљачканих ризница Српске православне цркве у Загребу. Лондонски правдољупци и хуманисти, чија смо бјеснила окусили по Србији и Републици Српској на српској кожи, сматрају да је нормално да Срби више не станују у свом Призрену, својој Пећи, гдје им је исконско сједиште Српске Цркве – Пећка Патријаршија, да не могу долазити у Дечане, у Урошевац, у Љевишску, у Девич, у Пећаршију, у села и вароши Метохије и Косова – темеље Србије?! Је ли то правда англосаксонска? Јесте! И још горе!!! Тако су англосаксонци уништавали и расељавали народе по

„Што сте ви Срби чудни људи. Ко год вас закољи, ви њега вољи. Ја се стидим у мој стари вијек кад се сјетим свега што је учињено од Арнаута Србима, нарочито у Првом и у Другом свјетском рату, а то је све прошло без освете. Од освете се боје Шћиптари као од змије. Ко се не освети, тај се не посвети...”

Азији, Африци, Аустралији и свуда докле су допирали њихови црни гусари. А данас ишчекују да фини „реформисти“ у Србији мирно разграниче Србију и Космет, па Ђинђићу његов беглук, а Ругови његова агалук, и мирна Босна и још мирнија Хрватска, са својим „реформистима“, а најмирнија Србија, искомадана на шест нахија, којима ће управљати шест дахија по мјери англо-амерској.

Срби ће остати непокорни!

Амери и англосаксонски уређивачи свијета желе да у српском национу сасвим ишчили историјско памћење, сјећање на историјска права, да то постане аморфна маса, сива маса, европеизирана и американизована милет коју ће само занимати оно што се протурта испод репа, којом је лако управљати, те да никада неће затражити Срби да им се врати њихово и да се једном поставе државни међаша по Божјој и људској правди, а не по самовољи лихвара који се упињу да и од Срба као од Арнаута начине без душе трупине.

Варају се амерско-енглески прокуратори да су Срби заувјек пристанули да им буду тутори „реформисти“ типа Ђинђића, ког су они довели Србији на грбачу 5. октобра 2000. године, запаливши Скупштину СРЈ, симбол државности, и да ће задовољек моћи да владају Босном и Србијом прокуратори које шаљу новоколонијалисти из Вашингтона, Лондона, или пак из Беча. Видјели су Срби леђа многим намесницима, видеће и овим данашњим.

Неће олако моћи ни с Арнаутима да дрмају евро-амерски дипломати, јер неће моћи увијек Србе окривљавати за арнаутску биједу исконску и чемер шћиптарски, па ће морати и Шћиптаре да у торове уgone или да их шкопе. Демографска бомба арнаутска почела је да дави и европске метрополе, арнаутска бритка кита се пита у многим европским и америчким крветима. Ако се тако настави са европском педероперспективом, може се десити да за неколико



деценија сва европа буде Шћипнија. „Чије овце тога и планина“, вели народна пословица. То је важило за овце док је било људи, а данас важи, ето, и за људе.

„Како ми је, капетане Милика, у мојој Метохији?“, пита краљ Никола на Цетињу 1912. године морачког капетана Милику Шолева Војводића, а капетан му одговори: „Зло, зло, мој, Господару, да не може горе бити! Ока не можемо отворити од арнаутских качака!“ (Качаци су арнаутски одметници, банде). „А моћи ће им се стати

на пут, жанаго!“, рече Краљ. На то му капетан Милика рече: „Арнаута ако ћераш, нећеш га стићи, ако му бјежиш, нећеш му утећи, мој Господару!“

„Ко се не освети...”

„Мико Војводић, морам да ти рекнем да сте ви Маљезези (Црногорци) велике далавере“, рече Ахмет Барјактари, Руговац, високи старац, мом стрицу Михаилу-Мики Војводићу, у његовој кући у Пећи, било је то 1958. године. Онда му Мико рече: „Како то, Ахмете, побогу, да ми речеш у мојој кући да смо ми Црногорци – велике далавере (врдаламе) и зашто тако мислиш о нама?“ Онда му високи Ахмет Барјактари рече: „Тако, тако ми Бог, Мико Војводић, што сте ви Срби чудни људи. Ко год вас закољи, ви њега вољи. Ја се стидим у мој стари вијек кад се сјетим свега што је учињено од Арнаута Србима, нарочито у Првом и у Другом свјетском рату, а то је све прошло без освете. Од освете се боје Шћиптари као од змије. Ко се не освети, тај се не посвети, мој Мико Војводић!“

Тог разговора се живо сјећам. Био сам ђак, матурант гимназије у Пећи. Тај разговор и сад чујем. Често сам га причао пријатељима и писао о том разговору истим поводом. Знао је и поштени Ахмет Барјактари истину о некажњеним злочинима арнаутским. Па код Арнаута је то традиционални адет. И данас у кућама тамнују мушкарци бојећи се крвне освете. А када је прије неког времена посланик Ферхат Диноша изговорио у црногорском парламенту ту библијску пословицу: „Ко се не освети, тај се не посвети“, имали су да га искључе из комунистичке партије црногорски кумровачки брозони и кардељони, црногорске штафетлије и комитетлије, велики црногорски марксисти, пацифисти, интернационалисти, реформисти, братство-јединствовићи и остала погузија која нема везе ни са прошлошћу, ни са садашњошћу, а о будућности да не зборимо. То је она погузија посткомунистичка, којој је „отаџбина свуда“, а коме је отаџбина свуда тај је нема. Бојим се да су ми они дали отаџбину Туки и Манџуки.



АМЕРИЧКА ДЕМО(Н)КРАТИЈА

Сви аналитичари политичких кретања у свијету, јединствени су у оцјени да је у војно-политичком и економском смислу на дјелу експанзионизам САД-а, и брутални хегемонизам. Да би оствариле своје намјере САД се служе опробаним средствима и методама борбе, нарочито тајним акцијама. Познато је да су САД деценијама подржавале диктаторске режиме, а уз помоћ ЦИЕ, само од 1961. до 1976. године извеле су преко 900 великих и десетине хиљада мањих тајних акција.

ЦИА је припремила и извела велики број убистава и покушаја убистава војних личности и лидера других земаља. Један број њих сама је створила и инструментализовала, да би након извјесног времена због даље непослушности, производи америчке политике били убијени или ухапшени и затворени у САД. Најтипичнији примјер је и Осама бин Ладен, кога су САД свесрдно помагале и обучавале његове присталице за вријеме авганистанског рата са Совјетским Савезом.

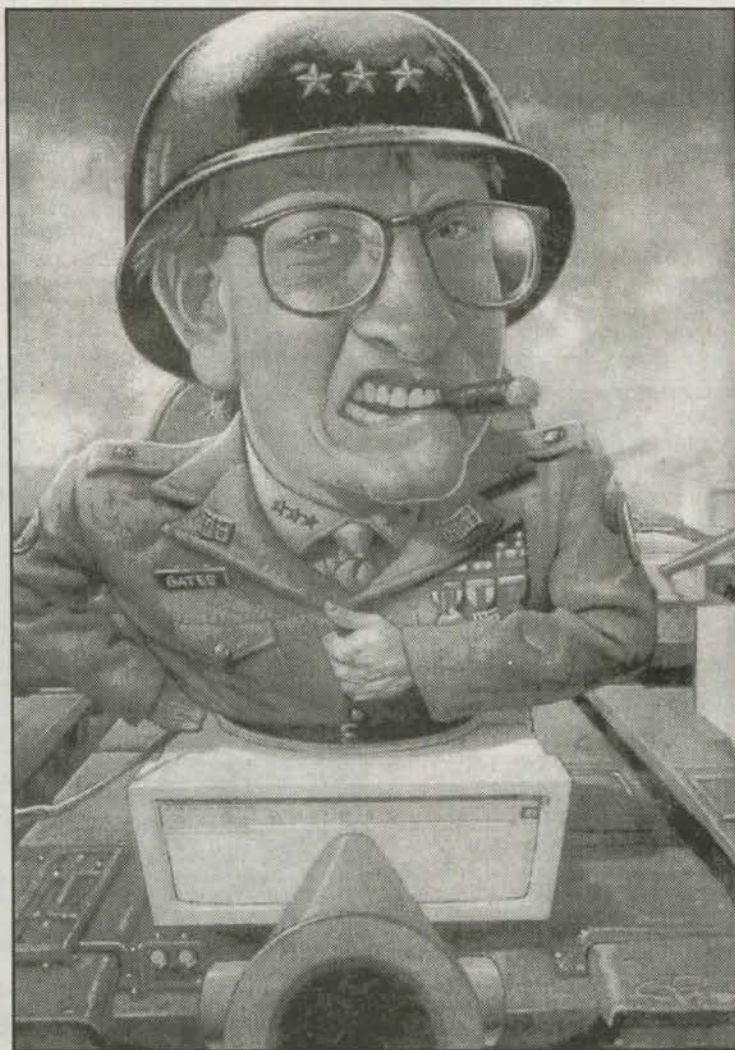
„Демократски” пучеви и ликвидације

ЦИА је организовала: покушај ликвидације Фидела Кастра на Куби, Аљендеа у Чилеу, Диема у Вијетнаму, Гадафија у Либији, Абдул Касема у Ираку и многих других. ЦИА је у Индонезији срушила Сукарна и поставила Сухарта, за чије је владавине убије-

но преко милион људи. На мјесто Салвадора Аљендеа, ЦИА је инсталирала крвавог Аугуста Пиночеа. Још бруталније методе Американци су показали приликом напада на Ирак и СР Југославију.

Данас САД организују хапшења највећих српских патриота и бранитеља свог народа. На мети је др Војислав Шешељ који једино има снаге и храбрости да

стане у заштиту српског народа и српских националних интереса. Организују потјеру и нуде награде за главе Ра-



Данас САД организују хапшења највећих српских патриота и бранитеља свог народа. На мети је др Војислав Шешељ који једино има снаге и храбрости да стане у заштиту српског народа и српских националних интереса. Организују потјеру и нуде награде за главе Радована Караџића, Ратка Младића и још за стотине српских бораца.

Црногорци који су утемељени у својој историји, култури, вјери и традицији немају потребу никог да мрзе, а најмање свој српски род, свој српски народ чији су и они дио. Насупрот њима, данашњи новокомпоновани Црногорци, добровољно одбацују своју историју и духовност, свој идентитет, и предају се туђем идентитету који је утемељен у секташтву, мржњи и материјализму.

дована Караџића, Ратка Младића и још за стотине српских бораца.

За то вријеме долази до зближавања црногорског и америчког режима. Наиме, Ђукановићев режим, по снисходљивости досад незабијежен у црногорској историји, покушава ову републику представити као америчко мезимче. Оно што је истина, то је да су они ипак били у љубави, не зато што се узајамно воле, него зато што узајамно мрзе Србију. Заједно су радили све не би ли је дестабилизовали и довели своје послушнике на власт. То им је и успјело петоктобарском револуцијом, када на власт управо долазе марионете које беспоговорно извршавају америчке налоге даљег цијепања Србије и Црне Горе.

Амерички штићеници и у Србији и Црној Гори

И данас актуелни режими, како у Београду тако и у Подгорици, закли-



њући се у демократију и реформе, најприје мисле на своју неограничену моћ и нелегално стечено богатство, а најмање на бољи живот грађана, њихова

права и слободе.

У Црној Гори се и даље подгрејавају антисрпство, усташтво и сепаратизам, који прерастају у мржњу. А мр-

У Црној Гори се и даље подгрејавају антисрпство, усташтво и сепаратизам, који прерастају у мржњу. А мржња је иначе излаз због очаја, излаз због обездуховљености, и управо погађа оне који мрзе а не оне који су омрзнати. Србима у Црној Гори, кроз историју, духовни идентитет био је најважнији, важнији чак и од живота.



жња је иначе излаз због очаја, излаз због обездуховљености, и управо погађа оне који мрзе а не оне који су омрзнати. Србима у Црној Гори, кроз историју, духовни идентитет био је најважнији, важнији чак и од живота. И зато Црногорци који су утемељени у својој историји, култури, вјери и традицији немају потребу никог да мрзе, а најмање свој српски род, свој српски народ чији су и они дио.

Насупрот њима, данашњи новокомпоновани Црногорци, добровољно одбацују своју историју и духовност, свој идентитет, и предају се туђем идентитету који је утемељен у секташтву, мржњи и материјализму.

Било је у протеклим годинама у Црној Гори и америчког брашна, конзерви, батака и макарона, било је и америчког прљавог новца којим су се куповали гласови на свим протеклим изборима... Међутим, Срби не могу више узмицати, и једном за свагда, као у својој историји, морају узети судбину у своје руке.

ХАШКА КАРЛЕУШАНКА КУР ПОНТЕ ЗОВЕ НА ОДАНОСТ ПОСИНКЕ ЈОЈ БУЛАТОВИЋА, ШОЋА, БОЈОВИЋА, ПАЛЕ ПРЕД ЗОРТОМ ОД ПРЕСТРАШНОГА ЗАКОНА О САРАДЊИ С ХАШКИМ ТРИБУНАЛОМ

Сва три ћете ми на сиси
ћапћати,
јој, моћно судство хашко,
много љуће него арбанашко!
Све тројица ћете ми тајно
шаптати,
опило вас је моје обећање
врашко,
јој, јој, јој,
ој, ој, ој,
Нећане, Драгане, Божидаране,
јој, три мулца у мом плену -
ДА СВЕ СРБЕ ИМАМ НА
ДЛАНУ!
Ој, три фина хашка вазала,
све слушате што сам вам

казала,
ох, ох, ох,
Пеђо, Шоћо, Божо,
три нове слуге моје силоте -
срболовке Карле кур Понте!
Све тројици сам пресјекла
пупак,
Сва три сте ми пунули у
шупак!
Јој, за мене руке дигнуте,
покајно ми љубите моћне
скуте!
Мазите своје пудлице жуте,
Срби не смију да вас љуте,
јер воли она што ропски ћуте,
Карла кур Понте, дела салуте!

УЛТИМАТУМ КАРЛУШЕ КУР ПОНТЕ СВИМ СРБИМА ИЗ СУДНОГА ХАГА

Ја – суђаје свих Срба – из Хага,
У чијој је руци „правде” вага,
Од злих Срба не могу да
дишем,
Зато овај ултиматум пишем,
Љута на све тврдоглаве Србе,
Што пред јачим неће да се
грбе,
Као Ђинђић, Батић, Коштуница,
И још доста њиних припузица,
Но и мени у потоњи вакат –
Показују шипак или лакат,
А ја хоћу Срби да се грбе
Или да се љуљају на врбе!
Ћапила сам Милошевић Слоба,

Тада ми се увећала злоба,
Па све Србе који Српство
бране,
Желим дићи на врбове гране!
Од Срба ми хвата језа сисе, –
Најбољи су Срби када висе!
Радована Караџића жудим
И Младића – да им кивна
судим!
Одавно ме једна жеља –
Да за курац ухватим Шешеља!
Предајте ми, Срби, сви
животе,
Ваше (с)удбе Карлуше кур
Понте!

Драго Драговић – Врмац

НАЦИОНАЛИЗАЦИЈА ТУЂЕ ШПИЈУНАЖЕ

У доба комунизма, знало се, искључиво држава нам је била надлежна за: ликвидације, нестајања преко ноћи и током дана, киднаповања, воштења, ровашења и друге сличне радње међу широким народним масама. У нашем данашњем, отвореном и демократском друштву – ако занемаримо спорадично државно киднаповање за потребе Хашког трибунала – највећи део поменутих делатности је приватизован. Транзиција је, види се, и ту ушла на велика врата.

Међутим, има једна врло профитабилна делатност, у вези са којом је у нас примећен и обрнут процес, тј. појављује се тежња ка напрасној национализацији. Ради се, наиме, о шпијунирању сопствене земље за потребе странаца. Та работа је, као што се зна, од како је света и века, вазда била препуштена приватној иницијативи. Али, наше дичне досманлије су, како их је Бог дао промућурним, први у свету нађушили да у том грму лежи зец са златним руном, па су решили да то руно подхитно национализују и, како је право, користе за опште добро. Нарочито за добро наших драгих непријатеља.

За почетак, за седнице Владе Србије почели су да позивају америчког амбасадора. Па, нека човек сам запише оно што му је интересантно. Затим, уз дубоко жаљење и извињење наручиоцу посла, одузели су шпијунску лиценцу инокосном предузимачу Мом-

чилу Перишићу. Осталим приватницима, колико се зна, још нису одузете лиценце. А онда, досовци управо међу собом деверају око изналажења модалитета за не-сметан амерички приступ нашим војним архивама. Мало се, као, против тога буни председник ове наше безимене земље.

Но, будући да сви врло добро знамо на шта су изашла Војина досадашња „енергична патриотска залагања“, неће нас изненадити ако тај окорели легалиста, на крају, потпише указ о постављењу Карле дел Понте на дужност – начелника Генералштаба Војске Југославије. Онда би, безбеди, истој сподоби сасвим легално биле доступне све наше војне тајне. Подразумева се, под писменом и усменом заклетвом.

Од осталих тајни, Американци су, чини ми се, нарочито заинтересовани да се дочепају наше најтајне: како ми то још увек преживљавамо, упркос свим њиховим егзактним прорачунима?

Као накнаду за све те и још гомили других услуга, разуме се, очекујемо значајну финансијску помоћ од Америке – чак, можда, и до висине приспелих камата на новчана средства наше државе и наших предузећа, која су и даље остала замрзнута и под пуним санкцијама, у тој нама „пријатељској“ земљи.

Шта ли ћемо, питам се, с толиким парама?!

Светомир Момић

АФОРИЗМИ

- Претјерани загрљај власти може да прерасте у загрљај смрти!
- Како да власт изда личну карту за дволичну особу?!
- И власт и погребна предузећа возе црне лимузине. Власт ноћу, а предузећа дању!
- Референдум као лично изјашњавање може да се манифестује као дволично понашање!
- Оно што је златица кромпиру, сада је НАТО човјечанству!
- И криминал има свој тим. Играју и резерве - нема их на клупи. Чекају оптуженичку!
- И глас криминалца има цијену - у гласачкој кутији!
- Доушници власти нијесу никад задовољни својим слухом!
- Непосредно прије избора власт заводи часове ћутања. За неке одборнике и посланике то траје читавог живота!
- Локална власт је само локална, а локална брука је више од тога!
- Промијени вјеру - не побољша вечеру!
- И добар је, стручан и радан, али је неподобан!
- И кртица се бави подземљем, али бар не прави коалицију. А хоће да ствар изведе на површину!
- Држава не зна колико има, поготову колико ће имати одојчади и оних који је на други начин, и прекомјерно сисају!
- Многи би имали бољи отаџбински однос да нијесу у својој држави!
- Свака држава има по неку своју тајну, нека и тајну полицију!
- Више се народ бори за своју државу, него понека држава за свој народ!
- Држава има своју будућност када поштује своје оснивање и прошлост!
- За употребу палице држави су ријетке преступне године!
- Зрно које власт испали у народ има јак рикошет!

Павле Величковић

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло 14 бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. и 2002. годину 300 динара.



Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

У ИЗДАЊУ

**СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ**



**ТВРДИ
ПОВЕЗ**

ЗЛАТОТИСАК

**Књиге др Војислава Шешеља могу се купити у седишту Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун**

**ЦЕНА
ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
ЈЕ 1000 ДИНАРА**

**ЗА ЧЛАНОВЕ
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ПОПУСТ 70%**

Све информације на телефон: 011/316-46-21